

**НОРА
РОбЪРТС**

**Опасен
ОГЪН**

НОРА РОБЪРТС ОПАСЕН ОГЪН

Превод: Елена Кънчева

chitanka.info

Магията на цирка! Вълшебство и очарование. Блясък и светлини. Какво може да се сравни с това възбуждащо напрежение? Джоувилет Уайлдър е дресьорка на лъвове и е прекарала целия си живот в този невероятен, изумителен свят. И затова новият им директор Кийн Прескот ѝ се струва доста сдържан, направо кротък като агънце. Докато една шеметна негова целувка не я кара да забрави всичко. Оказва се, че има нещо по-омайно и завладяващо от светлините на арената. И по-опасно...

ПЪРВА ГЛАВА

При изплющяването на камшика дванадесетте лъва приклекнаха и раздраха въздуха с лапи. Последва команда и те започнаха да скачат, като прелитаха бързо и плътно един след друг по разположените във вид на осмица пиедестали. Този номер изискваше синхронизация и разчет на времето до части от секундата. С кратки подвиквания и отсечени жестове дресьорът държеше живата верига от мощни, гъвкави тела във въздуха.

— Браво, Пандора!

При споменаването на името ѝ едра, мускулеста лъвица се приземи, легна на хълбок и положи глава върху лапите. Един по един останалите последваха примера ѝ, като ръмжаха и оголваха зъби, докато не се изпънаха по кафява редица до нея. Всеки мъжки лежеше до женска. Рязко смърряне принуди Мърлин да престане да гризе ухото на Офелия.

— Горе главите!

Животните се подчиниха. С бързи стъпки дресьорът застана пред тях. Хвърли със замах камшика настрани и нехайно се излегна в цял ръст върху разгорещените тела. Звярът в средата — грамаден африкански лъв в разцвета на силите си — нададе силен, кънтящ рев. Като награда за доброто изпълнение получи почесване зад ухото. Дресьорът стана от плюшеното ложе, плесна с ръце и лъвовете се изправиха. После, след извикване на името му и по сигнал с ръка всеки се насочваше по тунела към изхода от арената. Последният — огромен мъжкар с черна грива — се умилкваше и отъркваше в краката на дресьора като домашно котенце. Към скрития под гривата синджир укротителят на зверовете сръчно прикрепил въже и с пъргава ловкост се покачи върху гърба му. Двата — лъв и ездач — направиха обиколка на манежа, после Мърлин послушно тръгна по тунела към докараната на другия му край клетка.

— Е, Дафи — обърна се Джоу, след като грижливо заключи решетката. — Готови ли сме за път?

Дафи беше нисък, набит мъж с червеникавокестеняви кичури около темето и загоряло лице, което се оживяваше от множество ситни бръчици. Приветливата усмивка и яркосините ирландски очи му придаваха вид на остаряло момче от църковен хор. Умът му бе жив и пронизателен, езикът остър, характерът буен. Беше най-добрият управител, който Прескот и неговият цирк Колос бяха имали някога.

— След като утре играем в Окала — отвърна дрезгаво той, — няма да е зле да си готова.

Премести дебелата пура от едната страна на устата си в другата.

Джоу само се усмихна и разкърши напрегнатите си от половинчасовото пребиваване на манежа мускули.

— Моите котенца са готови, Дафи. Изкарахме дълга зима и те имат нужда от раздвижване не по-малко от нас самите.

Дафи сбърчи вежди. Както стояха нещата, заеманото от него положение в цирка бе само на йота по-високо от това на звероукротителката. Насреща му блестяха широко разположени, бадемово продълговати очи с цвят на изумруд, обкръжени от гъсти, тъмни ресници. В момента го гледаха шеговито, бяха спокойни и ведри, но той ги помнеше объркани, безпомощни, изпълнени със страх. Премести отново пурата и дръпна един-два пъти сред облак дим, докато Джоу бе заета да наблюдава товаренето на клетките върху подвижната платформа.

Спомни си Стийв Уайлдър, бащата на Джоу. Също укротител на лъвове, един от най-добрите в занаята. Джоу я биваше не по-малко от баща ѝ. Ако не и повече в някои отношения. Ала иначе тя приличаше на майка си — стройна фигура и пламенна външност. Джоувилет Уайлдър беше тънка и мургава като нея, с яркозелени очи и права, гарвановочерна коса, която стигаше под кръста ѝ. Веждите ѝ бяха извити, носът малък и прав, скулите изящни, а устните пълни и меки. Кожата ѝ бе бронзова от слънцето на Флорида, което подчертаваше знойния ѝ цигански вид. Самоувереността добавяше възпламеняваща искра към красотата.

Джоу приключи с указанията по товаренето и хвана Дафи под ръка. Познаваше тази бръчка на челото му. Беше я виждала и преди.

— Напуска ли някой? — попита, когато се запътиха към офиса.

— Не.

Едносричният отговор я накара да повдигне учудено вежди. Не беше често явление Дафи да отвърща по този начин на какъвто и да било въпрос. Тя от опит знаеше, че бе излишно да го прищпорва, затова не настоя и повече не обели дума, докато прекосяваха обширната площ между фургоните.

Навсякъде вървяха репетиции. Вито — въжеиграчът — усъвършенстваше, както всеки ден, изпълнението си върху опънатата между две дървета жица. Семейство Мендълсън си подвикваха един другиму и подхвърляха високо във въздуха чиниите, с които жонглираха върху дълги пръти. Цирковите ездачи водеха конете към оградения кръгъл манеж. Джоу видя едно от момичетата на Стивънсън да пристъпя върху кокили. Трябва да е вече към шестгодишна, помисли си, като я гледаше как се поклаща, но крачи старателно и съсредоточено. Помнеше годината, в която детето се роди. Беше през същата година, когато на нея ѝ позволиха да влезе в голямата клетка сама. По това време бе навършила шестнадесет, след което измина още една година, преди да я пуснат пред публика.

Джоу нямаше друг дом, освен цирка. Беше родена през зимното прекъсване, а напролет потегли с караваната на родителите си, за да прекара първите месеци от живота си, както и всички последвали години, по пътищата. Беше наследила възторга и усета към животните от баща си, изяществото и грациозността на движенията от майка си. Макар де бе загубила и двамата още преди петнадесет години, тя продължаваше да усеща влиянието им. Бяха ѝ завещали един свят на колела и свят на илюзии. Беше израснала в игри с малки лъвчета и езда на слонове, накупрена с бляскави пайети и вечно на път, като циганче.

Джоу сведе с усмивка поглед към туфата нарциси, скупчили се до постройката, където зимно време се помещаваше офисът на Прескот. Сама ги посади, когато беше тринадесетгодишна и влюбена в един от акробатите. Спомни си също и човека, който клекна тогава до нея и ѝ даде съвет за луковичните цветя и разбитите сърца. При мисълта за Франк Прескот усмивката ѝ стана тъжна.

— Още не мога да повярвам, че го няма — каза тихо, когато с Дафи влязоха вътре.

Канцеларията на Дафи беше оскъдно мебелирана. Всъщност, дървеното бюро, металните класьори и два въртящи се стола едва ли представляваха някаква мебелировка. Стените обаче бяха отрупани с

плакати. Те обещаваха зрелища, удивителни, смайващи, невероятни — танцуващи слонове, летящи акробати, красавици, които се въртяха шеметно, уловили въжето в зъби, разярени тигри, яхнали препускащи коне. Жонгльори, клоуни, лъвове, мъже гиганти, безмерно дебели жени, момчета, които балансираха върху показалците на ръцете си — картини, внасящи в безличното сиво помещение магията на цирка.

Очите на Джоу се спряха върху отсрещната ниска чамова врата. Дафи улови погледа ѝ.

— Все продължава да ми се струва, че ще връхлети и оттам с някоя нова и още по-безумна идея — каза той и взе да борави със своя ценен трофей — автоматичната кафе машина.

— Да — въздъхна Джоу, възседна един стол и подпря брадичка на облегалката. — На всички ни липсва. Без него изглежда няма да е същото тази година. — После вдигна рязко глава. В очите ѝ гореше гняв. — Той не беше стар, Дафи! Сърдечните пристъпи са за възрастни хора!

Вторачи се безмълвно в пространството, замислена над несправедливостта на тази смърт.

Франк Прескот бе едва прехвърлил петдесетте, вечно усмихнат и неизменно мил. Джоу го обичаше и му вярваше безрезервно. Когато почина, тя скърбя за него по-силно, отколкото за собствените си родители. Откакто се помнеше, той бе в центъра на нейния живот, представляваше самата му същност.

Дафи я изглежда.

— Изминаха близо шест месеца — обади се дрезгаво и ѝ подаде готовото кафе.

— Така е — отвърна Джоу и обви с пръсти горещата чаша. Мартенските утрини все още бяха мразовити. Поседя малко така, после решително отпъди мрачните мисли. Франк не би желал да остави след себе си тъга. Сръбна от кафето. Беше според очакванията ѝ чудесно. — Говори се, че ще повторим миналогодишния маршрут отначало докрай. Тринадесет щата — каза и се подсмихна, като видя как Дафи премига над чашата си и бавно я свали. — Нали не си суеверен?

Добре знаеше, че той пази в портфейла си една четирилистна детелина.

— Пфу! — изсумтя Дафи възмутено. Остави празната чаша, отиде зад бюрото и седна.

Щом скръсти ръце върху жълтия бележник, тя разбра, че той смята да се залови за работа. През отворения прозорец долитаха звуците на репетиращия оркестър.

— Трябва да сме в Окала утре към шест — започна Дафи. Джоу кимна покорно. — Преди девет да сме разпънали палатките.

— Парадното шествие ще приключи към десет, а дневното представление ще започне в два — довърши тя с усмивка. — Дафи, нали няма пак да искаш да изкарваме цялата менажерия при всяко незначително представление?

— Ще се събира добра тълпа — отвърна той, като изкусно отбягна директния отговор. — Бонзо предрича меко небе.

— Бонзо да си гледа неговите смешки! — сопна се Джоу. Дафи дъвчеше угарката на изгасналата пура. — Е, добре — каза тя твърдо. — Тъй да бъде.

— В Окала ще имаме попълнение, поне за известно време — той издаде напред устни и я погледна в очите. Нейните искряха, а неговите бяха леко избледнели с възрастта. — Не зная дали ще изкара целия сезон с нас.

— Дафи, що за новак ще приемаме тепърва? Кой е той, да не е някой кипящ от енергия писач, който твори епическа поема за изчезващите пътуващи циркове? Ще прекара някоя и друга седмица като общ работник, а после ще се кълне, че познава всичко от игла до конец.

— Едва ли ще се подвизава като общ работник — измърмори Дафи.

Драсна клечка кибрит и върна живот на пурата. Джоу се смръщи озадачено, докато съзерцаваше издигацията се към тавана дим.

— Не мислиш ли, че е малко късно за подготвянето на нов номер?

— Не е изпълнител — Дафи изруга наум, после отново я погледна в очите. — Той е нашият собственик, рожбо.

В първия момент тя не каза нищо. Остана да седи напълно неподвижно, както Дафи я бе виждал от време на време, когато дресираше ново животно.

— Не! — изправи се Джоу изведнъж и тръсна глава. — Не и той! Не сега! Защо трябва да идва? Какво ще търси тук?

— Циркът е негов — напомни Дафи. Гласът му бе едновременно грубоват и съчувствен.

— Този цирк никога няма да бъде негов! — отвърна разпалено тя, макар рядко да допускаше гневът ѝ да надделее. — Той е на Франк!

— Франк е мъртъв — заяви Дафи с кротък, но непоколебим и категоричен тон. — Сега циркът принадлежи на сина му.

— Син ли? — настръхна Джоу.

Вдигна ръце и притисна с пръсти слепоочията си. Бавно отиде до прозореца. Навън слънцето вече лееше лъчи над главите на работещата трупа. Участниците в изпълнението на трапец, наметнали дебели горни дрехи над триката, се отправяха към манежа. Глъчката от различни езици бе толкова привична, че Джоу дори не я забелязваше. Подпря се на перваза и опита да усмири яда си.

— Що за син е този, който нито веднъж не си е направи труда да посети баща си? За тридесет години така и не дойде да види Франк — преглътна надигналите се в гърлото ѝ сълзи и с усилие успокои гласа си. За какво му е да идва сега?

— Крайно време е да разбереш, че животът има две лица, рожбо — рече троснато Дафи. — Дори не си била родена преди тридесет години. Не знаеш защо жената на Франк го е напуснала най-неочаквано, защо момчето никога не е идвало при него.

— Той не е момче, Дафи, той е мъж — извърна се тя. Вече се бе овладяла и говореше не така разпалено. — Сега е на тридесет и една-две години, доста преуспял адвокат с луксозен офис в Чикаго. Много е заможен, това знаеш ли го? — Устните ѝ се изкривиха в усмивка, но очите ѝ останаха сурови. — И не от съдебни дела и хонорари. Богатството е от страна на майка му. Прилични, сигурни, наследствени пари. Не мога да разбера за какво му е притрябвал на един имотен градски адвокат един пътуващ цирк.

Дафи сви широките си закръглени рамене.

— Може да търси данъчни облекчения или начин за укриване на доходи. Може да желае да язди слон. Може да е каквото и да било. Нищо чудно да иска да направи оглед на имуществото и да ни разпродаде къс по къс.

— Дафи, само това не! — лицето на Джоу отново пламна от възмущение. — Не може да го направи!

— Като едното нищо — промърмори той и загаси фаса в пепелника. — Може да прави каквото му скимне. Ако си е наумил да разтури цирка, ще го разтури.

— Ама нали имаме договори до октомври...

— Не си толкова глупава, Джоу — намръщи се Дафи и почеса рижавия венец на главата си. — Той е в състояние да ги прекрати или анулира. Нали е адвокат. Със сигурност ще намери начин да се измъкне от един договор, ако иска. Възможно е да изчака до август, когато започнем новите преговори, и да ни натири всичките. — Видя нещастната ѝ физиономия и би отбой. — Слушай, рожбо, не казвам, че той ще продаде цирка, а само че би могъл.

Тя прокара ръка през косата си.

— Трябва да предприемем нещо.

— Може да изтъкнем каква е печалбата в края на сезона — отвърна кисело Дафи. — И да покажем на новия собственик, че в нас все още има хляб, че има какво да предложим. Важно е, струва ми се, да разбере, че не сме някакво западнало шоу, а истински и твърде доходен цирк с първокласни изпълнители. Той трябва да види какво е създал Франк, как е живял, какво е искал да направи. Мисля — добави, като я гледаше в очите, — че основно ти трябва да се нагърбиш с това негово прозрение.

— Аз ли? — Джоу дори не успя да се ядоса от изумление. — Защо? Теб повече те бива във връзките с обществеността, отколкото мен. Аз дресирам лъвовете, не адвокати.

Тя не можа да прикрие насмешливата нотка в гласа си.

— Ти беше по-близка с Франк от който и да било друг. Никой не познава цирка по-добре от теб — Дафи пак сбърчи вежди. — Освен това умът ти сече. Никога не съм предполагал, че ще има някаква полза от онези шантави книжки, които четеш. Или греша? — не сдържа усмивката си Джоу.

— Дафи, — не сдържа усмивката си Джоу. — Само защото съм чел Шекспир не значи, че мога да се разправам с Прескот. При мисълта за него се вбесявам. А какво ще стане, като го срещна лице в лице?

— Е — повдигна рамене той и издаде напред устни, — щом смяташ, че няма да се справиш...

— Не съм казала, че няма да се справя — смотолеви тя.

— Ако разбира се, те е страх...

— Не ме е страх от нищо, а най-малкото от някакъв чикагски адвокат, който не може да различи кон от камила и който бъкел на разбира от цирково изкуство! — Джоу пхна ръце в джобовете на панталоните си и взе да крачи из малката стаичка. — Ако Кийн Прескот, адвокат и служител на закона, желае да прекара лятото в цирка, аз ще се постарая то да бъде за него едно незабравимо преживяване!

— Мило и кротко — предупреди я Дафи, когато тя тръгна към вратата.

— Дафи — извърна се Джоу и му отправи невинна усмивка. — Нали знаеш колко нежно пипам.

И за го докаже, тръшна вратата след себе си.

Едва се развиделяваше, когато проточилият се керван на цирка спря край обраслото с трева поле. Хоризонтът сивееше. Цветовете на зората само се предугаждаха върху избледнялото небе. В далечината се виждаха горичка до горичка от портокалови дървета. Джоу излезе от кабината и я лъхна свежото ухание на ранното утро. Чуден ден, рече си, и вдиша дълбоко, с наслада. Струваше й се, че няма по-красива гледка от новата зора, пробиваща си път към живота.

Въздухът беше леко мразовит. Вдигна ципа на сивото плетено яке и загледа как останалите членове на цирковата трупа се измъкват от своите фургони, коли и каравани. Скоро тишината на утрото бе нарушена от гласове. Работата започваше. Когато брезентовото платнище на Голямата шатра бе разтоварено и разгънато на земята, тя отиде да провери как нейните лъвов е са понесли близо стокилометровото пътуване.

Трима от помощниците й сваляха клетките от платформата. Бък беше с нея от най-отдавна. Беше работил още с баща й, а в промеждутъка от неговата смърт до професионалния дебют на Джоу беше отработил малък номер с четири мъжки лъва. Поради стеснителността си той така и не можа да свикне с публиката и оттеглянето му от представленията се оказа истинско облекчение. За

Бък двама души на едно място бяха вече тълпа. Висок метър и деветдесет, той имаше достатъчно яко телосложение, за да се подвизава от време на време като Херкулес в малките крайпътни представления. Имаше впечатляваща дълга и непокорна руса грива и пищна къдрава брада. Ръцете му бяха едри, с дебели силни пръсти, ала Джоу си спомняше тяхната нежност, когато двамата с него израждаха двете малки на една от лъвиците.

Дребната фигура на Пийт изглеждаше съвсем хилава до тази на Бък. Възрастта му бе трудна за определяне. Джоу предполагаше, че бе някъде между четиридесет и петдесетгодишен, но не бе много сигурна. Той беше тих човек, с кожа като полиран махагон и плътен, басов глас. При Джоу дойде преди пет години, търсеше работа. Тя така и не го попита откъде е, а сам той също не отвори дума. Носеше бейзболна шапка и никой не го беше виждал без парче дъвка, което бавно и нежно преживяше. Четеше книгите на Джоу и бе всепризнат майстор на покера.

Джери беше деветнадесетгодишен, кипящ от енергия. Висок близо метър и осемдесет, той все още изглеждаше юношески възслаб и дългурест. Родителите му също работеха в цирка. Майка му шиеше, а баща му продаваше сувенири. Да се занимава с хищниците беше детската му мечта и тъй като те принадлежаха на Джоу, тя най-сетне склони да го обучава.

— Как са моите дечица? — попита, щом приближи. Спираше пред всяка клетка и милваше неспокойния звяр вътре, говореше им и се обръщаше към всеки по име, докато накрая те се поуспокоиха. — Сравнително добре са понесли пътуването — каза Джоу. — Хамлет е все още нервен, ала той е за първа година на път.

— Хамлет поначало е с кисел и зъл нрав.

— Има нещо такова, но пък е умен — тя беше заплела косите си в дебела плитка и сега я отметна на гърба. — Я виж местните вече се появиха.

Няколко коли и куп велосипеди бяха свърнали от пътя и караха през полето.

Това бяха хора от околните селища, които искаха да видят издигането на Голямата шатра, да зърнат, та дори и за миг, другото лице на цирка. Едни щяха само да наблюдават, а други да предложат помощ при разпъване на палатките, като придържат рейките, разгъват

платницата или връзват колчетата. Щяха да се сдобият с безплатен пропуск и незабравимо изживяване.

— Дръж ги далеч от клетките — нареди Джоу и кимна на Пийт, после се отпрати към безжизнено отпуснатото платно на шатрата. Бък тромаво закрачи до нея.

Полето бе оживяло от кабели, въжета и щъкащи хора. Шестте слона бяха впрегнати, ала стояха бездейно, а дресьорите им стърчаха до коловете, за които животните бяха вързани. Щом работниците задърпаха обтегачите, тъмнокафявото платнище се изду и набъбна като гигантска гъба.

Подпорите бяха наместени — страничните, междинните, централните, докато плющенето на платнището не заглуши гласовете на борещите се с него. На изток слънцето бързо се показваше и обагряше небето в розово. Шефът на работниците крещеше някакви нареждания, зяпащите отстрани любопитни дечурлига се хилеха, от време на време се разнасяше ругатня. Когато шатрата доби форма, Джоу даде знак на Меги — голямата африканска слоница. Меги покорно сведе хобот. Джоу стъпи ловко в сгъвката му и се покатери на широкия ѝ сив гръб.

Слънцето се местеше все по-високо с всяка изминала секунда и стелеше първите си лъчи върху полето. Ароматът на портокалов цвят се смесваше с миризмата на кожена сбруя. Джоу безброй пъти бе наблюдавала как Голямата шатра се изпъва под просветляващото небе. Всеки път беше особен, а първото издигане за сезона ѝ се струваше като свещенодействие. Меги изправи глава и протръби, сякаш се радваше, че е тук за новия сезон. Джоу се засмя, протегна назад ръка и плесна коравата ѝ, набръчкана задница. Чувстваше се отморена, волна, изпълнена с невероятна жизненост. *Ако е възможно да уловя някой миг и да го запечатам в бутилка, хрумна ѝ ненадейно, то бих избрала точно този. След време, когато остарея, ще го извадя и отново ще се почувствам млада.* Погледна с усмивка надолу към сновящите под нея хора.

Вниманието ѝ привлече мъж, който стоеше до голяма макара с намотан кабел. По навик първо оцени телосложението му. Стегнатата, пропорционална фигура беше характерна за цирков артист. Беше строен, с изправена стойка. Забеляза, че бе широкоплещест, но се усъмни дали мускулите на ръцете му бяха достатъчно яки. Макар да

носеше най-обикновени джинси, край него сякаш витаеше духът на големия град. Косата му беше с наситен тъмнорус цвят, утринният ветрец я бе разрошил и разпилял по челото. Беше гладко избръснат, лицето му бе по-скоро тясно, ала с твърдо очертана челюст. Привлекателно лице. То не притежаваше, както реши Джоу, меката, спокойна хубост като на Вито, въжеиграча, а имаше някак по-осезаемо излъчване, изглеждаше по-напористо и като че непреклонно. На Джоу ѝ хареса това лице, хареса ѝ формата на плътните, неусмихващи се устни, негова прозираща кости структура под загорялата кожа. Най-много ѝ допадна правоатата на кехлибарените очи, отправени към нея. Удиви я цветът им — същият като на Ари, любимия лъв. Не знаеше от колко време я наблюдава, дали дълго преди тя да погледне надолу. Впечатли я също липсата на всякакво неудобство или смущение в погледа му. Продължаваше да се вира в нея без каквото и да било опит да прикрие интереса си. Свикнала с хорските погледи, Джоу се разсмя невъзмутимо и отмета плитката от рамото си.

— Искате ли да се повозите? — викна. Светът, в който живееше, бе винаги на показ, за да бъде самата тя сдържана или необщителна. Видя как веждата му се изви нагоре. Предстоеше да разбере дали само по цвета на очите приличаше на Ари. — Меги не е опасна. Кротка като агънце, само дето е по-голяма.

Разбра, по-скоро усети, че бе схванал предизвикателството. Мъжът закрачи през тревата и спря редом. Има добра походка, отбеляза Джоу мислено, и потупа Меги по хълбока. Животното коленичи тежко върху предните си крака. Джоу протегна ръка. С пъргавина, която я учуди, мъжът се качи върху гърба на слоницата и се плъзна на мястото зад Джоу.

В първия момент тя не каза нищо, безкрайно удивена от тръпката, която премина през нея, когато дланите им се допряха. Докосването беше траяло само един кратък миг. Реши, че просто ѝ се бе сторило.

— Горе, Меги! — заповяда и пак я тупна силно.

Със слонска въздишка Меги се подчини и леко разлюля двамата си пътника.

— Често ли возите непознати мъже? — попита гласът зад Джоу. Беше мек, с красив тембър и любезния нюанс на услужлив продавач.

Джоу се засмя през рамо.

— Меги ги вози.

— Вярно. А знаете ли, че тя е забележително неудобна.

Джоу се разсмя, искрено развеселена.

— Пробвайте да я яздите няколко километра по време на уличното шествие, при това с усмивка на уста.

— Ще пропусна това удоволствие. Вие ли отговаряте за нея?

— За Меги ли? Не, но мога да се оправям с нея. Пък вашите очи са като на една от моите котки — каза неочаквано. — Харесват ми. И понеже ми се стори, че проявявате интерес към Меги и към мен, ви качих на автостоп.

Този път той се разсмя. Джоу изви глава. Искеше да види лицето му. В очите му сега имаше весели искри, зъбите му блестяха бели и равни. Усмивката му също ѝ хареса и тя му отвърна с една от своите.

— Великолепно! Поканихте ме да се повозя на слон, защото очите ми приличат на котешки. И нека не се обижда дамата отдолу, ала аз всъщност зяпах вас.

— О-о! — издаде Джоу замислено устни. — И защо?

Непознатия няколко секунди я гледа мълчаливо.

— Странно, май наистина не знаете.

— Нямахте да питам, ако знаех — отвърна тя и се понамести върху действително неудобния слонски гръб. — Ще е загуба на време да задавам въпроси, чиито отговори са ми известни — обърна се напред и продължи: — Сега се дръжте. Меги трябва да си заслужи балата сено.

Подпорите висяха между платнището и земята под ъгъл четиридесет и пет градуса. Веригите върху слона бързо бяха праметнати през метални обръчи в основата на междинните греди. Джоу пришпори животното напред. Подпорите се плъзнаха, после се опряха в земята и започнаха да се издигат, като повдигнаха платнището заедно със себе си. Голямата шатра се разпъна под утринното небе, възкръснала за нов живот.

Свършила своята работа, Меги излезе бавно изпод нея.

— Красиво е, нали? — рече тихо Джоу. — Така циркът се ражда отново всеки ден.

Наблизо мина Вито и извика на Джоу нещо на италиански. Тя помахала, отвърна на родния му език, после даде знак на Меги да коленичи. Изчака спътника си да слезе, преди самата тя да се плъзне

долу. Застанаха един до друг и Джоу се изненада колко висок бе той. Измери го с поглед, отметнала назад глава, и прецени, че отстъпва на Бък само с някой и друг сантиметър.

— Сторихте ми се по-нисък, когато ви гледах от гърба на Меги — рече с присъщата си прямота.

— А вие изглеждахте по-висока.

Тя прихна и почеса Меги зад ухото.

— Ще останете ли за представлението?

Съзнаваше, че ѝ се иска той да бъде там, че иска пак да го види. И двете желаниа намери за странни и непонятни. Мъжете не играеха особена роля в живота ѝ, зает почти единствено от нейните питомци, а местните провинциалисти изобщо не събуждаха интереса ѝ.

— Да, ще го гледам — върху устните му трепна усмивка, но мъжът я съзерцаваше замислено. — Вие участвате ли?

— Имам номер с моите котки.

— Ясно. Не знам защо си ви представях в някое въздушно изпълнение, летяща под купола.

Джоу се усмихна непринудено.

— Майка ми беше въздушна акробатка.

Чу да я викат и се сети, че Меги е нужна за вдигането на страничния навес.

— Трябва да вървя. Надявам се представлението да ви хареса.

Той неочаквано я хвана за китката, преди тя да се обърне и поведе Меги. Джоу застина, за втори път удивена от плъзналата нагоре по ръката ѝ тръпка.

— Искам да ви видя тази вечер — каза непознатият.

Тя вдигна глава и го погледна в очите. Гледаха я прямо и без стеснение.

— Защо?

Въпросът ѝ бе искрен. Съзнаваше, че самата тя иска да го види, ала не бе сигурна защо.

Този път мъжът не се засмя. Нежно прокара пръсти по дебелия плитка, спускаща се като лъскава змия по гърба ѝ.

— Защото сте красива и ме заинтригувахте.

— А-ха.

Джоу се замисли. Никога не се бе смятала за красива. Впечатляваща, може би, в бляскавото облекло, заобиколена от дивите

зверове, но с джинси и без грим се съмняваше да е така. И все пак, идеята бе любопитна.

— Добре, стига да не възникне нещо непредвидено с котките ми. Ари не е много добре напоследък.

В угълчетата на устните му отново трепна усмивка.

— Моите съболезнования.

За пореден път гръмко се разнесе името ѝ и двамата сепнато се извърнаха по посока на вика.

— Може би ще ми посочите кой е Бил Дафи, преди да тръгнете.

— Дафи ли? — повтори тя изненадано. — Да не търсите работа случайно?

В гласа ѝ така явно прозвуча колко неправдоподобно ѝ се струва това предположение, че мъжът се засмя.

— Защо, не може ли?

— Не пасвате за нито една от дейностите.

— Специални изисквания ли има? — попита той едновременно развеселен и заинтригуван.

Джоу сви рамене, сякаш въпросът беше излишен.

— Разбира се, а вие не изглеждате подходящ за никоя.

— Всъщност, не търся, така да се каже, работа — отвърна ѝ все тъй усмихнат. — Ала търся Бил Дафи.

Не беше в характера ѝ да разпитва. Личните тайни в цирка се пазеха и зачитаха. Тя заслони с ръка очи и се заглежда наоколо, докато не откри Дафи, който надзираваше разпъването на голямата палатка, изпълняваща ролята на кухня и трапезария.

— Ето го — посочи нататък. — Дафи е онзи с червеното карирано сако. Той още се облича като говореща примамка.

— Като какъв?

— Вие бихте го нарекли глашатай, например — Джоу с грациозна лекота се покачи върху чакащата Меги. — Но това е дума, която не се използва в цирка. — Тя му се усмихна и подкани слоницата да тръгва. — Кажете на Дафи, че Джоу е казала да ви даде пропуск за представлението — викна през рамо, после помахаше с ръка и се обърна напред.

Слънцето вече се бе издигнало над хоризонта и с него настъпваше новият ден.

ВТОРА ГЛАВА

Джоу стоеше на задния вход на Голямата шатра в очакване да дойде нейният ред. До нея стоеше Джейми Картър, наричан още Топо. Той беше трето поколение клоун и носеше ярко изрисуваното си лице и оранжевата перука напълно естествено. Млад, подвижен и енергичен, Топо използваше тези си качества така добре, както и грима, за да внесе вдъхновение в занаята. За Джоу Джейми бе по-скоро като брат, отколкото приятел. Беше висок и слаб, а под грима лицето му бе живо и приятно. Двамата с Джоу бяха израснали заедно.

— Тя каза ли нещо? — попита Джейми за трети път.

Джоу въздъхна и повдигна платното, закриващо входа на шатрата. Вътре вървеше номерът на клоуните, докато работниците монтираха върху манежа голямата клетка.

— Нищо не каза. И изобщо не разбирам защо си губиш времето — отвърна му рязко.

Джейми се наежи.

— И не очаквам да разбереш — каза с наперено достойнство и изпъна слабичките си плещи под червената риза на точки. — В крайна сметка най-близките ти отношения със същество от другия пол са тези с Ари.

— Много остроумно — отвърна Джоу, без да се обиди на заядливата забележка.

Раздразнението ѝ идваше оттам, че Джейми се правеше на глупак пред Кармен — средната сестра на лелята Грибалти. Кармен беше мургава красавица, грациозна, талантлива, себелюбива ѝ напълно безразлична към Джейми. Но като видя посърналото му, намазано лице и унилия поглед, ядът ѝ се стопи.

— Може и да не е имала възможност да отговори на бележката, която ѝ изпрати — рече утешително. — Знаеш, че първият ден от сезона винаги е лудница.

Джейми вдигна рамене.

— Сигурно — промърмори неохотно. — Не ми е ясно какво намира във Вито.

Джоу си представи наперения и самонадеян вид на въжеиграча, загадъчния му поглед и подскачащи мускули. Мъдро се въздържа да ги спомене.

— Кой може да бъде винен за вкуса си? — целуна го звучно по кръглия червен нос. — Лично аз цялата започвам да тръпна при вида на мъж с гъста оранжева коса.

Джейми се ухили.

— Кое то доказва, че разбираш от мъже.

Джоу се обърна и отново повдигна платнището. Видя, че приближава редът на Джейми.

— Да си виждал днес един от местните да се мотае наоколо? — попита.

— Само около стотина — отвърна той присмехулно и вдигна кофата с конфети, предназначени за завършек на изпълняваната вътре клоунада.

Джоу го стрелна под око.

— Не прилича на останалите. Към тридесетгодишен е, струва ми се — продължи колебливо. — Носи джинси и тениска. Висок над метър и осемдесет. — Вълна смях се изля през отвореното платнище и заглуши думите й.

— Косата му е тъмноруса и права.

— А-а, видях го — побутна я Джейми да се отмести от пътя му и се приготви за влизане. — Отиваше с Дафи към червения фургон.

С висок, див крясък клоунът Топо се втурна в Голямата шатра, обут в петдесет и пети размер маратонки и размахвайки кофата с конфети.

С умислен вид Джоу наблюдаваше как Джейми преследва около манежа другите трима палячовци. Странно е, рече си, Дафи да води местен човек в административния фургон. Нали той й беше казал, че не търси работа. Не беше от тези, дето чергарстват и по пътя временно се захващат, с каквото им попадне. В него се усещаше някаква улегналост, стабилност, която не можеше да се сбърка. Не приличаше също и на работник от друг цирк. Дланите му бяха твърде меки. Освен това, добави тя мислено, докато се мятеше върху Бабет — чисто бяла кобила — край него несъмнено витаеше градски дух. Както и

непогрешимият дух на успеха. И на властта. Не, този мъж определено не беше дошъл за работа.

Джоу сви рамене, подразнена от нахлуването на непознатия в мислите ѝ. Още повече се ядосваше, че го бе търсила с поглед сред тълпата по време на парадното шествие и че дори в момента се питаше дали не седи някъде край кръглия манеж. Не беше присъствал на дневния спектакъл. Тя потупа разсеяно врата на кобилата, после чу свирката на конференсието и зае красива, изправена стойка.

— Дами и господа! — обяви той с обигран, звучен глас. — Представяме ви най-фантастичната гледка под големия купол, най-зрелищната дресура на диви животни! Кралицата на джунглата!

Джоу смушка Бабет с пети и препусна към арената. Публиката посрещна с взрив от аплодисменти великолепната двойка. Наметната с черна пелерина, със свободно развяващи се гарванови коси под блестяща диадема, Джоу галопираше без седло върху голия гръб на снежнобялата кобила. Държеше в двете си ръце по един дълъг, тънък камшик, които размахваше поред с плющене над главата си. Пред входа на голямата клетка, ограждаща зрителите от арената, тя скочи от все още препускащия кон. Бабет се насочи към изхода, където я поеа ръцете на гледача ѝ, а Джоу премести двата камшика в едната си ръка, с другата със замах отметна и хвърли пелерината. Костюмът ѝ представляваше плътно прилепнал гащеризон, искрящо бял, обсипан със златни пайети. В силен контраст косите ѝ се спускаха прави и тежки надолу по гърба.

Трябва да се появиш впечатляващо, винаги ѝ беше повтарял Франк. И Джоувилет го правеше. Зашеметяващо.

Дванадесетте лъва се бяха подредили вече в клетката откъм вътрешната ѝ страна, покачени върху сините и бели пиедестали. Влизането при тях се струваше на публиката съвсем обикновено нещо, ала Джоу знаеше, че това бе един от най-опасните моменти в целия номер. За да влезе и отиде в средата на арената, тя трябваше да мине в непосредствена близост между два от зверовете. Винаги слагаше там най-послушните животни, но ако едното беше разярено или просто в игриво настроение, то като нищо можеше да я повали с един удар на мощната си лапа. Дори и ако острите му нокти бяха прибрани, нараняването можеше да е страшно.

Влезе бързо и си озова заобиколена от всички страни с огромните диви котки. Пайетите и диадемата улавяха светлините и проблясваха при всяко нейно движение. Джоу обикаляше клетката, плющеше с камшика за ефект, докато всъщност командваше животните с гласа си. Караше ги да вършат заученото, като нагаждаше заповедите си така, че да наваксва ако се наложи, закъснението от неохотното изпълнение на някой от зверовете и един номер да следва без прекъсване веднага след края на предишния.

Тя не харесваше прекаленото използване на реквизит. Предпочиташе движението и действието. Нямаше по-добро средство за постигане на зрелищност от контраста между големите пепеляво жълти хищници и дребната бяло златиста крехка фигура. Джоу умело го използваше. Нейният номер беше артистичен, разчитащ на стил и блясък, а не на противопоставяне и борба за надмощие, при които се подчертаваше дивата свирепост на зверовете, като се вдигаше врява, размахваха се незаредени пушки или гърмяха халосни патрони. Нейната увереност се предаваше на зрителите и правеше дресурата да изглежда лесна, неизискваща особени усилия. Ала всъщност тялото ѝ бе стегнато като пружина, готово за всяка опасност, а умът ѝ беше така фокусиран върху лъвовете, сякаш публиката изобщо не съществуваше.

Стоеше между високите пиедестали, докато зверовете прелитаха над главата ѝ от двете посоки. Мощните им тела раздвижваха въздуха и повеят се заплиташе в косите ѝ. Когато по заповед скочиха един по един на земята, те приседнаха на задните хълбоци и огласиха купола с кълтящ рев. От време на време някой посягаше с лапа към дръжката на камшика, но Джоу го възпираше с рязка команда. Изпрати най-умелия си скачач да лети през горящ обръч. Придума животното с най-добро чувство за равновесие да ходи върху блестяща сребърна топка. Номерът завърши сред нов взрив от аплодисменти, когато яхна Мърлин и мина с него върху парапета на арената.

Зад кулисите лъвът влезе в подвижната клетка на колела и остана под грижите на Пийт.

— Добро изпълнение — каза той и ѝ подаде дълга кадифена наметка. — Мина като по вода.

— Благодаря — тя потръпна и се загърна плътно с дрехата. Пролетната нощ ѝ се стори студена след горещината на прожекторите и напрежението в клетката.

— Слушай, Пийт, кажи на Джери той да ги нахрани тази вечер. Бяха много спокойни и послушни.

Пийт пукна балонче с дъвката и се подсмихна.

— Не знам дали ще останат такива, ако реши да си търси белята.

Тръгна към камиона, с който щеше да закара клетката на определената за лъвовете площадка, а Джоу викна подире му:

— Пийт!

Той се обърна. Тя прехапа устни, поколеба се за миг, после каза:

— Ще го държиш под око, нали?

Пийт се ухили и се качи в кабината.

— За кого се тревожиш повече, Джоу? За тези големи котки или за онова хилаво момченце?

— И за тях, и за него.

Тя се засмя и тръсна глава. Изкуствените скъпоценни камъни върху диадемата проблеснаха. Като знаеше, че до финалния парад в края на представлението остава близо час, Джоу реши да се поразходи. Отправи се към домакинската палатка за малко кафе. По навик мислено си представяше отново целия номер, част по част. Мина добре, рече си, доволна от темпото и синхрона по време на изпълнението. Щом Пийт казва, че е било гладко, значи наистина е така. От него неведнъж беше чувала критики през последните пет години. Е, вярно, че Хамлет я беше подложил на изпитание един-два пъти, ала това го знаеха само тя и лъвът. Съмняваше се някой друг, освен Бък, да бе забелязал създадените неприятности. Джоу затвори за момент очи и направи няколко кръгови движения с рамене, за да поотпусне напрегнатите, схванати мускули.

— Страхотен номер имате.

Тя се обърна по посока на гласа. Сърцето ѝ ускори ход. Макар да я изненадваше интересът ѝ към този почти непознат мъж, съзнаваше, че бе очаквала и се бе надявала да го види. Беше ѝ приятно да го наблюдава как приближава и чувството се отрази върху лицето ѝ.

— Здравейте — видя, че и той като Дафи пушеше пура, но неговата беше дълга и тънка. Отново ѝ направиха впечатление изящните му ръце. — Хареса ли ви представлението?

Непознатият спря пред нея и се взря в лицето ѝ така настойчиво, че Джоу се почуди дали не ѝ бе размазан гримът. После той се подсмихна и поклати невярващо глава.

— Знаете ли — започна, — когато ми казахте тази сутрин, че имате номер с котки, аз си представих сиамски, а не африкански.

— Сиамски ли? — повтори неразбиращо тя, после прихна. — Домашни котета ли имате предвид?

Мъжът докосна косите върху гърба ѝ, докато Джоу продължаваше да се смее на представата как придумва сиамски котки да скачат през горящ обръч.

— От моя гледна точка — продължи той и остави дълъг кичур да изтече между пръстите му, — това е по-разумно, отколкото малко създание като вас да влиза в клетка с дузина лъвовете.

— Не съм малка — възрази тя добродушно. — Освен това, големината едва ли има някакво значение, когато лъвовете са дванадесет.

— И това е вярно — непознатият вдигна очи и ги спря върху нейните. Джоу още се усмихваше. Беше ѝ приятно да стои с него. — Защо го правите? — попита внезапно той.

Тя го изгледа учудено.

— Как защо? Това ми е работата.

По начина, по който я гледаше, разбра, че не бе доволен от простия отговор.

— Може би трябваше да ви попитам как сте станали звероукротител.

— Дресьор — поправи го механично Джоу. Зад тях долетяха приглушените аплодисменти на публиката. — Започват семейство Бейрътс — огледа се тя нататък. — Не бива да изпускате изпълнението им. Първокласни акробати са.

— Няма ли да ми кажете?

Гласът му беше тих и кротък.

Джоу повдигна изненадано вежди. Видя, че мъжът действително искаше да знае.

— Защо, не е тайна. Баща ми беше дресьор, на мен също ми идваше отръпки да работя с лъвовете и така стана от само себе си. Получи се нещо като приемственост.

Никога до този момент не беше мислила за кариерата си, сега също не ѝ се задълбочаваше в разсъждения.

— Пропилявате си билета, като стоите тука — каза. — Ако искате, можете да гледате останалото от задния вход за артистите.

Обърна се, за да го заведе дотам, ала той я задържа за ръката.

Пристъпи напред, докато телата им почти се допряха. Тя усети топлината на неговото и бързите удари на сърцето си. Усещаше го как бие силно и пулсира в тялото ѝ по същия начин, както при първото приближаване до някой нов, непознат ѝ лъв. Вълнението пред неизвестното. И той самият беше нещо ново, неизпитано. Трепна, когато непознатият вдигна ръка и докосна бузата ѝ. Не се помръдна и остави топлината бавно да се разлее. Гледаше го внимателно, сякаш преценяваше що за човек бе. Очите ѝ бяха широко отворени, прави, без боязън и недоверие.

— Ще ме целунете ли? — попита го с тон, който изразяваше повече любопитство, отколкото желание.

Очите му светнаха развеселено и заблестяха в сгъстяващия се здрач.

— Мина ми нещо такова през ум — отвърна. — Имате ли някакви възражения?

Джоу се замисли за момент и сведе поглед към устните му. Харесваше ѝ тяхната форма и се почуди какво ли бе да ги усети върху своите. Той не я притегли по-близо. Като все още я държеше за ръка, постави другата си зад врата ѝ. Джоу не отместваше поглед от лицето му.

— Не — рече. — Не възраждам.

Устните му трепнаха леко в ъгълчетата и мъжът бавно се наклони над нея. Тя не затвори очи и продължи да го гледа. От опит знаеше, че човек може да разбере най-много за хората и лъвовете по очите им. За нейна изненада, той също не ги затвори, дори когато устните им се докоснаха.

Беше нежна целувка, без сила и настойчивост, един бегъл, като полъх допир. Но, смаяна, Джоу изпита усещането, че земята се тресе под краката ѝ. В първия момент помисли дали не водят слоновете наблизко, после смутено се сети, че още не им е време. Устата му леко се движеше, очите бяха неподвижно приковани. Нейното сърце биеше до пръсване. Стояха, като едва се докосваха. Големият купол ехтеше зад тях. Непознатият бавно прокара върха на езика си по устните ѝ, леко ги разтвори. Пак нямаше бурна припряност. Целуваше я, без да бърза, уверено, докато тя не задиша тежко. Тих стон се изтръгна от гърлото ѝ, ресниците ѝ трепнаха и Джоу затвори очи.

За миг се предаде напълно във властта му, покорена от новото усещане, което се разливаше по тялото ѝ. Притисна се до него в стремеж да удължи удоволствието, да попие вкуса на устните му.

Той я отдръпна, ала лицата им останаха едно до друго. Тя беше като замаяна. Видя, че се бе повдигнала на пръсти, за да го достига. Ръката му още лежеше на тила ѝ. Очите му изглеждаха златисти в мрака на настъпващата нощ.

— Каква невероятна жена си, Джоувилет — прошепна. — Една изненада след друга.

Джоу се чувстваше изумително. По-жива от всякога. Тялото ѝ тръпнеше, пламтеше от нови усещания. Усмихна му се.

— Не зная как се казвате.

Мъжът се разсмя и хвана двете ѝ ръце. Преди да проговори, наблизко се разнесе хрипкавият глас на Дафи.

— Гледай ти, гледай ти! — възкликна с обичайния си бодро шеговит тон. — Не знаех, че вие двамата сте се видели. Джоу вече разведе ли ви наоколо? — Стигна до тях и я стисна за рамото. — Знаех си, че мога да разчитам на теб, рожбо. — Тя го зяпна озадачено, но той продължи в скороговорка, преди да бе успяла да попита нещо. — Да, уважаеми господине, това малко момиченце изпълнява потресаващ номер, нали? Страхотна хватка има. А цирка познава като петте си пръста. Родена е и пораснала в него. — Джоу разбра, че Дафи се бе впуснал в поредната си сладкодумна реч и нищо не можеше да го спре. — Така е, господине, каквито и въпроси да имате, просто се обърнете към нашата Джоу и тя ще ви отговори. Аз, разбира се, също винаги съм на наше разположение. Мога да ви разправа всичко за счетоводните книжа и сметките, за договорите и тем подобни, само кажете.

Дафи изпухтя два пъти с пурата, а Джоу усети първите пристъпи на безпокойство.

Какви ги дрънкаше Дафи за сметки и договори? Премести поглед към мъжа, който още държеше ръцете ѝ своите. Той самият слушаше Дафи с непринудена, развеселена усмивка.

— Счетоводител ли сте? — попита го объркана тя.

Дафи се разсмя и я погали по главата.

— Знаеш, че господин Прескот е адвокат, Джоу. Гледай да не си изпуснеш реда.

Той им кимна свойски и се отдалечи по посока на Голямата шатра, откъдето долиташе шум и врява.

Външно почти неуловимо Джоу цялата се бе стегнала от така ненадейната, безцеремонно поднесена от Дафи новина, ала Кийн го усети. Свъси вежди и я изгледа продължително.

— Сега знаеш как се казвам.

— Да — цялата живителна топлина я беше напуснала. Гласът ѝ беше студен като кръвта във вените. — Ще пуснете ли ръцете ми, господин Прескот?

След кратко колебание Кийн сведе глава и се подчини. Тя бързо пъкна ръцете си в джобовете на дрехата.

— Не бяхме ли стигнали в отношенията си до етапа да си говорим на „ти“, Джоу?

— Уверявам ви, господин Прескот, че ако имах представа кой сте, нямаше да се стигне до никакви отношения.

Думите бяха изречени с твърдо, хладно високомерие. Но отвътре, макар да се мъчеше да не им се поддава, я разкъсваше гняв, унижение, чувството, че е измамена. Цялото удоволствие от вечерта бе погубено. Целувката, която ѝ създаде усещането за възвишеност и жизнена сила, сега ѝ се струваше евтина и долнопробна. Не, няма да разговаря с него на „ти“, зарече се тя. За нищо на света нямаше да го нарича по име.

— Извинете, трябва да се приготвя за излизането.

— Защо е тази промяна? — задържа я отново той за ръката. — Да не би по принцип да не обичаш адвокатите?

Тя го изгледа студено. Чудеше се как бе могла напълно да се излъже в преценката си за човека, когото срещна тази сутрин.

— Не делея хората според професиите им, господин Прескот.

— Ясно — тонът му стана отчужден, погледът остър. В такъв случай излиза, че изпитваш неприязън към името ми. Трябва ли да разбирам, че имаш зъб и на баща ми?

В очите ѝ блесна кипналата на мига ярост. Рязко издърпа ръката си.

— Франк Прескот беше най-благородният, най-милият и всеотдаен човек, когото някога съм познавала. По никой начин не ви свързвам с Франк, господин Прескот. Вие не го заслужавате — макар да ѝ бе почти невъзможно, Джоу насила се принуждаваше да говори с нормален тон. Не искаше да вика и да привлече нечие внимание.

Всичко трябваше да си остане единствено между нея и Кийн Прескот. — Щеше да е много по-добре, ако веднага ми бяхте казали кой сте, тогава нямаше да се получи недоразумение.

— Това ли стана между нас? — попита той тихо. — Едно недоразумение?

Хладнокръвният му тон направо я сразяваше. Гледаше я с дръзко и невъзмутимо любопитство, от което ѝ идеше да го удари. Постара се гневът да не проличи съвсем явно в гласа ѝ.

— Нямате право върху цирка на Франк, господин Прескот — произнесе колкото можа по-спокойно. — Да го остави на вас е единственото нещо, за което бих могла да го упрекна.

Като чувстваше, че едва успява да се владее, тя се обърна и побягна през поляната, докато изчезна в тъмното.

ТРЕТА ГЛАВА

Утрото бе изненадващо топло. Върху ширналото се поле нищо не препречваше пътя на слънчевите лъчи и нагрятата земя ухаеше тръпчиво и силно. Още призори циркът се бе придвижил на север. Всичките му характерни миризми се смесваха в един вечно придружаващ го мирис — на кожа и влажно платнище, на мушама и конска пот, на боя, грим и кафе. Камионите и караваните се точеха в своя неизменен ред и щяха да заемат обичайното си разположение всеки път, щом циркът решаваше да спре след безконечните изминати километри. И сега над кухненската палатка се развяваше знаме, известяващо, че обядът е сервиран. Големият купол се издигаше в очакване на дневния спектакъл.

Роуз бързаше покрай клетките на животните. Тъмната ѝ коса беше стегната в кок на тила. Големите ѝ черни очи се озъртаха търсещо наоколо, а устните ѝ бяха леко нацупени. Беше обува в гуменки и загърната в лека наметка върху трикото. Видя Джоу пред клетката на Ари, махна ѝ с ръка и почти се затича. Роуз беше забавна, винаги успяваше да развесели човек, а Джоу наистина имаше нужда от разтуха.

— Джоу! — махна ѝ пак тя, сякаш смяташе, че не я бе забелязала първия път и запъхтяна спря до нея. — Джоу, имам само пет минути. Здравей, Ари! — добави от любезност. — Търся Джейми.

— Така си и помислих — усмихна се Джоу. Знаеше, че Роуз се домогва до сърцето на Топо. И ако той имаше ум в главата си, щеше да остави то да бъде завладяно, вместо да въздиша по Кармен и да се влачи след нея като вързано на каишка кученце. Щуротии, рече си тя, като имаше предвид всички сърдечни преживявания. Лъвовете бяха къде-къде по-лесни за разбиране.

— Не съм го виждала цяла сутрин, Роуз. Може би репетира.

— По-скоро се лигави пред Кармен — процеди Роуз и отправи злобен поглед към фургона на семейство Гримпи. — Прави се на кръгъл глупак.

— И му се отплащат като на такъв — подхвърли Джоу, но Роуз не отвърна на шегата. Джоу въздъхна. Беше истински привързана към момичето. То беше слънчево и ведро, без капризи и фасони. — Роуз, не се отчайвай — каза ѝ мило, с непринуден тон. — Той, разбираш ли, е малко муден. Бавно загрява, а в момента просто е замаян от Кармен. Ще му мине.

— Не знам защо изобщо се вълнувам — измърмори недоволно девицето, ала Джоу, видя, че мрачното ѝ настроение вече се разсейваше. Роуз беше създаване на бързо кипващи страсти, които лумваха и скоро отшумяваха. — При това съвсем не е толкова хубав.

— Не е — съгласи се Джоу. — Но носът му е сладък.

— Има късмет, че ги харесвам топчести и червени — отвърна Роуз и се засмя. — А-а, като говорим за красавци — понижи тя глас и посочи с поглед, — кой е онзи?

Джоу погледна нататък. Шеговитите пламъчета в очите ѝ угаснаха.

— Собственикът — отвърна безучастно.

— Кийн Прескот? Никой не ми е споменавал, че е толкова хубав! И висок — додаде Роуз с открито възхищение в погледа. Джоу се стараеше да не поглежда повече към празното пространство между фургоните, което той прекосяваше, а у Роуз, както винаги, надделяваше мексиканската ѝ натура, когато ставаше дума за мъже. — Какви плещи! Джейми има късмет, че по природа съм предана само на един мъж.

— Късмет имаш ти, че майка ти не те чува какви ги дрънкаш — промърмори Джоу и я сръга с лакът в ребрата.

— Идва насам, амига, и гледа точно към теб. О-ла-ла! Баща ми просто тутакси би изправил Джейми пред олтара, само ако ме погледне по този начин.

— Ти си откачалка — изсумтя ядосано Джоу.

— Ти пък, Джоу — рече с престорено огорчение Роуз, — аз просто съм романтична.

Джоу се оказа безсилна да спре усмивката, която трепна на устните ѝ. Очите ѝ също се смееха, когато ги вдигна и срещна погледа на Кийн. Бързо се постара да промени израза им и здраво стисна устни.

— Добро утро, Джоувилет.

Произнася името ѝ твърде лесно, помисли тя. Сякаш го е повтарял с години.

— Добро утро, господин Прескот — отвърна. Роуз до нея се изкашля силно и преднамерено. — Това е Роуз Санчес.

— Приятно ми е, господин Прескот — протегна ръка Роуз и изобрази усмивка, която инак пазеше за Джейми. — Чух, че пътувате с нас.

Кийн пое ръката ѝ и се усмихна в отговор. Джоу отбеляза с раздразнение, че това бе същата непринудена и обезоръжаваща усмивка на мъжа, когото бе видяла за първи път предната сутрин.

— Здравей Роуз, драго ми е да се запознаем.

Като видя, че мексиканската кръв на приятелката ѝ избива по бузите, Джоу се намеси. Нямаше да позволи на Кийн Прескот да прави завоевания на чужда територия.

— Роуз, разполагаш само с десет минути да се върнеш и гримираш.

— Леле Божке! — възкликна девойката, забравила старанията си да се държи изискано. — Трябва да тичам! — Така и направи, после се обърна и викна през рамо: — Не казвай на Джейми, че съм го търсила, прасето му недно! — След още няколко крачки тя се обърна и дотича обратно. — Ще го намеря по-късно — каза и хукна към Голямата шатра.

Кийн я наблюдаваше как криволичи между фургоните, повдигнала дългата наметка с една ръка.

— Очарователна е.

— Само на осемнадесет — изплъзна се от Джоу, препи да си прехапе езика.

Той се извърна към нея с развеселен поглед.

— Ясно — каза. — Ще приема този факт за сведение. А с какво се занимава крехката и невръстна осемнадесетгодишната Роуз? — попита и пъхна палци в колана на джинсите си. — Единоборство с алигатори?

— Не — отговори Джоу, без да трепне. — Роуз е една от основните атракции в програмата на вашия цирк. Тя е Серпентина — заклинателка на змии.

Остана доволна от недоверчивия му израз, който обаче бързо се смени и лицето му засия от искрен възторг.

— Отлично! — Кийн протегна ръка и махна спусналия се върху бузата ѝ кичур, преди да бе успяла да възрази с жест или думи. — Кобри ли? — попита той, като не обърна внимание на гневния ѝ поглед.

— И боа удушвач — отвърна му с благ глас, в който сякаш прозираше заплаха. После изтупа прахта от коленете на избелелите си джинси. — А сега, ако разрешите...

— Не, няма.

Тонът му беше сдържан, ала Джоу усети властния оттенък. Постара се да потуши желанието за открит бунт. Кийн все пак бе собственикът, напомни си.

— Господин Прескот — подзе, — много съм заета. Трябва да се приготвя за следобедното представление.

— Има час и половина до излизането ти — възрази спокойно той. — Мисля, че би могла да ми отделиш част от това време. Поръчано ти е да ме разведеш наоколо. Защо да не започнем още сега?

Тонът, с който бе зададен въпросът, оставяше място само за един отговор. Тя трескаво затърси начин да се измъкне.

Отметна назад глава и го погледна в очите. Бяха спокойни, но непреклонни. Няма лесно да се даде, напрани си извод Джоу. Ще трябва по-добре да го опозная и внимателно да следя ходовете му, преди да подхвана битка.

— Откъде желаете да започнем — попита на глас.

— От теб.

Бързият му отговор я накара да свъси в недоумение вежди.

— Не разбирам какво имате предвид.

За момент Кийн я изгледа изпитателно. В очите ѝ нямаше преструвка или прикрито лукавство.

— Да, виждам, че не разбираш — кимна той. — Да започнем с твоите диви котки.

— А-а! — веднага изчезна бръчката от челото ѝ. — Добре.

Гледаше го как вади тънка пура и изчака пламъчето на запалката да лизне върха ѝ, преди да заговори.

— Имам тринадесет — седем мъжки и шест женски. Всичките са африкански лъвове между четири и половина и двадесет и двегодишни.

— Мислех, че работиш с дванадесет — вметна Кийн и пусна запалката в джоба си.

— Така е, понеже Ари е пенсионер — Джоу се обърна и посочи големия мъжкар, който дремеше в клетката. — Пътува с мен, защото винаги така е било, ала вече не излиза на арената. На двадесет и две години е, най-старият. Баща ми го е отгледал, защото Ари е роден не на свобода, а в клетка. На същия ден, в който и аз. Тя въздъхна. В гласа ѝ се прокрадна тъга.

— Той е последният, който остана от баща ми. Не мога да го продам на някой зоопарк. Все едно да тикнеш възрастен роднина в старчески дом и да го изоставиш. Целият му живот е преминал в цирка, точно както и моят. Името му на еврейски означава „лъв“ — Джоу се усмихна, унесена в спомени и забравила мъжа до себе си. — Баща ми винаги ги кръщаваше с такива имена, които по един или друг начин означават „лъв“. Лео, Леонард, Леонара. В разцвета на силите си Ари беше ненадминат скачач. Умееше също и да се катери отлично, защото някои от тях не искат. Можех да го науча на всичко. Умно котенце, нали, Ари? — промененият ѝ тон накара големия звяр да се размърда. Отвори очи и я погледна. Звукът, който издаде, приличаше по-скоро на немощно ръмжене, отколкото на рев. После пак задрема. — Уморен е — добави тя. — Двадесет и две години са доста за един лъв. Много е стар.

Беше ѝ трудно да се пребори се с налегналата я тъга.

— Какво има? — докосна я Кийн по рамото.

Джоу не реагира. Очите ѝ бяха изпълнени с печал. Гласът и потрепваше, когато му отговори.

— Той умира. А аз нищо не мога да направя, за да го предотвратя — пхна ръце в джобовете си и тръгна към другите клетки. Докато чакаше Кийн да се приближи, пое два пъти дълбоко дъх. Щом реши, че се е успокоила, продължи отново с по-овладян глас: — Работя ето с тези дванадесет — каза и посочи с жест основната група клетки. — Хранят ги веднъж на ден — сурово месо шест пъти в седмицата, яйца и мляко на седмия ден. Всичките са докарани направо от Африка и бяха съвсем диви, когато ги поех. — Тя отвори решетъчната врата на прохода между клетките, разположени от двете му страни. — Това е Мърлин — подхвана отново Джоу. — Този, когото яздя в края на номера. Той е на десет и има най-уравновесения нрав от всички

лъвовете, с които съм работила. Хийтклиф — продължи, като вървеше покрай редицата клетки, — е шестгодишен, най-добър е в прескоците. А това е Фауст — мъниче на четири и половина.

Лъвовете кръстосваха вътре в клетките си, докато Джоу водеше Кийн по прохода в средата. Тя не се стърпя и даде знак на Фауст с вдигната ръка. Звярът покорно нададе мощен, оглушителен рев. За нейно разочарование Кийн не хукна да се спасява.

— Много впечатляващо — каза той спокойно. — Поставяш го в центъра, когато лягаш върху тях, нали?

— Да — изненада се Джоу и откровено призна мислите си на глас: — Много сте наблюдателен... И имате здрави нерви.

— Моята професия също го изисква до известна степен.

Тя се замисли върху това за миг, после се обърна пак към лъвовете.

— Лазарет е дванадесетгодишен, не го бива много като артист. Болинброук е на десет, от същата лъвица, която е майка и на Мърлин. Хамлет — спря се пак Джоу, е на пет. Купих го, за да заеме мястото на Ари в номера — тя се взря в жълтите очи на животното. — Има възможности, но е надменен. Както и упорит. Просто ме чака да направя грешка.

— Защо? — погледна я Кийн.

Джоу беше приковала очите си в нетрепкащите зеници на звяра.

— Може да ме издебне и здравата да ме удари — отвърна, без да променя изражението си. — Този е първият му сезон в голямата клетка, тоест пред публика. Пандора — посочи тя към лъвиците. — Много аристократична дама. Шестгодишна. Естер е на седем и е най-послушната, използвам я за всичко. На Порша тази година също ѝ е първа. В повечето случаи топли мястото.

— Топли мястото ли?

— В буквалния смисъл — обясни Джоу. — Още не е усвоила сложни номера. Допълва бройката, прави само някои основни неща и главно топли мястото. Дулсинея — продължи тя нататък, — е най-голямата красавица сред дамите. Ето я Офелия, която имаше малки миналата година. Абра е на осем години, нравът ѝ е зъл, но добре се справя с балансирането.

Като чу името си, лъвицата стана, изпъна дългото си златисто тяло и захвана да го трие в прътите на клетката. Издаде дълбок

гъргорещ звук. Джоу се намръщи и пъкна отново ръце в джобовете си.

— Тя ви харесва — промърмори.

— О? — повдигна Кийн вежда и се вгледа по-внимателно в сто и петдесеткилограмовата Абра. — Как разбра?

— Когато лъвът те харесва, се държи точно по същия начин, като домашна котка. Мърка и се отърква в краката ти. Абра се трие в решетките, защото няма как да се приближи повече.

— Ясно — устните му трепнаха закачливо. — Длъжен съм да призная, че изпитвам затруднение как да върна комплимента. — Той дръпна от пурата и впери поглед в Джоу през облачето дим. — Подборът ти на имена е забележителен.

— Обичам да чета — ограничи се тя в пояснението. — Има ли още нещо, което бихте искали да узнаете за лъвовете?

Беше решила да запази разговора им само на чисто делова основа. Усмивката му твърде ярко ѝ припомняше срещата им предишната вечер.

— Упояваш ли ги преди представлението?

В очите ѝ пламна гняв.

— Не, разбира се!

— Въпросът неоснователен ли беше? — поинтересува се Кийн.

Пусна угарката на земята и я стъпка с пета.

— Като за новак, не — рече Джоу примирено и небрежно отметна косата си назад. — Упояването е не само жестоко, то е пълна глупост. Упоеното животно няма да е в състояние да изпълнява нищо.

— Ти не ги докосваш с камшика — отбеляза той. Гледаше как лекият вятър си играе с кичури от косата ѝ. — Тогава за какво го използваш?

— За да им привлека вниманието и да държа публиката будна — усмихна се тя неволно.

Той я хвана за ръката и Джоу моментално се напрегна като струна.

— Хайде да се поразходим — предложи ѝ. Поведе я далеч от клетките. Тук и там сновяха хора и тя се въздържа от явна съпротива. Последното, което ѝ се искаше, бе да тръгнат приказки, че е имала спречкване със собственика.

— Как ги опитомяваш? — поднови разговора Кийн.

— Не го правя. Те на са питомни, а дресирани.

Наблизо мина висока блондинка с малък бял пудел на ръце.

— Мърлин е гладен днес — подвикна Джоу и се засмя.

Жената гушна кучето до гърдите си с престорена тревога и започна бърза словесна атака на френски. Джоу се разсмя и на същия език ѝ отвърна, че Фифи е прекалено жилава за вкуса на Мърлин.

— Фифи може да прави двойно салто върху гърба на препускащ кон — обясни, щом подминаха. — Дресировката ѝ е същата, като на моите котки, ала тя си е домашно куче, а моите зверчета са диви — извърна се към Кейн. В косата ѝ играеха отблясъци от слънцето, а в очите ѝ искряха златни точки. — Едно диво животно никога не може да бъде опитомено и ако някой се опитва, той е кръгъл невежа и глупак. Ако вземеш нещо диво и го превърнеш в домашен галеник, ти му отнемаш истинската същност, лишаваш го от вътрешния огън, от естествения му чар. Но въпреки това в него винаги се таи дивата му природа, която може да се пробуди. Когато кучето се обръща срещу господаря си, гледката е неприятна. Ала когато лъвът се опълчва, това е смъртоносно. — Джоу започна да привиква към докосването на ръката му, хванала я за лакътя, и говореше с лекота, защото Кейн я слушаше внимателно. — Един зрял мъжкар е метър и половина в плещите и тежи над двеста и петдесет килограма. С добре насочен замах може да счупи врата на човек, да не говорим за това, какво могат да направят зъбите и ноктите му. — Тя се усмихна и повдигна рамене. — Не е като закачките на домашните питомци.

— И въпреки това влизаш в клетката при дванадесет лъва, въоръжена само с един камшик?

— Камшикът е за заблуда — махна с ръка Джоу. — Едва ли е някаква защита дори срещу един от тях, ако се нахвърли. Лъвът е много опасен враг — неотстъпващ, упорит и коварен. Тигърът е покръвожаден, но обикновено удря само веднъж. Ако не сполучи, го приема философски. А лъвът напада отново и отново. Знаете ли какво е казал Байрон за скока на тигъра? „Смъртоносен, бърз и смазващ“. — Тя напълно бе забравила своята неприязън, а разходката и разговорът с този красив мъж започнаха да ѝ доставят удоволствие. — Описанието е вярно, обаче лъвът е изключително безстрашен, когато напада, освен това е инат и не се отказва. Не е такъв джаста-праста като тигъра, а е точен и прецизен. Бих заложила на лъва срещу тигъра във всички случаи. А пък човекът просто няма ни най-малък шанс пред него.

— Тогава как си успяла да останеш цяла и невредима?

Вече по-слабо се чуваха обичайните звуци от вечно и царящата суетня в лагера. Джоу се обърна и с изненада установи, че доста бяха повървели. Наистина, палатките и караваните се виждаха, от време на време долитаха отдалечени викове или смях, ала тя се чувстваше странно откъсната от всичко това. Седна на тревата с кръстосани крака и отскубна стръкче.

— По-умна съм от тях — отговори. — Поне така ги карам да мислят. И отчасти ги превъзхождам по силата на волята. При дресировката трябва да бъде създадена вътрешна връзка, да има взаимно зачитане и уважение, а при късмет и известна привързаност. Но не може да им се довериш до такава степен, че да станеш нехаен. А преди всичко — добави и го погледна, когато той се отпусна на земята до нея, — трябва да помниш основния похват на покера. Блъфирането. — Джоу се засмя и се облегна на лакти. — Играете ли покер?

— Позапознат съм — косата ѝ се бе разпиляла по тревата и Кийн вдигна един кичур. — А ти играеш ли?

— Понякога. Моят помощник Пийт... — тя се взря към лагера и посочи с усмивка. — Ето го там, до втория фургон, стои с Мак Стивънсън, онзи с бейзболната шапка. Та Пийт от време на време организира по някоя партия.

— Кое е момиченцето на кокилите?

— Това е най-малката дъщеря на Мак, Кати. Иска да участва с тях в уличното шествие. Добре се справя. А онзи е Джейми — каза и се разсмя, когато Джейми се преметна във въздуха и се приземи между кокилите на Кати.

— По който въздиша Роуз ли? — попита Кийн, като наблюдаваше импровизираното шоу в далечината.

— Засега само въздиша. Защото той е заслепен и омаян от Кармен Грибалти, а тя и „здрости“ не му казва. Прави мили очи на Вито — въжеиграча. Той пък ги прави на всички.

— Заплетено положение — изкоментира Кийн и нави кичура коса върху пръстите си. — Любовните връзки, изглежда, са често явление в живота на цирка.

— От това, което съм чела, те са често явление навсякъде.

— А ти от кого си заслепена и омаяна, Джоувилет?

Той придърпа косата ѝ, за да я обърне с лице към себе си.

Джоу чак сега осъзна, че седят съвсем близо един до друг. Трябваше само да се наклони леко, за да стигне устните му. Кийн я измерваше с очи, докато тя чакаше пулса ѝ да се укроти. Странно е, мислеше си, че той така силно ѝ въздейства. С внезапна яснота усети мириса на тревата, свежия ѝ сладък аромат, почувства топлината на слънчевите лъчи. Откъм цирка звуците допитаха съвсем приглушени. Чуваше високото, треперливо чуруликане на птиците. Спомни си вкуса на устните му и се запита дали отново ще бъде същият.

— Твърде съм заета за подобно нещо — отговори му. Гласът ѝ бе изненадващо спокоен, а очите любопитни.

За първи път Джоу наистина желяше да я целуне мъж. Искаше да усети това, което бе изпитала предната вечер. Да я прегърне, ала не леко, както преди, а плътно да обвие ръце около нея. Искаше отново да се почувства безтегловна, сякаш се рее във въздуха. Никога не бе изпитвала силно плътско желание и сега с интерес го изследваше. В тялото ѝ се надигаха тръпки, които бяха едновременно приятни и обезпокоителни. От това безмълвно вътрешно съзерцание в очите ѝ се появи странен блясък. Кийн я гледаше заинтригувано.

— За какво мислиш?

— Чудя се защо ме карате да се чувствам така особено — отвърна му напълно откровено. Забеляза, че усмивката първо се появи в очите му, а после върху устните.

— Наистина ли? — признанието сякаш го развесели. — А знаеш ли, че косата ти улавя слънцето? — Зарови шепа в косите ѝ и ги остави да изтекат между пръстите му. — Никога не съм виждал друга жена с такава коса. Самата тя е едно неустойимо изкушение. Та по какъв начин те карам да се чувстваш особено, Джоувилет? — върна отново поглед върху очите ѝ.

— Още не съм сигурна.

Гласът ѝ беше станал хрипкав. Изведнъж тя реши, че тая повече няма да я бъде. Що за нелепост! Да се чувства странно и да иска Кийн Прескот да я целуне. Скочи на крака и изтупа отзад панталона си.

— Бягаш ли? — изправи се и той.

Джоу вирна глава.

— Никога от нищо не бягам, господин Прескот — гласът ѝ бе студен и остър като ледена висулка. Бе зла и ядосана на себе си, че отново се беше поддала на обаянието му. — И със сигурност няма за

бягам от един градски умник, защитник на закона. — Думите бяха напоени с презрителна насмешка. — Защо не се върнете в Чикаго и не пъхнете още някого в затвора?

— Аз съм адвокат, откъм страната на защитата съм отвърна спокойно Кийн. — Не пъхам, а измъквам хората от затвора.

— Браво! Тогава вървете и пуснете престъпниците обратно на улицата.

Кийн се засмя, с което само разпали гнева й.

— Значи с това се изчерпват и двете страни на въпроса, така ли? Ти ме очароваш, Джоувилет.

— Напълно непреднамерено — отмести тя поглед от развеселените му очи. Ситуацията явно го забавляваше. Тя обаче нямаше да търпи подигравките му и шегичките за нейна сметка. — Мястото ви не е тук! — изстреля. — Нямайте работа тук!

— Напротив — възрази той невъзмутимо. — Точно тук ми е работата. Този цирк е мой.

— Така ли? — настръхна Джоу, сякаш с тяло да отблъсне думите. — Само защото е написано върху лист хартия? Това навярно е единственото, от което разбират адвокатите — листа, натъпкани със странни, непонятни думички. За какво дойдохте? Да ни надзиравате и пресмятате печалбата и загубите? Каква е цената на една мечта, господин Прескот? Каква е пазарната стойност на човешкия дух? Погледнете! — посочи тя към лагера зад гърба му. — Виждате само палатки и фургони. Едва ли може да разберете какво означава всичко това. Но Франк го разбираше. И обичаше.

— Това ми е известно — тонът му все още бе сдържан, ала беше придобил лек стоманен оттенък. Тя забеляза, че очите му бяха потъмнели и станали сурови. — Но все пак остави цирка на мен.

— Не проумявам защо.

Развълнувана и разстроена, Джоу пъхна ръце в джобовете си и му обърна гръб.

— Уверявам те, че аз също, ала това не променя факта, че го е направил.

— За тридесет години нито веднъж не дойдохте да го видите! — извърна се тя буйно. Косата й я последва като закъсняла вълна. — Нито веднъж!

— Напълно вярно — потвърди Кийн. Стоеше и не сваляше очи от нея. — На това може, разбира се, да бъде погледнато и от другата страна. Нито веднъж за тридесет години той не дойде да види мен.

— Майка ви го е напуснала и ви е отвела в Чикаго...

— Няма да обсъждаме майка ми — прекъсна я Кийн с рязка категоричност.

Джоу преглътна напрегите думи и пак му обърна гръб. Но така и не можа да обуздае яда си.

— Какво се каните да правите с цирка? — попита троснато.

— То си е моя работа.

— Така ли било! — извърна се тя отново, после затвори очи и започна да шепне нещо на език, който той не разбра. — Как може да сте толкова безочлив? Толкова ли сте безчувствен? — Дългите ѝ ресници трепнаха и гневът в очите ѝ се изля навън. — Животът на всички тези хора нищо ли не означава за вас? Мечтата на Франк нищо ли не значи? Нима нямате достатъчно пари, та искате още, като причинявате зло на хората? Алчността не е нещо, което сте наследили от Франк.

— Досега ти си тази, която е зла към мен. Само ме хулиш и гониш.

След половин час Джейми изскочи през задния изход.

— Бих ви гонила през целия обратен път до Чикаго, стига да свърши работа! — изфуча Джоу.

— Чудех се какъв ли характер се крие зад тези ясни зелени очи — подхвърли Кийн, загледан в пламналото и от вълнение лице. — Изглежда е доста противоречив.

Тя понечи да отговори, ала той не ѝ даде.

— Задръж малко. С или без твоето одобрение, аз притежавам цирка. Ще ти е по-леко, ако свикнеш с този факт. Кротувай — добави, като я видя, че отново отваря уста. — По закон мога да правя с моето... — Кийн се поколеба за момент, после продължи с хаплив тон: — Наследство, каквото си поискам. Не съм нито длъжен, нито възнамерявам да давам обяснения и оправдавам решенията си пред теб.

Джоу заби нокти в дланите си и се помъчи гласът ѝ да не трепери.

— Не съм предполагала, че мога така бързо да намразя някого.

— Джоувилет — пхна той ръце в джобовете си и се залюля на пети, — ти ме мразеше още преди да си ме видяла.

— Вярно е — отвърна тя спокойно. — И чувството ми се затвърди за по-малко от двадесет и четири часа, откакто ви познавам. А сега ме чака представление — каза, обърна се и тръгна към лагера.

Макар Кийн да не я последва, Джоу усещаше погледа му върху себе си, докато не стигна своя фургон и не затвори вратата зад гърба си.

След половин час Джейми изскочи през задния изход на Голямата шатра. Беше останал без дъх след продължителното изпълнение и си поемаше въздух на големи глътки, пхнал пръсти зад лилавите тиранти на широките клоунски панталони. Забеляза Джоу, застанала до бялата кобила. Очите ѝ бяха мрачни и буреносни, гърбът — сковано изпънат. Познаваше тези симптоми. Нещо или някой я беше ядосал и разстроил, а разполагаше с по-малко от десет минути да излезе от това си състояние преди началото на номера.

Отиде до нея и я дръпна за косата.

— Ей!

— Привет, Джейми.

Старанието ѝ да звучи весело и шеговито, както винаги, не успя нито да скрие вълнението в гласа ѝ, нито да заблуди Джейми.

— Привет, Джоу — отвърна ѝ с абсолютно същия тон.

— Я престани — сопна се тя и поведе кобилата, която тръгна послушно.

Опитите ѝ още преди това да приведе чувствата си поне що-годе в някакъв ред, също се бяха оказали безуспешни.

— Какво се е случило? — попита Джейми, озовал се зад гърба ѝ.

— Нищо — изсумтя Джоу и веднага сама се намрази за грубия едносричен отговор.

Това обаче не отказа Джейми, който я познаваше твърде добре, за да се почувства засегнат.

— Нищото е любимата ми тема за разговор — той я хвана за раменете, без да обръща внимание на рязкото раздражено дръпване. — Нека да си поговорим за него.

— Няма нищо за говорене.

— Именно.

Започна да разтвива напрегнатите ѝ рамене, както си беше още с белите ръкавици.

— Ох, Джейми! — неговата добросърдечност беше неустоима, Джоу въздъхна и се остави в ръцете му. — Ти си пълно куку.

— Не съм тук, за да ме ласкаят.

— Скарах се със собственика — въздъхна тя пак тежко и затвори очи.

— Това ли ти е работата — да се караш със собственика?

— Той ме вбесява! — извърна се Джоу. Пелерината ѝ се развя от рязкото движение. — Какво търси тук? Да се връща в Чикаго...

— Кротко — натисна я Джейми, за да спре гневния изблик. — Толкова ли ум имаш в главата, та да се докараш до подобно състояние преди излизането на арената? Прекрасно знаеш, че нищо друго не бива да ти е в ума, освен това, което правиш в клетката.

— Ще се оправя — измърмори тя.

— Джоу! — в гласа му имаше и упрек, и обич. Тя неохотно се обърна. Беше невъзможно да устои на печалните му очи върху ярко изрисуваното лице. С нещо средно между въздишка и хлипане опря чело на гърдите му.

— Джейми, той просто ме съсипва! В състояние е всичко да разруши.

— Нека да се тревожим, когато му дойде времето — погали я Джейми по косата.

— Той изобщо не ни разбира. Нищо не му е ясно.

— Ами, в такъв случай от нас зависи да го накараме да разбере, нали така?

Джоу го погледна и сбърчи нос.

— Логично. Толкова си ми разумен.

— Естествено, още от малък! — изпъчи се той наперено. Започна да мърда оранжевите си вежди и тя се разсмя. — Става ли? — попита я и вдигна от земята кофата с конфети.

— Става — отвърна му с усмивка.

— Добре, защото вече е мой ред.

Когато той се втурна вътре, Джоу притисна буза върху топлия корем на кобилата и постоя така за миг.

— Само че не смятам аз да съм тази, която ще го накара да разбере — каза на глас.

Как искам изобщо да не бе идвал, добави мислено и се метна върху кобилата. Да не бях забелязвала, че очите му са като на Ари и колко привлекателни са устните му, когато се усмихва! Тя полека прокара върха на езика по устните си. И да не ме беше целувал!

Лъжеш, нашепна тих гласец в ухото ѝ. Признай, че се радваш, задето те целуна. Никога преди не си изпитвала нещо подобно и независимо от всичко останало, си доволна, че те целуна миналата нощ. Дори ти се искаше и днес да те беше целунал.

Джоу се помъчи да отпъди всяка мисъл от ума си. Започна да диша дълбоко и равномерно, докато не чу как конференсието обявява нейния номер. Бодна с пети кобилата и се понесе към манежа.

Не вървеше добре. Публиката я аплодираше и насърчаваше, без да забелязва проблемите, но Джоу беше наясно, че изпълнението далеч не бе гладко. Животните усещаха безпокойството ѝ. Непрекъснато я подлагаха на изпитание и тя бе принудена през цялото време да променя темпото, за да компенсира забавянията. Когато номерът свърши, главата ѝ пулсираше от напрежението да бъде максимално съсредоточена. Дланите ѝ лепнеха от пот, когато предаде Мърлин в ръцете на Бък.

Едрият мъжага го отведе в клетката, после се върна при нея.

— Какво ти става? — избоботи без заобикалки.

По личакия си яд в гласа му, което за него бе изключително рядко явление, Джоу разбра, че бе гледал изпълнението ѝ поне отчасти. За разлика от публиката Бък можеше да забележи всички нередности.

— Ако още веднъж влезеш такава в клетката, някое от тези котенца като едното нищо ще те пробва на вкус.

— Малко ми се разминаваше времето, само това е — каза колкото можа по-непринудено Джоу, ала вътрешно цялата трепереше.

— Малко ли? — изръмжа Бък страховито зад рошавата си руса брада. — Кого мислиш, че заблуждаваш? Аз съм с тези опасни зверове отпреди ти да се родиш. Когато влизаш в клетката, трябва да взимаш вътре и ума си.

Като напълно съзнаваше правотата му, тя се смири и отстъпи.

— Зная, Бък. Прав си — с натезжала ръка отметна назад косата си. — Няма да се повтори повече. Мисля, че бях уморена и малко разсеяна — усмихна му се извинително.

Той се намръщи и размърда неловко. Никога през своите четиридесет и пет години не бе успявал да устои на женска усмивка.

— Хубаво — промърмори, после изсумтя и рече твърдо: — ще идеш обаче да дремнеш след финала. Никакво кафе. Не искам да те виждам наоколо чак до вечеря.

— Добре, Бък — съгласи се с покорен вид Джоу, макар да й идеше да се разсмее.

Слабостта в краката полека я напускаше, тъпата болка в главата отшумяваше, а стомахът ѝ вече не се свиваше от страх. Но цялата се чувстваше като изцедена, което правеше правдоподобен смирения ѝ вид пред Бък и нетипичния му заповеднически тон. Да поспи малко бе точно това, от което имаше нужда, да не говорим, че по този начин щеше да избегне Кийн Прескот през останалата част от деня. Като изпъди мисълта за него от главата си, Джоу уби времето до прощалното финално шествие в непринудено бърборене с въжеиграча Вито.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Трети ден валеше. Не проливно, но без да спира, ситно и напоително. Циркът пое на север и дъждът го последва. Независимо от това палатките се разпъваха върху прогизналата кална земя, манежа се засипваше със стърготини, а артистите притичваха между палатките и фургони под чадъри, от които се стичаха дъждовни струи.

Лагерът, разположен край Уейкрос, Джорджия, беше сред блестящи навред локви, притиснат под надвисналото сиво небе. Дъждът продължаваше да се лее.

Джоу беше благодарна, че за тази вечер нямаше представление. Към шест вече притъмня и натежалият от влага въздух пронизваше до кости. След ранната вечери тя бързаше от палатката кухня към клетките. Искаше да нагледа животните, после смяташе да се прибере във фургона, да пусне пердетата и да се сгуши в леглото с книга в ръка. Докато трепереше под дъжда, реши, че идеята е окуражаваща и ускори крачка.

Не носеше чадър, а бе намерила съмнително убежище под сива широкопола шапка с огъната нагоре периферии и тънко манто. Вървеше с наведена глава, джапаше през калта и заобикаляше или прескачаше локвите. Тананикаше си нещо под нос, доволна от перспективата за една кротка вечер и простото удоволствие да не прави нищо, да помързелува. Тананикането се превърна в сподавено ахване, когато се сблъска в нещо, изпречило се отпреде ѝ. За рамото я стисна нечия ръка. Още преди да вдигне глава, знаеше кой е. Позна докосването му. Чрез хитри маневри бе успявала досега да избегне срещата. Не го беше виждала насаме, откакто се бяха разхождали извън лагера.

— Извинете, господин Прескот. Опасявам се, че не гледам къде вървя.

— Лошото време навярно е повредило радара ти, Джоувилет.

Той не помръдна от пътя, нито я пусна. С раздражение Джоу отметна назад глава, за да го погледне. Беше принудена да придържа

шапката със свободната си ръка. Студеният дъжд започна да се стича по лицето ѝ.

— Не ви разбирам.

— Мисля, че добре ме разбираш — отвърна Кийн. — Наоколо няма жива душа. А ти от дни внимаваш да си сред цяла тълпа.

Тя премига. От ресниците ѝ паднаха задържалите се там капки. Призна неохотно, че бе било глупаво да се надява Кийн да не забележи ходовете ѝ. Той също не носеше чадър, не си беше направил дори труда да сложи шапка. Потъмнялата му от дъжда коса беше същия цвят, както на някой от лъвовете, ако попаднеше под неочакван душ. Беше трудно в мрака да долови ясно чертите му, ала дъждовната пелена не прикриваше насмешливия му израз.

— Интересно наблюдение, господин Прескот — рече Джоу хладно. — А сега, ако нямате нищо против, цялата съм мокра.

Остана учудена, когато той продължи да я държи, дори след настойчивия опит от нейна страна да се освободи. Опря се с две ръце на гърдите му и го бутна ядосано. Само за да открие с изненада колко бе силен — неподозирана сила, скрита зад външност, която не създаваше впечатление за здравеняк. Още по-ядосана, че бе сбъркала в преценката си, тя вдигна глава и отново го погледна в очите.

— Пуснете ме — процеди гневно през зъби.

— Няма — отвърна Кийн меко. — Не смятам да те пускам.

Джоу го изгледа свирепо.

— Господин Прескот, мокра съм, студено ми е и искам да се прибера! Какво искате от мен?

— Първо, искам да престанеш да ме наричаш „господин Прескот“ — тя се намръщи, но не каза нищо. — Второ, искам да ми отделиш един час от времето си, за да прегледаме списъка на хората.

Той замълча. През тънката дреха Джоу усещаше пръстите му.

— Нещо друго? — попита, като се постара да прикрие досадата си.

За момент се чуваше само ромоленето на дъжда, глухите удари на капките върху земята и пляска им в локвите.

— Да — каза Кийн тихо. — Мисля, че и това.

Реакциите ѝ бяха бързи, ала двамата стояха твърде близко един до друг, за да му се изплъзне. А и той също беше бърз. Ропотът ѝ бе заглушен под устните му. Ръцете ѝ увиснаха безпомощно встрани,

когато я заключи в обятията си. Тя и преди беше чувствала мъжко тяло, долепено до себе си, когато работеше с акробатите и тренираше с ездачите, но никога не го бе осъзнавала с такава яснота, както сега. Усещаше го с всяка своя частица. Тялото му беше стегнато като струна — тънко и твърдо, ръцете му я прегръщаха със сила, която бе пропуснала да забележи при първата им среща. Ала това, което я замая, бяха устните му. Съвсем не така нежни и едва докосващи я, както преди. Те търсеха и проникваха, взимаха и искаха още, без да може да им попречи.

Джоу забрави за дъжда, макар все тъй да се стичаше по лицето ѝ. Забрави студа. Топлината извираше отвътре. Кръвта ѝ кипеше от допира с Кийн. Забрави и себе си. По-точно жената, за която се смяташе, а на нейно място откри друга. Когато устните му се откъснаха от нейните, тя остана със затворени очи, като още вкушваше удоволствието, тръпнеше за повече.

— Още ли? — прошепна той. Ръцете му, движещи се нагоре-надолу по гърба ѝ, сякаш оставяха нажежени следи. — Целувката понякога се оказва опасно занимание, Джоу — промълви Кийн, наведе отново глава и захапа пухкавата ѝ долна устна. — Но ти познаваш опасността, знаеш всичко за нея, нали? — Започна да я целува страстно, докато я остави без дъх. — Ала да видим само пред твоите лъвове ли си смела...

Тя чувстваше ударите на сърцето си в гърлото. Краката ѝ бяха омекнали, по гърба ѝ пълзяха тръпки, а устата ѝ беше пресъхнала. Разпозна това усещане. Изпитваше го, когато изпълняваше рискован номер. То я обземаше, след като вратата на клетката хлопваше зад нея и опасността преминаваше. Тогава вече страхът я сграбчваше. Сега прикова поглед в дръзките му кехлибарени очи, и потръпна.

— Премръзнала си — гласът му внезапно бе станал хрипкав. — Нищо чудно. Отиваме при мен и ще ти направя горещо кафе.

— Не! — неочаквано бурно възкликна Джоу. Даваше си сметка, че няма нито сили, нито притежава опита да му се противопостави. Да остане насаме с него бе прекалено голям риск.

Кийн я поотдръпна от себе си, но продължи да я държи здраво. Гледаше я изпитателно с израз, който тя не може да разгадае.

— Това, което току-що се случи, е лично — обади се накрая той. — Като между мъж и жена. Моето мнение е, че правенето на любов

трябва да има личен характер. Ти си много съблазнителна, Джоувилет, а аз съм свикнал да взимам това, което пожелаея, по един или друг начин.

Думите му я накараха да кипне. Тя вирна брадичка, очите ѝ замятаха искри.

— Мен никой не ме „взима“ по какъвто и да е било начини — говореше с убийственото спокойствие на сдържаната ярост. — Ако се любя с някой, то е защото го искам.

— Разбира се — кимна Кийн в знак на съгласие. — И двамата сме наясно, че ще искаш, когато му дойде времето. Може да се любим много успешно и тази нощ, ала мисля, че ще е по-добре, ако първо се опознаем повече.

Джоу отвори и затвори уста два пъти, преди да бе в състояние да проговори.

— Какъв самонадеян, нагъл...

— Правдив и откровен — подсказа той, като отново я накара да занемее. — Но засега ни чака работа и макар да нямам нищо против целувките под дъжда, предпочитам да се заемем с деловите неща в сух климат. — Кийн спря с ръка протеста ѝ. — Казах ти, че целувката беше като между мъж и жена. Работата, която ни предстои сега, е между собственика на цирка и участник в трупата, който е обвързан с договор. Ясно ли е?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ясно — каза с почти нормален глас.

Без повече думи се остави да я поведе през разкаляния, потънал в локви лагер.

Стигнаха до неговия фургон и той я побутна вътре без всякакви предисловия. Щракна ключа на лампата върху стената и Джоу премига от рязката смяна на светлината.

— Свали си палтото — каза ѝ повелително и преди тя да изпълни нареждането, дръпна надолу ципа.

Джоу неволно посегна към ръката му и направи крачка назад. Кийн само повдигна вежда, после си съблече якето.

— Ще направя кафе — каза и изчезна зад преградата, където в противоположния край на помещението се намираше кухненския бокс.

Тя бавно си свали шапката, от която капеше вода, и пъханата под нея коса рукна свободно. Машинално я закачи заедно с мократа дреха

на куките до вратата. Близко шест месеца не бе влизала във фургона на Франк и сега се огледа като човек, който отдавна не е идвал на гости при близък приятел и търси да види дали има никакви промени.

Същият абажур красеше дървената настолна лампа, която Франк беше използвал за четене. Само че сега абажурът беше изправен, а не, както обикновено, леко килнат. Пъстрата възглавница, която Лили от гардеробната бе му ушила за една отдавна минала Коледа, още си лежеше на мястото и прикриваше малка прогорена дупка върху диванчето. Джоу се усъмни дали Кийн изобщо знаеше за съществуването на тази дупка. Лулата на Франк стоеше, както винаги, на плота до страничния прозорец. Не издържа и отиде да погали старото, изтъркано дърво на любимата му вещ.

— Така и не се научи да я пълниш както трябва — прошепна тя на обичния си призрак.

Внезапно трепна. Извърна глава и видя, че Кийн я наблюдава. Отпусна ръка и лека руменина покри бузите ѝ. Беше я хванал неподготвена, в момент на дълбоко душевно вълнение.

— Как пиеш кафето, Джоу?

Тя преглътна.

— Чисто — отвърна му. Разбра, че все пак нарочно ѝ бе дал малко време да остане насаме с мислите си. — Без нищо. Благодаря.

Той кимна, взе двете димящи чаши и ги понесе към пластмасовата масичка, разположена точно срещу кухненския бокс.

— Ела да седнеш. Най-добре е да си махнеш и обувките. Целите са прогизнали.

Джоу прекоси тясното пространство, седна и задърпа мокрите връзки. Кийн остави чашите върху масата, после отново изчезна, ала в другия край на фургона. Когато се върна, тя вече сърбаше от кафето.

— Дръж — подаде ѝ чифт чорапи. Изненадана, Джоу поклати глава.

— Не, благодаря, няма нужда. Аз само...

Вежливият ѝ отказ замря, щом той коленичи и взе ходилата ѝ в шепи.

— Краката ти са на лед — каза. Тя седеше тихо, докато Кийн енергично ги разтриваше, и се чувстваше напълно обезоръжена от постъпката му. Топлината бавно плъзна нагоре и се заразява по тялото ѝ. — Щом като аз съм виновен до стоиш под дъжда —

продължи той и нахлузи единия чорап на крака ѝ, — сега ще трябва да се погрижа да не кашляш и подсмърчаш утре на представлението. Какви малки крачета — промърмори и прокара пръст по извивката на глезена ѝ.

Джоу безмълвно се бе вторачила надолу. Върху главата му още имаше дъждовни капки, които проблясваха на светлината. Прииска ѝ се да ги изтръска, да пипне и усети под пръстите си косата му. Чудеше се винаги ли неговото присъствие ще ѝ действа по този начин. Винаги ли така болезнено ще изостря осезанията ѝ? Кийн ѝ обу и втория чорап. Вдигна поглед, без да сваля ръце от крака ѝ. Очите ѝ бяха смутени и объркани. Тялото ѝ, върху което винаги бе имала изключителен контрол, сега беше предприело свое пътешествие към предели, които разумът ѝ още не познаваше.

— Още ли ти е студено? — попита я нежно.

Тя облиза устни и поклати глава.

— Не, вече не. Добре съм.

Устата му се разтегли в бавна, чисто мъжка усмивка, която по-ясно и от думи говореше, че отлично съзнава въздействието си върху нея. Погледът му казваше, че това му харесва и му е приятно. Той се изправи. Джоу го наблюдаваше със сериозно изражение на лицето.

— Това не означава, че ще победите — рече на глас в отговор на мълчаливо разменените помежду им мисли.

— Не, не значи — продължи да се усмихва Кийн, а погледът му собственически пробяга по лицето ѝ. — Така само става по-интересно. Простите и лесно разрешими дела са скучни, едва си заслужават труда да ги поемеш, щом си ги спечелил преди още да довършиш встъпителната си реч.

Тя вдигна чашката и допи кафето. Трябваше ѝ малко време да си възвърне самообладанието.

— Съдебните дела ли ще обсъждаме, господин адвокат, или тези на цирка? — попита, остави чашата върху масата и отново го погледна в очите. — Ако са съдебните, опасявам се, че ще ви разочаровам. Не съм много наясно с материята.

— А с кое си наясно, Джоувилет? — отпусна се той в стола до нея.

— С лъвовете. И с цирк Колос. Ще се радвам да ви осведомя, доколкото мога, и по двата въпроса.

— Разкажи ми за себе си — облегна се Кийн и извади от джоба си тънка пура.

— Господин Прескот... — наежи се тя.

— Кийн — прекъсна я той и щракна запалката. Вторачи се във върха на пурата, после върна погледа си върху Джоу през тънко облаче дим.

— Останах с впечатлението, че желаете да ви запозная с участниците в трупата.

— Ти също си сред тях, нали? — издуха Кийн нехайно струйка дим към тавана. — Имам твърдото намерение подробно да се осведомя за всички и не виждам причина защо да не започнем с теб. Хайде, давай — впери настоятелно поглед в нея.

Тя реши да възприеме тактиката на най-малкото съпротивление.

— Историята е твърде кратка — сви рамене Джоу. — Прекарала съм в цирка целия си живот. Когато пораснах достатъчно, започнах работа като общополезна.

— Като какво? — спря ръката му на сред път до кафеника.

— Общополезна — повтори тя и го остави да ѝ допълни чашата. — Това е термин, използван в цирка, и означава точно каквото се чува. Родителите на Роуз, например, са общополезни. Имаме също и много приходящи, които работят главно като такива. Между другото, то е записано в договора на всеки от нас, освен основното ни занимание. В повечето циркове и най-вече на пътуващите, няма място за изпълнители с мания за звездно величие. Правиш каквото е нужно и когато е необходимо. Да речем Бък, моят помощник — дресьор, участва с разни номера, когато я закъсаме. Случва се да няма интерес и зрителите рязко да намалеят. Освен това няма по-добър от него при опъване на шатрата. Пийт е най-сръчният механик в трупата. Джейми разбира от електричество не по-малко от всеки набеден професионалист — изреждаше Джоу, докато Кийн я слушаше с повдигнати вежди. — Той също е и акробат, при това значително над средното ниво.

— Ами ти? — прекъсна Кийн потока от думи. Тя млъкна нерешително и ръцете ѝ, с които жестикулираше, замряха. — Какво друго правиш, освен да галопираш върху неоседлани коне, да командваш слонове и да раздаваш заповеди на лъвовете?

Той я съзерцаваше над ръба на чашата. В очите му се прокрадваше усмивка. Джоу го изгледа навъсена.

— Подигравате ли ми се?

Кийн стана сериозен.

— Не, Джоу, ни най-малко.

Тя се отпусна и продължи:

— В случай на нужда се занимавам с цялата менажерия и правя допълнителни атракции, случва се да попълвам временно групата на въздушните акробати. Но не играя с тези на трапеца — поясни. — Те трябва да тренират заедно през цялото време, за да отработят синхрона. Понякога обаче участвам в Испанската паяжина — масов номер с ефектни костюми, в който момичетата висят на въжета и правят еднакви движения и пози. Тази година изобразяват пеперуди.

— Да, виждал съм го — не сваляше очи от нея той.

— Ала Дафи използва главно момичета с по-пищни форми. Те дефилират и във финалното шествие.

— Ясно — в ъгълчетата на устата му трепна усмивка. — Кажете ми, вашите родители от Европа ли бяха?

— Не — поклати глава Джоу. — Защо питате?

— Заради името ти. И лекотата, с която те чух да говориш на френски и испански.

— В цирка лесно се прихващат езици.

— И в двата случая произношението ти беше отлично.

— Какво? А-а — сви тя разсеяно рамене, поразмърда се, после вдигна крака върху стола и ги кръстоса под себе си. — Тук разнообразието от националности е голямо. Франк казваше, че светът може да вземе поука от нашия цирк. Има французи, италианци, испанци, германци, руснаци, мексиканци, американци от всички краищата на страната и други.

— Ясно. Нещо като пътуващи Обединени нации — Кийн изтръска пепелта от пурата в стъклен пепелник. — Значи мимоходом си усвоила френски и италиански. Но щом си пътувала с цирка цял живот, какво е положението с останалата част на твоето образование?

Лекият упрек в гласа му я накара да вирне брадичка.

— Ходех на училище по време на зимните прекъсвания, а се обучавах и когато бяхме на път. Усвоила съм азбуката, господин адвокат, дори нещо отгоре. Сигурно имам повече знания по география

и история от вас, при това почерпени от по-интересни източници, отколкото са учебниците. Мисля, че зная за животните повече от студентите трети курс ветеринарна медицина, да не говорим за практическия ми опит в лекуването им. Говоря седем езика и...

— Седем? — прекъсна я той. — Седем езика? — повтори невярващо.

— Е, пет свободно — поправи се Джоу неохотно. — Гръцкият и немският още ми създават проблеми, освен ако не се понапъна да ги усъвършенствам, а и признавам, че изобщо не мога да чета на гръцки.

— Кои са другите, освен френски, италиански и английски?

— Испански и руски — тя се смръщи над чашата си. — Руският ми е полезен. Използвам го да се карам на питомците си по време на представлението. Не са много хората, които разбират руските ругатни, тъй че няма опасност. — Смехът на Кийн отвлеche вниманието ѝ от кафето. Беше се облегнал назад в стола и очите му блестяха развеселено. Джоу се навъси още повече. — Какво е толкова смешно?

— Ти, Джоувилет — слисана, тя понечи да се изправи, ала той я натисна обратно за раменете. — Не, не се обиждай. Просто няма как да не ми е забавно, че така лековато гледаш на своите постижения, за каквито един специалист — филолог би се скъсал да се хвали и надува. — Кийн небрежно очерта с пръст нацупените ѝ устни. — Не спираш да ме учудваш, Джоу — прокара ръка през косите ѝ. — Нещо си мърмореше ония ден. Проклинаше ме на руски ли?

— Вероятно.

Той се засмя и отпусна ръка.

— Кога започна да работиш с лъвовете?

— Да излизам пред публика, навярно питате? Когато навърших седемнадесет години. Франк не ми разрешаваше по-рано. Той беше законният ми попечител, както и собственик на цирка, тъй че ме държеше и по двете линии. А имах готовност да започна още на петнадесет.

— Как загуби родителите си?

Въпросът я завари неподготвена.

— При пожар — отвърна безизразно. — Бях седемгодишна.

— Тук ли?

Тя разбра, че Кийн имаше предвид не мястото, а цирка. Отпи от изстиналото кафе.

— Да.

— Нямах ли други роднини от семейството?

— Циркът е моето семейство — отвърна Джоу. — Трупата не ме остави да се почувствам като сирак. Освен това имах Франк. Той винаги беше до мен.

— Виж ти! — подсмихна се ехидно Кийн. — И как беше той в ролята на баща?

Тя се взря за момент в него. Горчивина ли долови в гласа му? Или насмешка? А може би просто любопитство?

— Франк не зае мястото на баща ми — отговори Джоу тихо. — Не се и опитваше, защото и двамата не го желаехме. Бяхме приятели, толкова близки, колкото мисля, че бе възможно да бъдат едни приятели. Вече си бях имала баща, а той дете. Не им търсехме заместители. Знаете ли, че изобщо не приличате на него.

— Да — сви рамене Кийн. — Зная.

— Той имаше много благо лице, цялото в бръчици и гънки — тя се усмихна на спомена си и разсеяно прокара пръст по ръба на чашата. — Косата му беше тъмна, едва бе започнала да се прошарва, когато... — Джоу млъкна, после тръсна глава и се върна в настоящето. — Но гласовете ви си приличат. Франк имаше наистина хубав глас. Сега аз ще ви задам един въпрос.

Изражението на Кийн застина напрегнато, после той махна с ръка.

— Давай.

— Защо сте тук? Изтървах нервите си предния път, когато ви попитах, ала действително искам да зная — против природата ѝ беше да разпитва и неудобството пролича в гласа ѝ. — Трябва да ви е създало известни затруднения това, че сте оставили клиентите си, дори и за няколко седмици.

Кийн гледеше намръщено върха на пурата, после бавно я смачка в пепелника.

— Да речем, че искам да видя на място какво толкова е запленивало баща ми през всичките тези години.

— Така и не дойдохте, докато беше жив — тя стисна ръцете си под масата. — Дори не си направихте труда да присъствате на погребението му.

— Щях да съм лицемер от най-долна проба, ако бях дошъл за погребението, не мислиш ли?

— Той беше ваш баща! — очите ѝ потъмняха, а тонът ѝ стана остър и укорителен.

— Достатъчно си умна, за да говориш така, Джоу — отвърна спокойно Кийн. — Добре знаеш, че да си баща изисква повече от факта да направиш едно дете. Франк Прескот ми беше напълно чужд.

— Вие сте го ненавиждали.

Внезапно тя се почувства разкъсвана между верността към Франк и желанието да разбере човека, който седеше до нея.

— Не — поклати замислено глава Кийн. — Мисля, че питаех силна обида и негодувание, когато бях дете, но... — Той вдигна рамене и не се доизказа. — С течение на годините чувствата ми станаха по-противоречиви.

— Франк беше добър човек — заяви Джоу и се наведе напред, сякаш искаше да го убеди. — Единственото му желание беше да доставя на хората радост, да им покаже един свят на вълшебства. Може би не е бил създаден да бъде баща, някои мъже наистина не са, ала беше мил и нежен. И се гордееше с вас.

— С мен? — Кийн изглеждаше по-скоро развеселен.

— По кой начин?

— Колко сте зъл — прошепна тя, засегната от нехайното му отношение.

Стана от стола, но той я хвана за ръката.

— Чакай, кажи ми. Интересно ми е.

Не я стискаше силно, ала Джоу знаеше, че ще я за държи, ако опита да се издърпа.

— Добре — тръсна глава, за да отхвърли назад косата си. — Получаваше вестници от Чикаго в офиса си във Флорида. Винаги преглеждаше дали някъде не се споменава за вас. В някоя статия за съдебно дело, в което участвате, или съобщение за прием, на който сте поканени. Каквото и да е. Трябва да ви е ясно, че за нас писанията са много важни. Франк не участваше в представленията, но беше един от нас. Понякога ми прочиташе статията, преди да я прибере. Събираше изрезките в специална тетрадка.

Тя си издърпа ръката, обърна се и тръгна към спалнята. Прекомерно големият дървен скрин си стоеше на обичайното място —

в долната страна на леглото. Джоу коленичи и отвори капака.

— Тук той пазеше всичко, на което държеше, което му бе скъпо и имаше значение за него.

Тя бързо започна да рови сред книгата и вещите. До сега не бе събрала душевни сили да дойде и подреди нещата. Кийн стоеше на вратата и я гледаше.

— Наричаше го „моята кутия за спомени“ — Джоу отметна нервно с ръка косата си, после продължи да рови. — Ето я.

Извади тъмнозелена тетрадка и мълчаливо му я подаде. След миг колебание той прекоси стаята, отиде до нея и я взе. Очите им се заковаха един в друг. Навън се чуваше шляпащото ромолене на дъжда. Кийн разтвори тетрадката. Лицето му бе непроницаемо. Страниците прошумоляха и звукът се сля с тихите звуци на дъжда.

— Странен човек трябва да е бил — промърмори той, — за да събира изрезки за един син, когото изобщо не познава. — В гласа му нямаше злост и омраза. — Какъв беше? — попита внезапно и отново премести погледа си върху Джоу.

— Отнесен мечтател — отвърна тя. — Часовникът му непрекъснато изоставаше. Ако закачеше картина на стената, то винаги беше накриво. Не я изправяше, защото изобщо не го забелязваше. През цялото време мислеше за утрешния ден. Струва ми се за това пазеше своето вчера в този сандък.

Джоу се обърна и взе да оправя бъркотията, която бе сътворила, докато търсеше тетрадката. Погледът ѝ попадна на нещо червено. Протегна ръка и пръстите ѝ напипаха позната форма. Поколеба се, после извади старата кукла.

Беше тъжен остатък от пластмаса и избеляла коприна, чието лице се бе изгъркало и едва личеше. Едната ръка липсваше, оставила след себе си празен ръкав. Златната коса беше раздърпана, ала стърчеше бойко изпод червената шапчица. Нарисуваните върху изящните крачета балетни цвички още се виждаха. Джоу възкликна тихо. Радост и отчаяние имаше в този полустон. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво е това? — попита Кийн и се наведе да разгледа стиснатата конвулсивно в ръцете ѝ тъничка балерина.

— Нищо — гласът ѝ трепереше. Изправи се бързо на крака. — Трябва да вървя. — Макар и да положи вътрешни усилия, не можа да

върне куклата обратно. Сподави сълзите си. Не искаше да излага чувствата си пред прозорливия му взор. Навярно щеше да се отнесе скептично, а още по-лошо — с насмешка. — Може ли да взема това, моля ви?

Внимаваше с какъв тон отправя молбата.

Кийн бавно повдигна брадичката ѝ.

— Изглежда то и така си е твое.

— Беше — пръстите ѝ се вкопчиха в куклата. — Не знаех, че Франк я е запазил. Моля ви — промълви.

Вълнението ѝ заплашително се усилваше. Страхуваше се, че изпитва желание да сложи глава на гърдите му. Тази вечер чувствата ѝ бяха подложени на изпитайте, за да я зашеметят накрая с намирането на това нейно детско съкровище. Знаеше, че ако не избяга веднага, ще потърси утеха в обятията му. Плашеше я собствената ѝ слабост.

— Пуснете ме да мина.

В първия момент тя прочете в очите му отказ. После той мълчаливо се отмести. Джоу дишаше на пресекулки.

— Ще те изпратя до твоя фургон — обади се Кийн.

— Не! — отвърна му бързо. Прекалено бързо. — Не е необходимо — добави по-меко, мина край него и отиде в кухнята. Седна и нахлузи обувките, твърде разстроена, за да се сети, че още бе с неговите чорапи на краката си. — Излишно е и двамата отново да се мокрим. А и ще намина да видя питомците си, преди да се прибера, после...

Като знаеше, че той стои и наблюдава припрените ѝ движения, тя говореше почти несвързано, скачаше от мисъл на мисъл, без да може да спре.

Млъкна рязко, когато Кийн я хвана за раменете и я изправи на крака.

— Освен това не искаш да рискуваш и да останеш насаме с мен в случай, че след като те изпратя, реша да вляза при теб.

Устните ѝ трепнаха, за да отрече, но по очите му разбра, че бе безсмислено.

— Така е — призна. — Това също.

Той поклати глава, наведе се и я целуна по носа, след това отиде да откачи дрехата и шапката ѝ. Джоу предпазливо го последва. Кийн вдигна мантилото, за да ѝ го държи, докато се облече. Тя се обърна и

пъхна ръце в ръкавите. Преди да му благодари, той я извъртя към себе си и ѝ закопча ципа. За миг задържа пръсти на врата ѝ, приковал поглед в очите ѝ. Събра косата ѝ и я пъхна под шапката. Движенията бяха естествени, без умисъл, ала Джоу бе разтърсена от чувство за някаква особена близост, каквато не ѝ се бе случвало за изпитва досега.

— До утре — каза Кийн, спусна периферията на шапката и я нахлупи над очите ѝ.

Тя кимна. Стиснала куклата в отпусната си ръка, отвори вратата. Барабаненето на дъжда по покрива на фургона се разнесе отчетливо.

— Лека нощ — отрони и забърза в нощта.

ПЕТА ГЛАВА

Утринният въздух ухаеше на свежест. Локвите блестяха из лагера с цветовете на дъгата, а небето беше ясносиньо с плуващи тук-там валма безобидни пухкави облачета. От кухненската палатка се разнасяше шум на глъч на струпалите се за закуска. На Джоу не ѝ се ядеше и успя да се измъкне от общото отиване там.

Нямаше апетит, чувстваше се напрегната. Независимо от усилията ѝ да властва над мислите си, те непрекъснато се връщаха към Кийн Прескот и прекараната заедно с него вечер. Припомняше си я цялата — от внезапната страстност на целувката под дъжда до кроткия му глас, който ѝ пожела лека нощ. Странно, каза си, че щом започнеше да разговаря с него, забравяше, че той бе собственикът на цирка, че бе синът на Франк. Винаги ѝ се налагаше сама да си напомня за неговото и своето положение.

Все така потънала в неспокоен размисъл, тя нахлузи трикото. Истината бе, че намерението ѝ да запази отношенията им на чисто делова основа и да не допусне и тях да се прокрадне нищо лично, се провали. Беше ѝ много трудно да се противи на желанието да се смее с него, да си разменят шеги, да разговарят, докато Джоу постепенно разтваряше пред него вратата към непознатата му досега магия на цирка. Ако той бе в състояние да почувства тази магия, то би я разбрал. Ала, макар и да признаваше интереса, който Кийн събуди у нея, тя не можеше да изтъкне поне една ясна причина за проявявания от него интерес към нея.

Защо точно аз, питаше се в недоумение. Обърна се, отвори гардероба и започна да се разглежда в огледалото, заело цялата вътрешна страна на вратата. Видя жена малко под среден ръст, чието тяло бе лишено от щедро закръглените извивки на момичетата от шоуто, които подбираше Дафи. Реши, че краката ѝ не са лоши. Дълги и добре оформени, със стройни бедра. Ханшът ѝ обаче е тесен, помисли нацупено, по-скоро момчешки, отколкото като на жена, а и очертанятията на бюста бяха печално несъответстващи на представата за

пищност. В трупата имаше много къде-къде по-съблазнителни жени, както и далеч по-опитни.

В огледалото Джоу не видя нищо, което би могло да се строи привлекателно за един обигран светски мъж. Тя не забелязваше неподправената прямота и откритост, излъчвани от зелените ѝ, екзотично издължени очи, нито силата, за която говореше брадичката, или богатите обещания, давани от устните. Виждаше само следи от циганска кръв в мургавия си тен и гарвановочерна коса, но оставаше в неведение за неударжимата притегателна сила на дивото и непокорното, което прозираше под повърхността. Гладкото черно трико идеално подчертаваше стегнатото, гъвкаво тяло, ала Джоу и представа си нямаше за кадифения копринен блясък на кожата си. Тя се навъси и започна да сплита косата си.

Кийн навярно познава десетки жени, размишляваше, докато ръцете ѝ бяха заети да укротят буйната грива. Всеки ден води различна от тях на вечеря. Те носят красиви дрехи и скъпи парфюми, не спираше да се измъчва мислено Джоу, имат имена като Лора и Патриша, смеят се ниско, изискано. Тя скърши вежда срещу огледалото и издаде лек, гърлен смях. Кухият звук я учуди. Седят и си говорят за общи приятели, обсъждат семейство Уолъс или Джеймсън при светлината на свещи и бутилка божоле. А когато той изпраща най-хубавата от тях до вкъщи, те слушат Шопен и пият коняк пред запалената камина. После се любят. Джоу почувства присвиване под лъжичката, но продължи видението докрай. Светската дама е великолепа, изкусна и страдна. Кожата ѝ е мека и бяла. Когато Кийн си тръгне тя не тъгува сломена, а остава да лежи, морно отпусната и задоволена. И пет пари не дава дали той я обича, или не.

Джоу погледна отражението в огледалото и видя мокрите си бузи. Изфуча ядосано и тръшна вратата. *Какво ѝ става*, взе да бърше с раздразнение следите от сълзи върху лицето си. *От дни вече не съм на себе си! Трябва да се изкарам от това... Това... Каквото и да е там!* Обу кецове, праметна връхна дреха върху ръката си и бързо излезе от фургона.

Вървеше, като избягваше внимателно локвите и по-нататъшни видения за любовния живот на Кийн Прескот. Пътьом срещна Роуз. По израза ѝ позна, че е бясна.

— Здравсти, Роуз — каза и предпазливо отстъпи настрани от шляпащата през локвите укротителка на змии.

— Той е безнадежден случай! — изстреля в отговор Роуз. — Казвам ти! — спря тя и насочи пръст срещу Джоу. — Аз съм дотук! Поставям точка! Защо да си губя времето?

— Ти наистина прояви търпимост — съгласи си Джоу, като реши, че съчувствието бе най-мъдрата линия на поведение. — Повече, отколкото той заслужаваше.

— Търпимост ли? — сложи Роуз с артистичен патос ръка на гърдите си. — Аз съм търпелива като светица. Ала и на светците търпението им се изчерпва! — Тя отметна косата си от раменете и въздъхна тежко. — Адиос. Струва ми се, че мама ме вика.

Джоу продължи пътя си към Голямата шатра.

Вътре Кармен с обожание съзерцаваше Вито, който отработваше нов номер върху въже под наклон. Куполът ехтеше от различни звуци — гласовете и подвикванията на репетиращите, ударите при отскоците и глухото тупкане при приземяването, скърцането на монтирани съоръжения, лая на малките кученца на клоуните. Пространството вътре беше разделено на три обособени манежа и на единия от тях Джоу забеляза шестимата Бейрът — акробати, които тъкмо започваха да загряват. Доволна, че добре си бе пресметнала времето, тя тръгна нататък. Над главата ѝ се разнесе рязко изсвирване. Джоу погледна нагоре и шеговито се закани с юмрук на Вито. Той извика от петметрова височина, докато балансираше върху тънка жица, опъната под ъгъл четиридесет и пет градуса:

— Хей, пиленце, имаш много хубав вид отзад. Сладка си почти колкото мен.

— Никой не е хубав като теб, Вито — викна тя в отговор.

— О, да, зная — въздъхна Вито печално и изпълни отлично завъртане. — Но вече се примирих с това бреме. — Погледна надолу и намигна с шеговита многозначителност. — Кога ще излезеш с мен, пиленце? — попита, както си му беше обичаят.

— Когато научиш котките ми да вървят по въже — отвърна също както винаги Джоу.

Вито се разсмя и започна с лека, въздушна стъпка и танцува ча-ча-ча. Кармен ѝ хвърли изпепеляващ поглед. Здравата е хлътнала,

помисли Джоу, щом взима на сериозно безобидното му флиртуване. Спря до нея, наведе се до ухото ѝ и прошепна заговорнически:

— Щеше да падне от въжето, ако му бях казала, че съм съгласна да изляза с него.

— Аз ще изляза — каза Кармен с възхитително нацупена муцунка, — ако ме покани.

Джоу поклати глава. Какви неизменни сложности предизвикваше любовта. За неин късмет, тя нямаше подобни проблеми. Потупа окуражаващо Кармен по рамото и прекоси манежа.

Шестимата Бейрът бяха братя. Всичките ниски, мургави мъже, преселници от Белгия. Джоу често работеше с тях, за да поддържа гъвкавостта на тялото и бързината на рефлексите си. Харесваше ги до един, познаваше жените и децата им, разбираше неповторимата им смесица от френски и английски. Раул беше най-възрастният и якият от шестимата братя. Заради крепката му фигура и сила той стоеше в основата на тяхната жива пирамида. Точно Раул пръв забеляза Джоу и вдигна ръка за поздрав.

— Здравсти — ухили се и изтри с длан polegатото си чело. — Ша подскача ли днес?

Тя се засмя и с бързо кълбо напред се приземи върху техния манеж. Изплезе се, когато получи единодушната присъда „тромаво“.

— Просто трябва да се раздвижа — прие позата на засегнато достойнство. — Имам нужда от загривка.

През следващия половин час прави дихателни упражнения, разтягащи мускулите и разпъващи сухожилията. Сърцето ѝ започна да бие отмерено, тялото ѝ загрея и се тонизира. Чувстваше го преизпълнено с енергия, а ума си бистър. Благодарение на ведрия си и дружелюбен характер Джоу лесно се сработваше с хората и бе склонила някои от артистите да тренира заедно с тях и да изпълнява импровизирани акробатични номера. И сега, като оставяше сложните изпълнения за специалистите, тя правеше по-прости премятания и превъртания по команда на Раул. Опитва също кратко и не особено успешно балансиране върху търкалящ се глобус, с което си спечели дюдюкане от страна на братята, когато се катурна след тридесет секунди запазено равновесие.

Отдръпна се настрани, щом те започнаха отскоците. Застанаха един след друг в редица, после се засилваха подред по наклонената дъска, отскачаха на трамплина и политаха, като изпълняваха във въздуха предни задни салта или премятаня със странично усукване, преди да се приземят върху матрака. Лееше се непрекъснат поток от френска реч, докато си подвикваха един другиму.

— Хайде, Джоу — махна с ръка Раул. — Твой ред е.

— А, не! — поклати глава тя и се пресегна за наметката. — Не, не — отвърна на хора от закачливи увещания и продължи да клати глава. — Трябва да дам на моите котенца дажбата им от витамини.

— Давай, Джоу. Хубаво е — усмихваше се Раул и смешно бърчеше вежди. — Не обичаш ли да летиш? — От погледа ѝ към дъската разбра, че бе на път да се поддаде на изкушението. — Правиш добър отскок — каза ѝ, — едно салто напред и кацаш на мои рамене. — Потупа ги, за да покаже, че са в състояние да свършат работа.

Тя се усмихна и захапа в размисъл долната си устна. Беше много отдавна, когато можеше да отдели време за трапеца и наистина да лети. Раул имаше право. Действително беше хубаво. Джоу го изгледа с присвити очи.

— Ще ме хванеш ли?

— Раул никога не пропуска — отвърна той гордо и се обърна към братята си. — Нали? — Те свиха рамене и подбелиха очи към тавана с неразбираемо мърморене. — Пфу! — махна Раул негодуващо с ръка.

Тя знаеше, че наистина го бива и приближи до дъската за засилване. Хвърли му последен кос поглед.

— Да ме хванеш! — насочи заканително пръст.

— Шери — зае той позиция, — това е бобена работа.

— Фасулска — поправи го Джоу, пое си дълбоко дъх, задържа го и се затича.

Отскочи високо от трамплина, влезе в предно салто и видя големия купол, обърнат наопаки. Почувства се прекрасно. Щом куполът започна да приема нормалното си положение, тя се разгъна за приземяването и отпусна свободно тялото си. Стъпалата ѝ докоснаха мощните рамене на Раул. Олюля се леко, ала той я улови за глезените в здрава хватка. Джоу изпъна стойка и разтвори с показно грациозен жест ръце, когато получи прекомерно възторжените възгласи и

аплодисменти. После скочи пъргаво долу, а Раул я подхвана за кръста да придаде пружинираща изящност на приземяването.

— Кога ще участваш с нас в номера? — попита и я тупна дружелюбно по дупето. — Ще те сложим най-отгоре, на царско място.

— Това ми стига — засмя се тя и взе наметката. — Вярна съм на своите зверчета.

Махна им весело, нахлузи единия ръкав и се отправи покрай широкия парапет на манежа. Спря рязко, щом зърна Кийн, който стоеше облегнат на първия ред.

— Смайващо — каза той, изправи се и тръгна към нея. — Но нали такъв трябва да бъде циркът — изумителен и смайващ? — Вдигна забравения ръкав на дрехата и пхна другата ѝ ръка в него. — Има ли нещо тук, което да не умееш да правиш?

— Стотици неща — отвърна Джоу, взела въпроса му сериозно. — Веща съм само с животните. Останалото е просто игра и забава.

— Изглеждаше ми удивително веща през последния половин час — възрази Кийн и измъкна плитката ѝ изпод наметката, където беше останала.

— Толкова отдавна ли сте тук?

— Влязох, когато Вито коментираше вида ти отзад.

— Леле! — засмя се тя и погледна нататък, където Вито сега флиртуваше с Кармен. — Той е пълно хахо.

— Може би — не оспори Кийн и я хвана за ръката. — Ала има доста набито око. Искаш ли да прием кафе?

Това тутакси ѝ припомни миналата вечер. Опасявайки се отново да не попадне в плен на въздействието му, Джоу поклати глава.

— Трябва да се преоблека — каза тя и завърза колана на дрехата си. — В два часа имаме представление. Искам да порепетирам с животните.

— Направо не е за вярване колко време всички вие посвещавате на своето изкуство. Изглежда така, сякаш краят на репетициите съвпада с началото на представлението, а веднага след него отново започват репетиции.

Джоу омекна при изказването му, с което той отъждестви цирковите умения с изкуство.

— Изпълнителите винаги търсят нещо повече в себе си. Това е един непрекъснат стремеж към съвършенство. Дори когато номерът е

добър и ти го знаеш, а представлението върви гладко, започваш да мислиш за следващия път, как да го направиш по-хубаво, по-високо, по-бързо.

— И никога ли не сте удовлетворени? — попита Кийн. Бяха излезли навън, под яркото, макар и не горещо слънце.

— Ако сме, няма да имаме основателна причина да повтаряме едно и също отново и отново.

Той кимна, но някак разсеяно, все едно умът му бе зает с друго.

— Днес следобед заминавам — продума почти като на себе си.

— Заминавате ли? — сърцето ѝ прескочи и замря. Новината се стовари върху ѝ така съкрушително и ненадейно, че ѝ трябваше време да дойде на себе си. — Обратно в Чикаго ли?

— Моля? — Кийн спря и се извърна към нея. — Ах, да.

— А цирка? — попита тя, засрамена, че това не бе най-първата ѝ мисъл. Ала така не искаше той да заминава, осъзна внезапно.

Кийн се намръщи за миг, после продължи да крачи.

— Не виждам смисъл да се нарушава тазгодишния график.

Сега гласът му звучеше отсечено и делово.

— Тазгодишния ли? — повтори предпазливо Джоу.

Той се обърна и я изгледа.

— Не съм решил окончателната съдба на цирка, но няма да предприемам нищо до края на лятото.

— Ясно — тя бавно издиша затаения си дъх. — Значи присъдата временно се отлага.

— Може и така да се каже — съгласи се Кийн.

Джоу помълча малко, ала не можа да се въздържи и попита:

— В такъв случай вие няма да... Искам да кажа, че ще останете в Чикаго, няма да пътувате с нас?

Заобиколиха голяма локва, преди той да отговори.

— Не смятам, че съм в състояние да взема разумно решение относно цирка след такова бегло запознанство. Междувременно по едно от моите дела е възникнало усложнение, което изисква личното ми присъствие в Чикаго, но ще се върна след седмица-две.

Сякаш камък ѝ падна от плещите. Изведнъж ѝ олекна. *Кийн ще се върне, изкрещя един глас в ухото ѝ. Това трябва да има никакво значение за теб, прошепна друг.*

— Ще сме в Южна Каролина след две седмици — спомена тя уж мимоходом.

Бяха стигнали до нейния фургон и Джоу хвана дръжката на вратата, после се обърна към него. Просто искам той да разбере какво означава този цирк, говореше си на ум. Това е единствената причина, поради която искам да се върне. Знаеше, че лъже сама себе си и ѝ беше трудно да го гледа в очите.

Кийн се усмихна и обходи с поглед лицето ѝ.

— Да, Дафи ми даде графика на маршрута ви. Ще ви намеря. Няма ли да ме поканиш вътре?

— Вътре ли? — повтори тя. — О, не, нали ви казах, че трябва да се преоблека и... — Той пристъпи напред, без да я дочака да довърши. Нещо в очите му ѝ подсказа, че бе нужен твърд отпор. Беше виждала подобен поглед в очите на лъв, когато се гласеше за някое опасно своеволие. — Просто нямам време точно сега. Ако не се видим преди заминаването, желая ви приятно пътуване.

Обърна се и отвори вратата. Долови някакво движение, ала не успя да се извърне отново, защото Кийн я побутна навътре и влезе след нея. Вратата хлопна зад гърба му. Джоу настръхна ядосана. Не ѝ се нравеше да я надхитрят.

— Кажете ми, господин адвокат, наясно ли сте със закона, касаещ нахлуването с взлом?

— Не важи в дадения случай — отвърна ѝ спокойно. — Няма никаква разбита ключалка.

Той се огледа. Фургонът на Джоу впечатляваше с простия си, привлекателен уют. Цветовете бяха успокояващо пастелни, липсваше излишна натруфеност. Линолеумът в бежово-кафяви тонове беше безупречно чист без петънце. Разположението беше същото, като във фургона на Франк, но тук имаше някои меки щрихи, подсказващи женско присъствие. Перденца вместо щори на прозорците. Големи, удобни възглавници, разхвърляни върху тъмнозеления диван. Стръкчета свежи полски цветя, пъхнати в тънка стъклена ваза. Без да каже нищо, Кийн отиде до големия сандък от черен лак, опрян на отсрещната стена, точно срещу вратата. Върху него лежеше книга. Взе я нехайно, а Джоу се напуши още повече.

„Граф Монте Кристо“, прочете той на глас и я отвори.

— На френски — установи и повдигна учудено вежда.

— Била е написана на френски — тръсна ядно Джоу и я измъкна от ръката му, — така че я чета на нейния си език.

Вдигна с раздражение капака на сандъка, като се канеше да я пъкне вътре.

— Боже мили, твои ли са всичките? — спря Кийн капака на половината му път, а със свободната ръка взе прехвърля книгите. — Толстой, Сервантес, Волтер, Стайнбек. Кога имаш време в тази щура, двадесет и четири часова суматоха да четеш толкоз нещо?

— Намирам време — озъби се тя с гневно блеснали ри. — Мое лично време. Само защото сте собственик цирка, не означава, че може да се вмъквате тук, да ровите из вещите ми и да ми искате отчет за това, как си прекарвам времето. Това е моят фургон. Всичко в него си е мое.

— Чакай, чакай — спря той потока от думи. — Не съм ти искал отчет, просто бях удивен, че намираш време да четеш толкова много. И понеже нямам претенции да разбирам от твоята работа, то би било изключително глупаво от моя страна да правя забележки за времето, което й отделяш. Второ — каза и пристъпи крачка към нея. Джоу се стегна в очакване, ала Кийн не я докосна. — Извинявам се за „ровенето сред вещите ти“, както ти отбеляза. Заинтересувах се поради няколко причини. Първата е, че самият аз притежавам една доста богата библиотека. Изглежда имаме общи интереси, независимо дали това ни харесва, или не. Колкото до нахлуването във фургона ти, веднага ще се призная за виновен. Ако решиш да заведеш дело, мога да препоръчам един-двама изтъкнати адвокати. Това, че са червиви с пари, няма да им попречи жива да те одерат.

Последното предизвика неволна усмивка върху устните й.

— Ще обмисля предложението — отвърна и затвори сандъка значително по-леко, отколкото бе възнамерявала. Изведнъж й се стори, че се бе държала грубо. — Извинете — каза и се извърна към него.

В очите му се появи любопитство.

— За какво?

— Че избухнах — тя сви рамене. — Мислех, че ме упреквате. Навярно съм прекалено докачлива.

Изминаха няколко секунди, преди той да се обади.

— Ненужното извинение ще бъде прието, ако отговориш на един въпрос.

Джоу се намръщи в недоумение.

— Какъв въпрос?

— Толстой на руски ли е?

Тя се засмя и косата ѝ се разлюля тежко.

— Да, на руски е.

Кийн се усмихна, наслаждавайки се на двете малки трапчинки, които се бяха появили на бузите ѝ.

— Знаеш ли, макар винаги да си прелестна, ставаш още по-хубава, когато се усмихваш.

Смехът ѝ застина. Не беше свикнала на подобни комплименти. Гледаше го втренчено и не знаеше какво да отговори. Хрумна ѝ, че която и да било от изтънчените светски дами, които си бе представяла тази сутрин, щеше да знае точно какво да каже в случая. Щеше да е в състояние да се усмихне или засмее и да подхвърли подходяща забележка. Джоувилет Уайлдър не е такава, призна си мислено Джоу, като не сваляше очи от него.

— Не умея да флиртувам — рече само.

Той наклони глава и в погледа му се мярна израз, който бързо изчезна и ѝ бе невъзможно да разгадае.

— Не флиртувам с теб, Джоу — пристъпи към нея. — Просто правя констатация. Нима никой не ти е казал, че си красива?

Кийн стоеше прекалено близо и в тясното пространство на фургона тя нямаше много място за маневриране. Беше принудена да отметне назад глава, за да може да го гледа в очите.

— Не по начина, по който вие...

Припряно опря длан на гърдите му, за да запази малкото, но важно разстояние помежду им. Съзнаваше, че бе хваната в капан, ала това не означаваше, че бе победена. Той нежно взе отбраняващата се ръка и я поднесе към устните си. Джоу неволно затаи дъх, после издиша тежко.

— Имаш изящни ръце — прошепна Кийн и проследи бледите венички върху китката. — С тесни длани и дълги пръсти. Но личат и следи от усилена работа. Това ги прави още по-интересни. — Откъсна поглед от ръката ѝ и го прикова в лицето ѝ. — Също като теб.

Гласът ѝ бе станал хрипкав, ала не можеше да стори нищо, за да го промени.

— Не зная какво би трябвало да кажа, когато ми говорите така — под леката наметка гърдите ѝ се повдигаха и спускаха със забързаните удари на сърцето. — Предпочитам да не го правите.

— Наистина ли? — очерта той с опакото на ръката и нежния овал на лицето ѝ. — Жалко, защото колкото повече те гледам, толкова повече намирам за казване. Ти си едно пленително създание, Джоувилет.

— Трябва да се преоблека — заяви тя с най-твърд тон, който съумя да постигне. — А вие трябва да тръгвате.

— За съжаление е вярно — промърмори Кийн, после повдигна брадичката ѝ. — Хайде, целуни ме за довиждане.

Джоу се скова.

— Мисля, че това едва ли е необходимо...

— Не можеш да си представиш колко грешиш — отвърна той и се наведе. — Крайно необходимо е. — Едва, като полъх докосна устните я. Ръцете му я обгърнаха и леко я привлякоха. — Целуни ме, Джоу — настоя нежно. — Прегърни ме и ме целуни.

Тя се противи още миг, но изкушението, с което устните му я прелъстяваха, бе твърде силно. Остави усещанията да направляват волята ѝ и склучи ръце около врата му. Устните му станаха поосезаеми върху нейните, разтворени и предлагащи. Нейното смирение изглежда разпалваше страстта му. Целувката стана настойчива, ръцете му я притиснаха силно. Тихият ѝ стон не бе съпротива. Пръстите ѝ се заровиха в косата му и нетърпеливо го привлякоха по-близо. Усети, че дрехата ѝ се разхлабва и ръцете му плъзват нагоре. Потръпна от докосването, заля я горещина, после тялото ѝ изстина, за да пламне бързо отново. Когато взе в шепа гърдите ѝ, Джоу ахна смаяно.

— Кротко — промърмори Кийн, като я милваше нежно, сякаш я придумваше отново да се отпусне.

Спря устни в ъгълчетата на устата ѝ и я изчака да утихне, после целувката му пак стана напориста. Тънкото прилепнало трико не представляваше преграда срещу търсещите му пръсти. Те се движеха бавно, извайваха формата на гърдите ѝ и опитваха меката им плът. Спуснаха се и очертаха извивката на хълбоците и бедрата.

Никой мъж не я бе докосвал така волно. Тя беше безсилна да го спре, безсилна срещу собственото си нарастващо желание да бъде милвана. Това ли бе страстта, за която толкова бе чела? Страстта, която

кара мъжете да воюват, да вървят срещу всеки разум, да рискуват всичко? Струваше ѝ се, че сега бе в състояние да я проумее. Притисна се до него, както той бе настоял, както тя го искаше, следвайки желанията на собственото си тяло. Устните ѝ жадуваха за вкуса му, цялото ѝ същество копнееше още по-силно да го усети. Беше сигурна, че ще стои в ръцете му, докато дните текат, а сезоните се сменят и прелитат край тях, докато ме световите се рушат и създават отново.

Ала когато Кийн се отдръпна, Джоу видя същото слънце, нахлуващо през прозореца. В няколко мига се бе събрала цяла вечност.

Неспособна да говори, тя само го гледеше вторачена. Очите ѝ бяха бездънни, лицето пламнало от възбуда. Ала, макар устните ѝ още да тръпнеха от страстта им целувката, те някак бяха съхранили младежката си невинност. Погледът му се прикова в тях.

— Не е за вярване, че съм първия мъж, който те докосва — промълви той и бавно измести поглед. — И че така страшно ме възбуждаш. Особено когато намирам страст, подобаваща на външността ти. Мисля, че първия път искам да те любя на дневна светлина, за да видя как чудното ти самообладание те напуска, как те оголва пласт след пласт. Ще го обсъдим, когато се върна.

Джоу си наложи прекосили да се съвземе, защото усещаше, че е на ръба да се прекърши, да сломи волята си пред него.

— Само защото съм допуснала да ме целунете и докоснете, не означава, че ще ви позволя и останалото — тя вирна глава, почувствала нов прилив на самоувереност. — Ако се любя с вас, то ще е защото аз го искам, а не защото вие ми го казвате.

Неговото изражение видимо се промени.

— Правилно — кимна Кийн в знак на съгласие. — Моята работа ще е просто да те накарам да го поискаш. — Хвана я за брадичката и се наведе за бегла целувка. Както бе направила и първия път, Джоу и сега не затвори очи, а ги задържа приковани в него. Усети по устните му, че се усмихва. — Ти си най-обаятелната жена, която познавам — додаде той, обърна се и отиде до вратата. — Ще се върна — махна небрежно с ръка и затвори след себе си.

Тя гледеше няма в празното пространство.

Обаятелна, повтори наум и прокара пръсти по още горещите си, тръпнещи устни. Изтича бързо до прозореца, коленичи на дивана под него и се загледа след отдалечаващата се фигура.

Внезапно осъзна, че той вече ѝ липсваше.

ШЕСТА ГЛАВА

Джоу откри, че дните могат да се влачат като години. През втората седмица от заминаването на Кийн тя дебнеше да зърне следа от него на всяко ново място, където разпъваха лагера. Обхождаше с търсещ поглед тълпите местни жители, дошли да видят издигането на Голямата шатра, и едва крепеше през проточилите се ден след ден крехкото равновесие между гнева и отчаянието от продължителното му отсъствие. Само в клетката успяваше да се съсредоточи и запази присъствие на духа, защото знаеше, че иначе бе невъзможно. След представленията обаче ѝ ставаше все по-трудно да се отпусне. Всяка сутрин се събуждаше с увереността, че Кийн ще се върне. Всяка вечер лежеше, без да я лови сън, в очакване да изгрее слънцето.

Пролетта беше в разгара си. Избуялите треви миришеха упойващо, смачканите под нечий стъпки полски цветя оставяха сладък аромат във въздуха. Дори когато керванът на цирка поемаше още по на север, дните ставаха все по-топли, а слънцето дълго не залязваше, бавно и неохотно отстъпвайки пред свечеряването. Докато останалите членове на трупата се наслаждаваха на топлината му, свежите благоухания и ясното небе, Джоу живееше в напрежение.

Струваше ѝ се, че след като се бе върнал към живота си в Чикаго, Кийн се бе отказал да идва отново. В Чикаго той разполагаше с удобства и богатство, с елегантни жени. За какво му бе да се връща? Джоу бе заключила съзнанието си за мисли относно окончателната съдба на цирка, като не желаше да погледне в очи възможността за разтурването му в края на сезона. Повтаряше си, че единствената причина, поради която чакаше Кийн да се върне, бе да го убеди да запази цирка. Ала твърде често в мислите ѝ нахлуваше споменът за това, как я беше държал в обятията си. Постепенно тя се примири и запълни странната празнота, която изпитваше, с работа.

По няколко пъти седмично намираще време да обучава горящия от нетърпение Джери. Отначало му разрешаваше да се занимава само с двете малки лъвчета, като го пускаше да ги храни и да си играе с тях,

надянал защитни ръкавици. Окуражаваше го да ги учи на някои прости номера с помощта на малки парчета сурово месо. Радваше се заедно с него, когато зверчетата се отзоваваха на търпението му и започваха да се подчиняват.

Джоу виждаше у Джери заложби и възможности, каквито му даваха неговата искрена привързаност към животните, решимостта и ревностното отношение към работата. Основна грижа обаче ѝ беше това, че той още не бе развил една здравословна боязън от дивите хищници. Държеше се прекалено свойски, а тя знаеше, че тази непринуденост влече след себе си небрежност и невнимание. Щом сметна, че бе напреднал достатъчно реши да предприеме следващата стъпка от обучението му.

Него ден нямаше дневно представление и Голямата шатра бе изпълнена с репетиращи артисти. Джоу беше облякла панталони, пъхнати в ботуши, и блуза с дълги ръкави, затъкната на кръста. Потупваше дръжката на камшика в дланта си и даваше на Джери наставления. Двамата стояха в преддверието на монтираната върху един от манежите клетка.

— Така, сега Бък ще пусне Мърлин. Той е най-възприемчивият и най-послушен, ако не броим Ари. Но Ари, както знаеш, не е в състояние дори за най-кратък номер — тя замълча за миг. В очите ѝ се появи тъга, ала Джоу я отпъди и продължи: — Мърлин те познава, свикнал е с гласа и миризмата ти. — Джери преглътна и кимна с глава. — Щом влезем вътре, се превръщаш в моя сянка. Ще се движиш, когато аз се движа, и няма да говориш, докато аз не ти кажа. Ако те хване страх, не бягай. — Тя насочи към него пръст, за да подчертае значението на последното. — Това е много важно, разбра ли? Не бягай — наблегна отново. — Каж ми, ако искаш да излезеш и аз ще те изведа.

— Няма да бягам, Джоу — обеща той и изтри в джинсите влажните си от вълнение длани.

— Готов ли си?

Джери се ухили и кимна.

— А-ха.

Тя отвори вратата към клетката и пропусна Джери пред себе си, после затвори. Отиде в средата на арената с лека, уверена крачка.

— Пускай го, Бък! — викна и веднага се чу трополенето на решетката. Мърлин влезе, без да бърза, после скочи върху своя пиедестал. Прозина се широко и чак тогава погледна към Джоу.

— Днес си соло, Мърлин — каза тя и тръгна към него. — Ти ще бъдеш звездата. Ела при мен — нареди на Джери, който стоеше неподвижно, приковал очи в големия звяр. Мърлин му хвърли незаинтересован поглед и зачака. С вдигане на ръка Джоу го накара да приседне на задните лапи. — Да знаеш — каза на младежа зад себе си, — че първото нещо, на което трябва да бъде научен лъва, е да заема мястото си. Публиката дори не го брой за някакъв номер. Седенето на задница — продължи тя и даде знак на Мърлин да свали лапи, — обикновено е следващото и изисква доста повече време. Преди това е необходимо да бъдат заякчени гръбначните мускули на животното. — Джоу пак даде знак и Мърлин отново седна с вдигнати предни лапи, после рязка команда с глас го накара да ги размаха, порейки въздуха, и да изреве. — Великолепен стар артист — каза усмихната тя и го върна в предишното положение. — Съществен момент за всяка команда е да бъде давана от едно и също място и с една и съща интонация. Това изисква търпение и многократно повторение. Сега ще го сваля от пиедестала.

Джоу удари с камшика в земята и Мърлин скочи долу.

— Сега ще го накарам да иде до тази точка на арената, където искам да легне — тя се премести, като се увери, че ученикът ѝ я следва. — Клетката е кръг с диаметър дванадесет метра. Трябва да си представяш наум всеки неин сантиметър. Задължително е да имаш много точна представа на какво разстояние си от решетките във всеки един момент. Стоиш ли прекалено близко или се опреш с гръб в тях, не ти остава никакво пространство за измъкване в случай на затруднение и неприятност. Това е една от най-сериозните грешки, които дресьорът може да допусне. — По даден знак Мърлин легна, после се обърна на хълбок. — Настрани, Мърлин! — каза Джоу рязко и лъвът започна да се търкаля странично. — Често ги наричай по име. Това привлича вниманието им и ги кара да се заслушват в теб. Длъжен си добре да познаваш характера и предпочитанията им, индивидуалните наклонности на всеки от тях.

Тя следваше Мърлин, после му заповяда да спре. Той престана да се търкаля, легна по корем и изрева. Джоу го почеса с дръжката на

камшика по главата.

— Обичат да ги галиш, също като котките, но не са домашни питомци. От особена важност е никога да не им се доверяваш напълно и да запомниш, че винаги трябва да налагаш своето господство. Ти ги подчиняваш не чрез бой и крясъци, което е не само жестоко, ами ги прави зли и ненадеждно своенравни, а посредством търпение, уважение и воля. Никога не ги унижавай, те имат право на своята гордост. Трябва да ги прилъжеш, Джери, да ги надхитриш. — Тя вдигна двете си ръце и изправи Мърлин на задните му лапи. После продължи с наставленията: — За тях човекът е неизвестният фактор. Затова предпочитаме да работим с лъвовете от джунглата, израснали на свобода, а не родени в клетка. Ари е изключение. Роденият и израснал в пленничество лъв е прекалено свикнал с човека, тъй че се губи нужното въздействие. — Джоу тръгна напред, като държеше ръцете си вдигнати. Мърлин я последва, пристъпвайки на задните лапи. Изправен по този начин, беше висок повече от два метра и значително се възвишаваше над дресьорката си. — Те могат да питаят чувство на привързаност към теб, ала нямат страх и особено почитание. За съжаление това често се случва, когато лъвът е прекарал дълго време с дресьора. Не стават по-покорни и послушни, ако продължително са участвали в представления, а напротив — по-опасни. Непрекъснато те изпитват. Номерът е да ги накараш да те мислят за неприкосновен, да повярват, че си неунищожим.

Тя нареди на Мърлин да свали лапи и той отново раззина широко паст, преди да бъде изпратен върху пиедестала.

— Ако някой от тях ти замахне, това трябва на мига и на място да бъде пресечено, защото те опитват отново и отново, като всеки път се приближават все повече. Обикновено, ако се случи дресьорът да пострада, да бъде наранен в клетката, то е заради негова грешка, която е допуснал. Животните бързо ги усещат и забелязват. Понякога ги подминават, но понякога не. Този тук хубавичко ме е шляпвал по рамото от време на време. Не си вади ноктите, ала винаги съществува възможност да забрави, че само си играе. Някакви въпроси?

— Хиляди — отговори Джери и изтри уста с опакото на ръката си. — Просто в момента не ми хрумва някой конкретно.

Джоу се подсмихна и пак почеса Мърлин по главата, когато той изрева.

— Ще се появят по-късно. Трудно е от самото начало да усвоиш всичко, но ще си го припомниш после, като се отпуснеш. Така, знаеш командите. Накарай го да седне и да вдигне предните лапи.

— Аз ли?

Тя се отмести и остави своя ученик в полезрението на Мърлин.

— Можеш да се страхуваш колкото си искаш — каза небрежно. — Само не го показвай и внимавай да не проличи в гласа ти. Наблюдавай очите му.

Джери изтри длан в джинсите си, после я вдигна, както бе виждал Джоу да го прави стотици пъти.

— Горе! — заповяда на лъва със задоволително твърд глас.

Мърлин го изучава известно време, после погледна към Джоу. Този, казаха ясно очите му, е новак и не заслужава вниманието ми. Тя се постара лицето ѝ да остане безизразно.

— Изпробва те — обясни на Джери. — Той е стара пушка и малко по-трудно се поддава на залъгване. Бъди строг и го назови този път по име.

Джери си пое дъх и повтори командата с ръка.

— Мърлин, горе!

Мърлин върна поглед върху него и го измери преценяващо с кехлибарените си очи.

— Пак — каза Джоу и го чу да преглъща шумно. — Внеси малко повече властност в гласа си. Той те мисли за балама.

— Мърлин! Горе! — повтори Джери, достатъчно подразнен от определението на Джоу, за да прозвучи този път действително непреклонно.

Макар и с видима неохота, Мърлин се подчини.

— Направи го — прошепна Джери и изпусна дълга накъсана въздишка. — Наистина го направи.

— Много добре — похвали го Джоу, доволна и от двамата — лъва и ученика си. — Сега да седне.

Щом и това бе изпълнено, тя накара Джери да свали Мърлин от мястото му върху пиедестала.

— Дръж — подаде му камшика. — Използвай дръжката, за да го чешеш по главата. Най-много обича зад ухото.

Почувства лекото треперене на ръката му, когато пое от нея камшика. Той обаче го стисна здраво, изплющя във въздуха, а Мърлин

скочи долу, примижа и нададе гръмък рев.

Тъй като бе изпълнил всичко отлично, Джоу му позволи волността да се потърка в краката ѝ, преди да викне на Бък да го изведе. Издрънчаването на решетката беше сигнал за лъва да се насочи към изхода и звярът, точно като артист, го направи бавно, с достойно вдигната глава.

— Справи се много добре — обърна се Джоу към младежа, щом останаха сами в клетката.

— Беше страхотно! — Джери ѝ върна камшика. Дръжката му бе влажна от пот. — Просто страхотно. Кога може пак да опитам?

Тя се усмихна и го потупа по рамото.

— Скоро — обеща. — Само помни това, което ти казах, и ела при мен, когато се сетиш за всички онези въпроси.

— Добре, благодаря, Джоу — той отвори вратата на клетката. — Много ти благодаря. Отивам да разкажа на момчетата.

— Върви.

Гледаше подире му, когато Джери припна, прескочи парапета и се спусна към задния изход. Тя се облегна с усмивка на решетките.

— И аз ли бях такава? — попита Бък, застанал в отсрещния край на клетката.

— Първия път, когато сама успя да накараш един от лъвовете да седне и да си вдигне лапите, слушахме за това цяла седмица. Беше дванадесетгодишна и мислеше, че си готова за истинско представление.

Джоу се засмя, изтри влажната дръжка в панталоните си и се обърна. Тогава го видя.

— Кийн! — радостта озари лицето ѝ. Сама не разбра как го нарече по име, което се бе заклела да не прави. Точно когато бе изоставила надеждата да го види отново, той се появи. Спусна се към него, ала на втората крачка се опомни. — Не знаех, че сте се върнали.

Стисна дръжката на камшика с две ръце, за да се предпази от неволното желание да ги протегне и да го докосне.

— Виждам, че съм ти липсвал.

Гласът му беше какъвто го помнеше — плътен и обиграно мек.

Тя се прокле за своята наивна, прозрачна непрестореност.

— Да, има нещо такава — призна предпазливо. — Предполагам, че свикнах с вас, а и ви нямаше по-дълго, отколкото бяхте казали.

Изглежда същия, мислеше трескаво, съвсем същия! Никак не се бе променил. Все пак бе минал само месец напомни си. Беше й се сторил като година.

— М-м, да. Наложил се да се занимавам е повече неща, отколкото очаквах. А ти ми изглеждаш малко бледа — добави и прокара ръка по бузата й.

— Не прекарвам много време на слънце — отвърна Джоу уклончиво и бързо смени темата: — Как беше Чикаго?

Искаше да обърне разговора встрани от личната тема, за да приведе в ред чувствата си. Внезапната му поява беше всяла смут в душата й.

— Супер — отвърна Кийн, като внимателно се взираше в лицето й. — Била ли си някога там?

— Не. В края на сезона играем наблизко, но така и не съм имала време да стигна до града.

Той кимна разсеяно, отправил поглед към празната клетка зад гърба й.

— Видях, че обучаваш Джери.

— Да — олекна й, че минаха към обсъждане на делови въпроси и се поотпусна. Цялото й тяло се бе стегнало още в мига, когато го зърна. — За първи път е с възрастен лъв и без решетки помежду им. Справи се добре.

Кийн отново я погледна. Сериозно и проникателно.

— Той трепереше. Забелязваше се дори оттам, където стоях и ви наблюдавах.

— Беше му за първи път... — подзе тя в защита на Джери.

— Не го упреквам — прекъсна я с нотка на нетърпение Кийн. — Просто стоеше до теб и се тресеше от глава до пети, а ти беше напълно невъзмутима и хладнокръвна.

— Работата ми го налага — заяви спокойно Джоу.

— Този звяр трябва да имаше над два метра, изправен, а ти ходеше под него без всякакво средство за защита, дори най-елементарното.

— Аз изпълнявам артистичен номер, а не гладиаторски.

— Джоу! — каза той така остро, че тя премига. — Никога ли не те хваща страх там, вътре?

— Да ме е страх? — повдигна вежди Джоу. — Естествено, че ме е страх. Повече, отколкото Джери... Или вас да речем.

— Какви ги приказваш? — гласът му беше сърдит, което тя отбеляза с известно любопитство. — С очите си видях, че момчето вътре бе потънало в пот.

— Това бе главно от вълнение — обясни търпеливо Джоу. — Той още няма достатъчно опит, за да бъде наистина уплашен. — Тя отметна назад косата си и въздъхна. Не обичаше да говори за своите страхове с никого, а с Кийн ѝ беше особено трудно. Само защото искаше той да разбере всичко, свързано с цирка, Джоу продължи: — Истинският страх идва, когато опознаеш лъвовете, работиш с тях и започнеш да ги разбираш. Вие само си представяте какво може да му се случи на човек. А аз зная. Зная точно какво могат да направят, на какво са способни. Те са невероятно смели и, което е по-важно, невероятно хитри и коварни. Виждала съм какво могат да ти причинят. — Тя го гледаше спокойно и открито. — Баща ми веднъж едва не загуби крака си. Бях около петгодишна, ала ясно си спомням. Той допусна грешка и двеста и петдесет килограмов нубийски лъв се впи в бедрото му и го повлече по арената. За късмет вниманието му беше отвлечено от една разгонена женска. Котките са много непредсказуеми, когато са в любовен период, което вероятно беше и една от причините да нападне баща ми по начало. Те са жестоко ревниви, когато са в това състояние. Баща ми успя да се измъкне от клетката, преди някой от другите лъвове да е проявил интерес към него. Не си спомням колко шевове имаше и колко време мина, докато можеше отново да ходи нормално, но добре запомних погледа в очите на лъва. Бързо опознаваш страха, когато си в клетката, ала или се научаваш да го контролираш и направляваш, или си намиращ друго поле на изява.

— Тогава защо? — попита Кийн и я хвана за раменете. — Защо го правиш? Само не ми казвай, че това ти е работата! Не е достатъчно.

Гневът му я озадачи. Очите му бяха потъмнели, пръстите му се впиваха в плътта ѝ. Сякаш искаше да изтръгне от нея отговор, той я разтърси силно.

— Е, добре — отрони бавно Джоу, като не обърна внимание на болката от невъздържания му жест. — Това е само едната страна, но не всичко. Всъщност това е единственото, което умея. И което върша добре. — Докато говореше, тя търсеше по лицето му ключ за

обяснение на лошото му настроение. Дали пък не смяташе, че не е трябвало да пуска младежа в клетката? — Джери също ще стане добър в занаята — каза. — Мисля, че всеки изпитва необходимост да бъде добър, наистина да го бива в нещо. Радвам се, когато мога да дам на хората, дошли да ме гледат, най-доброто, на което съм способна. Ала преди всичко, струва ми се, го правя, защото обичам лъвовете. Трудно е за обикновения човек да разбере чувствата на дресъора към неговите животни. Аз харесвам техния ум и схватливост, тяхната наистина величествена красота, силата им, несломимата им дива природа, която ги отличава от опитомените, обзядени коне, да речем. Лъвовете са едно предизвикателство, те са вълнуващи и опасни.

Кийн мълчеше. В очите му още личеше раздразнение, но пръстите му се поотпуснаха и не я стискаха вече така болезнено. Сигурно там щяха да ѝ излязат синини на сутринта, помисли си Джоу.

— Вероятно човек се пристрастява към тази възбуда — обади се той. — Трудно му е да живее без нея, след като веднъж му е станало навик.

— Не зная — отговори тя, доволна, че ядът му бе попреминал. — Не съм мислила за това.

— Да, предполагам, че не си — кимна Кийн, обърна се и тръгна.

Джоу направи крачка подире му.

— Кийн!

Името му неволно се изплъзна от устата ѝ, без да може да го спре. Той се извърна, ала тя откри внезапно, че не бе в състояние да му зададе нито един от десетките въпроси, които се въртяха в ума ѝ. Но имаше един, за който се чувстваше в правото си да попита.

— Мислили ли сте за това, какво смятате да прави с нас... С цирка?

За миг очите му пак светнаха гневно.

— Не.

Отговорът беше кратък и категоричен. Отново ѝ обърна гръб, ала Джоу посегна ядно към него.

— Как може да сте толкова коравосърдечен, толкова равнодушен? Как е възможно да нехаете за съдбата на повече от сто човека, чийто живот държите в ръцете си?

Кийн внимателно отстрани ръката ѝ.

— Не ме пришпорвай, Джоу.

В гласа му имаше предупреждение. В очите също.

— Не се и опитвам — отвърна тя и прокара нервно ръка през косата си. — Само ви моля да бъдете справедлив... Да бъдете добър — довърши неубедително.

— Не ме моли за нищо — отсече той властно. В отговор Джоу вирна глава. — Тук съм — додаде Кийн, — и с това засега трябва да се задоволиш.

Тя се овладя с усилие. Не можеше да отрече, че с връщането си той се оказа верен на дадената дума. Ако не друго, поне разполагаха с времето до края на сезона.

— Мисля, че нямам друг избор — промълви Джоу.

— Не — потвърди Кийн с леко кимване. — Нямаш.

Тя намръщена го гледаше как се отдалечава с пламналата си, гъвкава походка, на която, без да иска, се любуваше. Чак сега забеляза, че дланите ѝ бяха влажни, както тези на Джери. Ядосано ги изтри в панталоните си.

— Искаш ли да си излееш душата?

Джоу се извърна бързо. Зад гърба ѝ стоеше Джейми с клоунското си лице и костюм. Погълната от чувствата си, съвсем не бе усетила приближаването му.

— О, Джейми, не те видях.

— Откакто видя Прескот, си сляпа за всичко наоколо — уточни Джейми.

— Какво правиш в пълно бойно снаряжение? — попита го тя, като подмина забележката му.

Той посочи кученцето в краката си.

— Това псе не ме признава в истинския ми образ. Искаш ли да си поговорим?

— За какво да си говорим?

— За Прескот и това, което изпитваш към него.

Кучето търпеливо клечеше в краката му и помахваше с опашка. Джоу се наведе и свойски разроши сивата му козина.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Слушай, не казвам, че нищо няма да излезе от тая работа, но не искам да те гледам как страдаш. Зная какво е да си загубиш ума по някого.

— Какво, за Бога, те кара да мислиш, че съм си загубила ума по Кийн Прескот?

Тя насочи цялото си внимание към кучето.

— Хей, и аз съм тук, забрави ли? — хвана я той за ръката и я изправи. — Не всеки би го забелязал, ама и не всички те познават като мен. Ходиш нещастна, откакто той замина за Чикаго, и го търсиш във всяка кола, която приближи лагера. А в мига, в който го видя светна като увеселителна площадка в съботна вечер. Не твърдя, че има нещо лошо в това, да си влюбена в него, ала...

— Да съм влюбена в него? — повтори изумена Джоу.

— Точно така — рече Джейми търпеливо. — Влюбена.

Тя го гледаше втренчено и смисълът бавно стигна до съзнанието ѝ.

— Влюбена в него — промълви така, сякаш опитваше думите на вкус. — О, не — въздъхна и затвори очи — О, не!

— Толкова ли нямаш ум и сама да схванеш?

Гласът му бе изпълнен с нежност. Видя, че бе съвсем, объркана и като че разстроена, и я погали по ръката.

— Нямам. Явно съм кръгла невежа по тия въпроси — Джоу отвори очи и се огледа, сякаш да види дали светът наоколо не се бе променил. — И какво ще правя сега?

— Знаем ли? — Джейми зарови в прахта с огромната си обувка. — Самият аз не мога да кажа, че бележа особени успехи в тази област. — Той я потупа окуражаващо. — Просто исках да знаеш, че винаги имаш на разположение две съчувствени уши в случай на нужда.

Усмихна ѝ се мило и си тръгна, като я остави в пълен душевен смут.

Джоу прекара останалата част на следобед погълната изцяло от съзнанието, че е влюбена в Кийн Прескот. Позволи си за кратко да се наслади на новото чувство, на усещането, че обича някого не като приятел, а като възлюблен. Чувстваше се изпълнена със светлина и сила, сякаш бе уловила слънцето в шепи. Сънуваше с отворени очи.

Той я обича. Казва ѝ го безброй пъти, докато я държи в обятията си под лунните лъчи. Моли я да се омъжи за него, непоносима му е мисълта да живее без нея. Самата тя изведнъж е станала изискана дама и с елегантна непринуденост разговаря със съпругите на други

адвокати, дошли им на гости. Разказват си една на друга забавни истории и се смеят. Двамата с Кийн имат, разбира се, деца и къща извън града. Какво ли е да се събужда до него всяка сутрин? Джоу се е научила да готви и да дава приеми. Често прекарват дълги, спокойни вечери сами. Със свещи и музика. Когато си лягат заедно, ръката му я прегръща чак до сутринта.

Идиотка. Тя рязко дойде на себе си. Двамата с Пийт хранеха лъвовете. Вълшебните приказки са за децата, рече си сурово. Нищо подобно не се случва в реалния живот. Трябва да измисля как да се справя с всичко това, преди да се е задълбочило.

— Пийт — подхвана, като се стараяше гласът ѝ да звучи небрежно, и сложи за Абра дозата ѝ сурово месо върху дълъг прът. — Бил ли си някога влюбен?

Пийт премияташе дъвката в устата си и я наблюдаваше как пъха месото през решетките.

— Ами, чакай да видя — издаде напред долната си устна и се замисли. — Само около осем или десет пъти, струва ми се. Може би дванадесет.

Джоу се засмя и отиде при следващата клетка.

— Питам те сериозно. Имам предвид наистина влюбен.

— Аз по начало съм си влюбчив — призна той печално. — Луд ставам по някоя хубава муцунка. Всъщност мога да лудна и по недотам хубава — Пийт се ухили. — Така е, господа, единственото нещо, което може да се сравни с любовта, е да имаш флош роял, когато мизата е солидна.

Тя поклати глава и продължи нататък по редицата.

— Добре, щом си такъв специалист, кажи ми какво правиш, когато си влюбен в някой, а той не е влюбен теб, пък ти не искаш да узнае, че ти си влюбен, защото не желаяш да изглеждаш като глупак пред него.

— Чакай, чакай — стисна очи Пийт. — Остави ме да помисля малко. — Той помълча миг-два, като мърдаше устни в ход с разсъжденията си. — Така, стой да видим дали правилно съм разбрал — отвори очи и се намръщи съсредоточено. — Ти си влюбена...

— Не съм казала, че аз съм влюбена — прекъсна го припряно Джоу.

Пийт повдигна вежди и издаде напред свитите си на розичка устни.

— Нека да приемем най-общо, че си ти, за да не се объркаме — предложи той и тя кимна, като се преструваше, че е напълно погълната от храненето на животните. — Та, значи, ти си влюбена — продължи Пийт, — а твоят човек не е. Първо на първо трябва да се убедиш, че той наистина не е влюбен в теб.

— Не е — отрони Джоу, после добави бързо: — Да речем, че не е.

Пийт я стрелна под око и премести дъвката в другия ъгъл на устата си.

— Добре, тогава първото, което трябва да направиш, е да му промениш виждането.

— Да му променя виждането ли? — повтори свъсено тя.

— Разбира се — махна небрежно с ръка той, за да покаже колко просто нещо е въпросната процедура. — Ти се влюбваш в него, после той в теб. Правиш се на недостъпна или се правиш на лековата. Или пък трепкаш с ресници и се усмихваш. — Пийт онагледил последното със свенливо премигване и мила усмивка. Джоу се разсмя и се подпря на пръта. В бейзболна шапка, а тениска и избелели джинси, свенливият Пийт представляваше много комична картинка. — Караш го да ревнува — продължи той. — Или ласкаеш самолюбието му. Момиче, има толкова много начини да примамиш един мъж, че не мога да ти ги изброя. Аз самият се хващам на всички от тях. Да, господа, аз съм истински лапнишаран.

Изглеждаше толкова доволен от своята слабост, че отново се засмя. Колко лесно би било, помисли си, ако и аз можех така леко да гледам на любовта.

— Ами ако не искам да правя нищо такова. Ако нито умея, нито желая да се преструвам. Ако не желая да унижавам и ако човекът е... Ами ако между нас нищо в може да се получи. Тогава какво?

— Прекалено много „ако“ станаха — забеляза Пийт и размаха несъгласно пръст. — Аз обаче имам да добавя още едно. Ами ако нямаш достатъчно ум, щом като не вярваш, че ще успееш, преди още да си подхванала играта?

— Някои хора не ги бива в игричките — отвърна тихо Джоу. — Особено когато те са им непознати и непривични. Преструвката е

трудно и мъчително нещо.

— Много важно! — заяви Пийт и разпери ръце. — Да спечелиш е най-добре, но да играеш също е хубаво. Целият живот е игра, Джоу. Това ти е известно. И правилата непрекъснато се променят. А ти имаш кураж — каза и сложи задебелялата си, твърда длан върху рамото ѝ. — Повече кураж и дързост от всички, които познавам. Имаш и ум в главата, неоспорим ум. А сега ми кажи, че въпреки всичко това те е страх да опиташ?

Тя го погледна в очите и разбра, че увъртанията ѝ не минаваха. И не вършеха работа.

— Старая се да поемам само пресметнати рискове, Пийт. Познавам си периметъра на действие, зная ходовете и хватките. И знам точно какво ще се случи, ако допусна грешка. Рискувам да бъде разкъсано тялото ми, а не душата. Никога не съм репетирала нещо подобно и да се впусна без всякаква подготовка, мисля, че е самоубийство.

— А пък аз мисля, че трябва да имаш вяра в Джоу Уайлдър — възрази Пийт и я потупа по бузата.

— Здравсти, Джоу!

Тя вдигна поглед и видя Роуз, която се приближаваше към тях. Носеше прилепнали джинси, кокетна бяла блузка и триметрова боа върху раменете си.

— Здравей, Роуз — отвърна Джоу и подаде на Пийт пръта за хранене. — На разходка ли си извела Бейби?

— Има нужда от малко въздух — потупа Роуз товара си. — Струва ми се, че тази сутрин ѝ прилоша от возенето. Не ти ли изглежда малко изнемоощяла?

Джоу сведе поглед към блестящата, пъстра кожа, взря се в малките черни очички на змията, която Роуз бе протегнала за преглед.

— Няма такова нещо — отсъди.

— Какво пък — пусна Роуз главата на влечугото, — денят е топъл и ще взема да я изкъпя. Това може да я ободри.

Джоу забеляза, че девойката шари с поглед наоколо.

— Джейми ли търсиш?

— Пфу! — отметна къдрици Роуз. — Не си губя времето с тоя. — Тя погали втората половина от туловището на боата. — Безразличен ми е.

— Ето още един начин — вметна Пийт и сръчка Джоу с лакът. — Забравих да ти го спомена. Бомба е. Действа безотказно.

Роуз се намръщи неразбиращо насреща му, после към Джоу.

— Какви ги дрънка?

Джоу се засмя и седна върху варела с вода.

— Сто и един начина да хванеш на въдицата мъж — отвърна и с наслада подложи лице на слънцето. — Направил е проучване върху въпроса от мъжка гледна точка.

— Виж ти! — отправи му Роуз най-надменния си поглед. После добави уж нехайно: — Смяташ, че като съм по-различна, това ще възбуди интереса му?

— Безотказно — повтори Пийт и си намести шапката. — Така той се обърква и започва да мисли за теб. Терзае се и се чуди защо не го забелязваш.

Роуз се позамисли.

— Върши ли работа?

— Има успех в средно осемдесет и седем процента от случите — увери я Пийт и дружелюбно потупа Бейби. Тикна палец към клетката и намигна на Джоу. — Тази красива дама тук седи и гледа втренчено в пространството, сякаш умът ѝ е зает с безброй важни неща. Младежът в съседната клетка прави всичко, едва ли не челна стойка, за да привлече вниманието ѝ. А тя си седи и се преструва, че дори и не подозира за съществуването му. После, след като го е накарала да си блъска главата в решетките, премигва с жълтите си очи и казва: „О, на мен ли говориш?“ — Пийт се ухили и разкърши рамене. — Тогава край, братко, той е уловен, също като риба на въдица.

Роуз се усмихна, представила си как Джейми се полюшва на собствената ѝ кукичка.

— Може в крайна сметка и да не пъкна Бейби в караваната на Кармен — измърмори. — О, вижте, идват Дафи и собственикът. — С присъщото си кокетство Роуз неволно вдигна ръка и разбухна косите си. — Ей Богу, ама той наистина е хубав мъж! Нали, Джоу?

Джоу вече бе приковала очи в Кийн. Сякаш нямаше сили да ги откъсне. Стисна краищата на варела и сама се предупреди да не става глупачка.

— Да — съгласи се безстрастно. — Привлекателен е.

— Кокалчетата ти побеляха — прошепна в ухото ѝ Пийт.

Тя изпръхтя ядосано и отпусна ръце. Изправи гръб, решила да не се държи така издайнически и да прояви повече самообладание. То, напомни си, е основния инструмент в нейния занаят. След като можеше да контролира чувствата си и да заблуди дванадесет лъва, то какво ѝ струваше да надхитри един мъж?

— Здравсти, Дафи — усмихна се бегло Роуз и веднага насочи цялото си внимание си към Кийн. — Здравейте, господин Прескот! Хубаво е, че се върнахте.

— Здравей, Роуз — усмихна се и той към обърнатото ѝ нагоре лице, после изви вежда и погледът му плъзна по увитото около врата ѝ влечуго. — Коя е тази твоя дружка?

— Това е Бейби — потупа тя жълтите ивици по гърба на змията.

— Ах, да, разбира се — Джоу забеляза шеговития блясък, запалил златисти искри в очите му. — Здравей, Пийт — кимна той леко, след което премести поглед върху Джоу и го задържа там.

Както и най-първия път, когато я беше срещнал, Кийн не си даде труд да се прикрива. Гледаше я със спокойна, преценяваща съдържаност. Той утвърждаваше своето положение на собственик. Мина ѝ през ум, че да, влюбена бе в него, ала същевременно изпитваше и боязън. Страхуваше се от влиянието му над нея, боеше се от силата на въздействието му, от способността му да ѝ причини страдание. Но на лицето ѝ не се изписа нито една от тези мисли. Страхът, каза си тя, вперила очи в него точно толкова хладнокръвно, колкото и самият Кийн, бе нещо, което бе в състояние да разбере. Любовта би могла да породи непосилни проблеми, ала със страха човек може да се справи. Не ще се уплаши от Кийн Прескот и ще спазва основното правило и върху арената. Няма да обърне гръб и да побегне.

Двамата мълчаливо се съзерцаваха, а останалите ги гледаха с различна степен на любопитство. Върху устните на Кийн трепна едва забележима усмивка. Безмълвната схватка помежду им продължи, докато Дафи не се прокашля.

— А, Джоу, да ти кажа...

Спокойно, без да бърза, тя отмести поглед.

— Да, Дафи?

— Току-що изпратих едно от момичетата в града на зъболекар. Май има някакъв абсцес. Ще се наложи да я заместваш довечера.

— Разбира се.

— Само за номера с паяжината и при откриването — продължи той. Не се сдържа и хвърли бърз поглед към Кийн, за да провери още ли зяпа в Джоу. Да, продължаваше упорито да я гледа. Дафи се размърда неловко и се зачуди какво, по дяволите, ставаше. — На финала заеми обичайното си място. А пеперудите просто ще минат с едно момиче по-малко. В гардероба ще ти дадат каквото е нужно.

— Хубаво — усмихна се Джоу, макар остро и осезаемо да чувстваше върху себе си погледа на Кийн. — Май е по-добре да вървя, за да имам време да порепетирам ходене върху тези десетсантиметрови токчета. На кое място ме слагаш?

— Четвърто въже.

— Дафи — намеси си Роуз и го дръпна за ръкава. — Кога ще ме пуснеш и мен на паяжината?

— Роуз, как си представяш дребосък като теб да виси там с онзи тежък костюм?

Дафи заклати глава, като се държеше на почтително разстояние от Бейби. За тридесет и пет години работа по панаири, увеселителни атракции и циркове все още се чувстваше неуютно в близост до студенокръвни.

— Достатъчно съм яка — заяви Роуз и се изпъчи с надеждата да изглежда по-висока. — Освен това съм се упражнявала. — Нетърпелива да демонстрира уменията си, тя сръчно размота Бейби от врата си. — Подръжете за малко — помоли и отпусна част от триметровото чудовище в ръцете на Кийн.

— Ох... — попремести той тежестта в ръцете си и погледна колебливо в очите на змията. — Надявам се да е яла скоро.

— Закуси добре — увери го Роуз и пъргаво направи заден мост, за да покаже на Дафи колко е гъвкава.

— Бейби не яде собствениците — обади се Джоу и не постара да сподави присмехулната си усмивка. За първи път го виждаше смутен. — Само по някой и друг разсеян местен жител. Роуз я държи на строга диета.

— Дано — подхвана Кийн, когато Бейби се приплъзна, за да се намести по-удобно, — да е наясно, че аз съм собственикът.

Джоу се засмя на обърканото му изражение и се извърна към Пийт.

— Ей, Богу, не знам. Някой споменава ли е на Бейби за новия собственик?

— Лично аз нямах възможността — проточи Пийт и извади друго парче дъвка. — Доста прилича на местните обаче. Бейби може и да го сбърка.

— Само се шегуват с вас, господин Прескот — обади се Роуз, след като завърши импровизираната демонстрация с пълен шпагат. — Изобщо не яде хора. Кротка е като агънце. Децата я пипат и гаят по време на представлението. — Тя се изправи и изтупа джинсите си. — Виж, ако си имате работа с кобра...

— Не, благодаря! — наведе се Кийн и разтовари три метровата Бейби в ръцете ѝ.

Роуз плъзна боата — удушвач около врата си.

— Е, Дафи, това е. Какво ще кажеш?

— Хвани едно от момичетата да ти покаже позите — кимна той. — После ще видим.

С усмивка погледна след Роуз, която не чака да я подканят, а тутакси припна.

— Хей, Дафи!

Беше Джейми.

— Двама от местните те търсят. Изпратих ги в червения фургон.

— Добре. Сега идвам.

Той намигна на Джоу, обърна се и тръгна подир Джейми, нагаждайки се към широката му крачка.

Кийн стоеше близо до варела. Кацнала отгоре, Джоу знаеше, че бе рисковано да слезе от сигурното си място. Знаеше също, че въпреки всички усилия, пулсът ѝ започваше да се държи бясно.

— Трябва да си взема костюма за довечера.

Скочи чевръсто, с намерението да се изниже бързо край него. Обаче с докосването на земята, ръцете му я прихванаха за кръста. Като мобилизира всяка частичка от волята си, тя нито трепна, нито се дръпна, а спокойно вдигна очи и ги впери в неговите.

Палците му лениво се движеха напред-назад. Чувстваше топлината им през блузата. С цялото си същество се молеше да не я прегърне. После точно толкова силно, сякаш за да изпита себе си, пожела да го направи. Бореше се със слабостта, когато устните ѝ

започнаха да горят под целувката на очите му. Усети ударите на сърцето си в гърлото.

Кийн прокара ръка по дебелията, дълга плитка. Бавно върна поглед върху лицето ѝ.

— Не е зле да ти направят няколко бастии на въпросния костюм.

Като реши, че не ѝ бе работа да гадае промените в настроението му, Джоу мина край него и тръгна през лагера. Ако си запълнеше времето с работа, щеше да успее да държи Кийн Прескот далеч от мислите си. Може би...

СЕДМА ГЛАВА

Големият купол гъмжеше от хора за вечерното представление. Заела временното си място за откриването, Джоу обхождаше с поглед множеството възбудени в очакване лица. Оркестърът свиреше гръмко, барабаните биеха отсечено и отмерваха приповдигнатия ритъм на шестващите по арената артисти. Джоу беше облечена в широка кринолиненна пола и водеше малко агънце на каишка. Тъй като нейният номер следваше скоро след началото на спектакъла, тя рядко участваше в откриващия парад. Сега ѝ беше приятно да наблюдава зрителите отблизо. В клетката почти напълно се абстрахираше от тях.

Те представляваха пъстра смесица от съвсем ситни малчугани, по-големшки деца и младежи, родители, баби и дядовци. Приветстваха пищното шествие с възторжени ръкопляскания. Джоу крачеше бодро, усмихвали се и махаше с ръка наред с останалите изпълнители.

След бърза смяна на облеклото тя зае реда си като Кралицата на джунглата. После следваше нова смяна и превръщането ѝ в една от Дванадесетте пърхаци пеперуди.

— Само чуй — зашепна на ухото ѝ Джейми, когато Джоу застана до въжето на мястото на Бо Пийп. — Получаваш работата за цяла седмица. Барбара няма да може да прави въртенето със зъби.

Джоу изопна рамене под тежестта на огромните сини криле.

— Роуз разучава номера — прошепна му в отговор, като се усмихна в блискалата светлина на прожекторите. — Дафи ще ѝ го даде на нея, ако успее да издържи този проклет костюм. — Тя изсумтя с досада, после се засмя. — Тежи не по-малко от тон.

Плавно, под звуците на валса, който оркестърът засвири, Джоу се заизкачва по въжето, като бавно поставяше ръка над ръка.

— Ах, каква грация... — чу да въздиша Джейми. Зарече се да му го върне тъпкано. Разпери с широк жест ръка и се поклони на аплодиращата публика. После пъкна стъпалото си в примката и заедно с останалите единадесет Пърхаци пеперуди започнаха изпълнението.

Успя да изпие чашка кафе с майката на Роуз, когато върна костюма в гардероба и се преоблече в нейния бяло — златист гащеризон. Мускулите я понаболяваха от непривичната тежест на крилете, което ѝ навя мисълта за една продължителна, благодатна вана. Само че тази мечта, напомни си, трябваше да бъде отложена за септември. На път се задоволяваха единствено с душ.

Последното ѝ задължение в спектакъла беше да стои върху Меги — водещият слон във финалното шествие. Невъзмутима и уверена, Меги крачеше твърдо, докато другите четири слона от двете ѝ страни се изправи на задните си крака и вървяха, поставили предните върху задницата на другаря си пред тях. Отгоре на широката глава на Меги Джоу стоеше с тържествено разперени ръце, цялата блестяща под ярките светлини. Именно в този момент, повече от всеки друг, чувстваше как я залива възхищението и възторга на публиката.

Аплодисментите се сливаха с празничния марш на оркестъра, думите на конференсието, смеха и радостните възгласи на децата. И да бе грохнала, този миг я изпълваше с енергия. Знаеше, че умората ще се върне, затова още повече се наслаждаваше на възбуждащата му сила. За тези кратки секунди забравяше работата, часовете усилен труд, дългите пътувания преди пукване на зората. Имаше я само магията. Дори когато всичко свърши и тя се плъзна от гърба на Меги, все още се усещаше във властта на приказното вълшебство.

Извън цирковия купол се бяха смесили артисти, работници, шляеци се зяпачи. Разказваха се вицове, обсъждаше се изпълнението на номерата, подмятаха се забележки, правеха се заключения. Постепенно се разотиваха, сами, по двойки или на групички. Някои щяха да се преоблекат и да се върнат, за да помогнат при разтурването на палатките, други щяха да спят или преживяват изпълнението си. Твърде възбудена, за да заспи, Джоу смяташе да се включи в прибирането на Голямата шатра.

Запали настолна лампа, щом влезе в караваната, и разсеяно взе да разплита косата си на път за миниатюрната баня. С привична сръчност махна обилния сценичен грим. Почистени от прекалено екзотичното очертания, зелените ѝ очи останаха обрамчени само от гъстите ресници на миглите. Неподправен, естествено нежнорозов тен отново красеше страните ѝ, а небоядисаните устни изглеждаха удивително беззащитни. Свикнала с тази промяна, Джоу не виждаше

резкия контраст между Джоувилет — звероукротителката и дребната, някак крехка като на девойка фигура, все още облечена в блестящия златистобял костюм. Без грим и със скромно висящата плитка, вече почти я нямаше очевидно ярката, знойна и дива циганска външност. Загатваше се в движенията ѝ, ала лишеното от всичко изкуствено лице, беше едновременно изящно и младежко, колкото невинно, толкова и пламенно. Джоу обаче не забелязваше всичко това. Посегна към ципа отпред на гащеризона, но преди да го свали, на вратата се почука.

— Влез! — извика тя, отметна плитката на гърба си и тръгна нататък. Стъписа се, когато на прага се появи Кийн.

— Никой ли не ти е казал първо да питаш кой е? — той затвори вратата след себе си и с небрежен жест пусна резето. — Може и да не трябва да се залостваш от хората в цирка — продължи невъзмутимо, докато Джоу стоеше вкаменена, — ала наоколо още се мотаят стотина любопитни от местните.

— Мога да се справя с някой местен любознайник — сопна се тя. Наставническият му тон беше вбесяващ. — Никога не се заключвам.

В гласа ѝ звучеше скованост и раздражение, но Кийн изобщо не им обърна внимание.

— Донесох ти нещо от Чикаго.

Изречени не само не принудено, ала и така неочаквани, думите му направиха яда ѝ неуместен. Едва сега забеляза малкото пакетче, което носеше.

— Какво е това? — попита.

Той се приближи усмихнат.

— Не е нещо, което хапе — каза шеговито и протегна ръка.

Джоу го изгледа предпазливо, после отново сведе очи към пакетчето.

— Не ми е рожден ден — промърмори.

— Нито пък е Коледа — отбеляза с право Кийн. Спокойното търпение в гласа му я накара отново да прикове поглед в очите му. Той като че ли бе разбра колебанието ѝ да приема подаръци.

— Благодаря — рече тя официално и взе пакета.

— Моля — отвърна Кийн със същия тон.

След разменените учтивости Джоу демонстративно разкъса хартията.

— Ах, Данте! — възкликна, припряно махна останалата част от опаковката и я хвърли на масата.

С благоговение прокара ръка по черната кожена подвързия. Долови характерната приятна миризма. Средствата ѝ, отделяни за книги, щяха да стигнат само за един том годишно, ако си купуваше такива красиви издания. Отвори я бавно, сякаш да удължи удоволствието. Листата бяха плътни, искрящо бели. Текстът беше на италиански. Пробяга с поглед първата страница и думите гладко достигнаха до съзнанието ѝ.

— Хубава е — прошепна.

Чувстваше се победена. Вдигна очи да му благодари отново и видя, че я гледа с усмивка. Внезапно я обзе плаха стеснителност, нещо, което рядко ѝ се случваше да изпитва, свикнала цял живот да бъде пред тъпи от хора. Това ѝ бе създало една естествена увереност в почти всякаква ситуация. Сега по бузите ѝ плъзна руменина, а в главата ѝ безразборно подскачаха думи, които не можеше да подреди.

— Радвам се, че ти харесва — прокара той леко пръст по бузата ѝ. — Винаги ли се изчервяваш така, когато никой ти подарява нещо?

Затруднена какво да отвърне, тя отклони въпроса.

— Много мило от твоя страна, че си се сетил за мен.

— Стана от само себе си — рече Кийн, а Джоу сведе ресници.

— Не зная какво да кажа.

Сигурно би била в състояние да го погледне с присъщата си непристорена прямота, но той отново бе успял да я развълнува. Беше докоснал душата ѝ. И сега, както всеки друг път в негово присъствие, се чувстваше неспособна да се справи с усещанията си.

— Вече го каза — Кийн взе книгата от ръцете ѝ и запрелиства страниците. — Не мога да прочета и дума, естествено. Направо ти завиждам.

Преди тя да успее да се начуди как личност като Кийн Прескот може да ѝ завижда за каквото и да било, той я погледна отново и се усмихна.

— Имаш ли кафе? — попита и остави книгата на масата.

— Кафе?

— Да, кафе. Нали знаеш, отглеждат го в големи количества в Бразилия.

Джоу го погледна нещастно.

— Нямам готово. Бих ти направила, ала трябва се преоблека, за да отида и помогна при събиране и палатките. В кухнята още сервират. Кийн повдигна вежда.

— Не мислиш ли, че след като замести Бо Пийп, излезе с лъвовете и изпълни номера с пеперудите, вече ти е достатъчно за тази вечер? Между другото, ти беше една много привлекателна пеперудка.

— Благодаря, но...

— Да направим така — прекъсна я меко той и хвана края на плитката ѝ. — За днес си приключила. Кафето ще приготвя аз, стига да ми кажеш къде е.

Макар да въздъхна нервно, тя беше по-скоро възбудена, отколкото подразнена. Едно кафе, реши, бе най-малкото, което можеше да направи, след като ѝ бе донесъл такъв прекрасен подарък.

— Аз ще го приготвя — каза. — Ала навярно ще съжаляваш, че не си си взел от кухнята.

С тази съмнителна покана Джоу се отпрати към бокса. Не го чу, но знаеше, че Кийн бе тръгнал след нея. За първи път си даде сметка колко малка бе кухничката.

Постави чайник върху едно от двете колела на печката и го включи. Беше лесно да стои с гръб към него, докато вземаше чаши от шкафчето. Съзнаваше, че ако се обърне в това тясно пространство, ще се озове в ръцете му.

— Цялото представление ли гледа? — попита го с непринуден, разговорен тон и извади бурканче с нес кафе.

— Дафи ме хвана да се занимавам с реквизита — отговори той. — Изглежда е решил да ме направи общополезен.

Развеселена, тя се усмихна и полуизвърна. Тутакси проумя погрешния си ход. Лицето му се оказа на сантиметри от нейното, а в очите можа да прочете мислите му. Желаше я и възнамеряваше да я има. Не успя се премести, когато Кийн я хвана за раменете и обърка напълно. Джоу усети, че бе опряла с гръб решетките.

Той бавно започна да разплита косата ѝ, докато не е разпиля свободно.

— Изпитвам желание да направя това още от първи и път, когато те видях — гласът му бе тих и нежен. — Човек може да се загуби в косите ти. — Напълни шепа със спускащия се по раменете ѝ водопад.

Жестът сякаш подсили думите му. — На слънцето блести с червеникав оттенък, ала в тъмното е като самата нощ.

Хрумна ѝ, че всеки път, щом се озовеше близо до него, ѝ ставаше все по-невъзможно да му се противопостави. Все повече се губеше в очите му, все повече я примамваше силата му. Устните ѝ вече тръпнеха от спомена за целувката, от копнежа за нова. Зад тях чайникът започна да пици припряно.

— Водата... — успя да промълви тя и опита да се измъкне покрай него.

С ръка в косата ѝ Кийн я задържа, а с другата изключи котлона. Пищенето продължи сърдито, после замри. Звукът отекваше в ушите ѝ.

— Искаш ли кафе? — промърмори той, а пръсни, му докоснаха шията ѝ.

Джоу закова поглед в лицето му. Очите ѝ бяха огромни и прями, неговите спокойни и търсеци.

— Не — отрони тя.

Нищо друго не искаше в момента, освен да му принадлежи. Кийн я галеше по шията, пръстите му се спряха върху пулсиращата жилка. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Трепериш — беше я притиснал по-близо и чувстваше как тялото ѝ се тресе леко. — От страх ли? — попита и докосна с пръст устните ѝ. — Или от страст?

— И двете — отвърна Джоу с надебелял от вълнен и глас. Ахна неволно, когато той сложи длан на сърцето ѝ. Неистовите му удари се усилиха. — Ти... — млъкна за миг, защото бе останала без дъх и гласът ѝ се задави. Ще ме любиш ли? — едва успя да довърши.

Очите му потъмняха ли, запита се трескаво. Или така ми се е сторило?

— Красивата Джоувилет... — прошепна Кийн и сведе глава. — Никакви преструвки, никакво увъртане... Неустоимо.

Устните му бяха алчни, а нейните отвърнаха без всяка предпазливост. Ако да го обича бе лудост, както подсказваше сърцето ѝ, то би ли могло любенето с него да я отнесе отвъд пределите на лудостта? Безразсъдно, потопена в усещания, тя остави сърцето ѝ да направлява разума. Когато разтвори устни под напора на неговите, то не беше в знак на покорство, а израз на желанието ѝ, силно и взаимно.

Целувката му стана по-нежна. Задържа я да трепти на границата на страстта. Закачлива, обещаваща, после отзивчива и отвърщаща на нарастващото ѝ желание. Пръстите му напипаха вдигнатия догоре цип и бавно го смъкнаха надолу. Кожата ѝ бе гореща на допир и от гърлото му се изтръгна сладостен стон, когато гърдите ѝ напълниха шепите му. Наслаждаваше им се, без да бърза, сякаш се стараяше да запомни всяка извивка и заобленост. Джоу вече не трепереше, тялото ѝ стана гъвкаво и податливо, с готовност откликна на ласката.

Въздишката ѝ бе неволна, изпълнена с удивление и сладост.

С внезапност, която ѝ отне дъха, той яростно впи устни в нейните. Тя му отговори невъздържано, водена от инстинктите си, и се хвърли в един свят от усещания, какъвто само си бе представяла. Ръцете му ставаха все по-настойчиви и нетърпеливи. Бе загубил контрол. И двамата се носеха върху бушуващите вълни на страстта. Това море нямаше край и нямаше дъно. То и влечеше и поглъщаше неподозиращите, като им обещаваще невиджани удоволствия. Джоу не потърси спасение, не се възпротиви, а се остави да я поемат дълбините му.

Долови някакво чукане и отначало помисли, че чува ударите на сърцето си, звучащи в ушите ѝ. Когато Кийн се отдръпна, тя измърмори недоволено и пак го привлече към себе си. Устните му отново се нахвърлиха алчно и ненаситно, но чукането продължи. Той изруга и се откъсна.

— Някой е много настоятелен — прошепна.

Джоу го гледаше замаяна.

— На вратата — поясни Кийн и си пое дълбоко дъх. Тя се обърка и засуети, прокара припряно ръка през косата си и трескаво се мъчеше да събере ума си. — По-добре отвори — добави той и бързо движение закопча ципа ѝ догоре.

Джоу внезапно дойде на себе си. За момент Кийн се взря в нея, като погълна с поглед пламналото ѝ лице, разбърканите коси, после отстъпи настрана. Молейки се краката да я слушат и удържат, тя тръгна към другия край на фургона. Вратата ѝ се опъна и Джоу сети, че Кийн я беше заключил. Махна резето.

— Да, Бък? — каза спокойно, отворила достатъчно, за да види кой е.

— Джоу... — лицето му трудно се различаваше в тъмното, ала в единствената сричка тя долови бедата. Гърдите ѝ се стегнаха болезнено. — Ари... — промълви той.

Преди още името да се бе отронило и отзвуча и Джоу вече бе изскочила от фургона и тичаше през утихналия лагер. Завари Пийт и Джери при клетката на стария лъв.

— Как е? — попита трескаво, тръгналия насреща ѝ Пийт. Той я хвана за раменете.

— Този път наистина е зле, Джоу.

В първия миг тя искаше да поклати неистово глава, да отрече това, което прочете в очите му. Но само го отблъсна настрани и се приближи до клетката. Ари лежеше на хълбок, гърдният му кош мъчително се повдигаше и спадаше от усилието да диша.

— Отвори я — нареди на Пийт с безизразен глас. Последва подрънкване на ключове, ала Джоу не се обърна.

— Няма да влизаш там — чу гласа на Кийн и усети ръката му, която я задържа за рамото.

Очите ѝ бяха непроницаеми, когато ги вдигна към него.

— Напротив, ще вляза. Ари няма да ми стори нищо, нито на мен, нито на някой друг. Той просто умира. Сега ме остави — говореше тихо и безизразно. — Отключи я — нареди пак и се освободи от ръката на Кийн, която се бе поотпуснала и вече не я стискаше. Решетъчните пръти изтрополиха. Вратата се плъзна отвори зад гърба ѝ. Джоу се обърна и се вмъкна в клетката.

Ари едва се помръдна. Тя коленичи до него и видя, че очите му бяха отворени. Бяха неподвижно изцъклени от слабост и болка.

— Ари... — въздъхна, разбрала, че за него утре нямаше да има.

Отговори ѝ само кухо хъхрене. Сложи ръка на страната му и усети накъсаното, неравномерно дишане. Животното направи усилие да отвърне на докосването ѝ, на познатия глас, произнасящ името му, но едва успя да помръдне глава върху пода. Жестът ѝ скъса сърцето. Наведе лице към гривата, припомнила си какъв бе той едно време — изпълнен със сила, страшен и красив звяр. Джоу вдигна отново глава и си пое дълбок, успокояващ дъх.

— Бък! — Чу го да приближава, ала не свали поглед от Ари. — Донеси аптекката. Искам подкожна игла и пентобарбитал.

Усети краткото му колебание, преди да ѝ отговори.

— Добре, Джоу.

Тя седеше притихнала и галеше Ари по главата. Откъм Голямата шатра по-нататък долитаха гласове, скърцане на въжета, глухите удари на дърво в метал. Протръби слон, а три клетки по-надолу Фауст изрева не особено усърдно в отговор.

— Джоу — застана до нея Бък. Тя вдигна поглед, отметна косата си от лицето. — Нека аз да го направя — рече той.

Джоу само поклати глава и протегна ръка.

— Джоу — пристъпи към решетките Кийн. Гласът му бе нежен, но очите му така наподобяваха тези на лъва до коленете й, че тя изхлипа на глас. — Не бива да го правиш ти.

— Той е мой — отвърна Джоу глухо. — Бях си казала, че ще го направя, когато настъпи времето. То дойде. Премести очи върху Бък. — Дай ми иглата, Бък. Да свършваме.

Щом спринцовката се озова в ръката й, тя се вторачи в нея, после сви пръсти и я стисна. Преглътна с усилие и се извърна към Ари. Очите му бяха спрели върху лицето й. След повече от двадесет години в плен все още имаше нещо неукротено в умирация лъв. Ала тя видя доверието в очите му и й се прииска да зариде.

— Ти беше най-добрият — каза и прокара ръка през гривата му. — Винаги си бил най-добрият. — Джоу усети, че я обзема вцепеняващ студ и се замоли безчувствената й скованост да не я напуска, докато всичко не свърши. — Сега си уморен — шептеше тя. — Аз ще ти помогна да заспиш. — Махна предпазителя от върха на иглата и почака да се увери, че ръцете й не треперят. — Няма да те заболи, никога повече няма да те боли.

Несъзнателно изтри уста с опакото на ръката си, после с бързо движение вкара иглата в плешката на животното. Тих хлип се изтръгна от гърлото й, когато изпразни спринцовката. Ари не издаде звук, но продължаваше да я гледа в лицето. Джоу вече не го утешаваше с думи, ала остана при него, като не спираше да го гали. Очите му започнаха да се замъгляват. Постепенно дишането му започна да отслабва, стана все по-тихо и тихо, докато съвсем спря. Тя усети как той застина и ръцете й се свиха в юмруци под гривата. Прониза я бърза, конвулсивна тръпка. Джоу се напрегна да вкамени душата си и се изправи. Чувстваше са като смазана, струваше й се, че всеки момент ще се разпадне на части. Със сетни усилия се стегна, излезе от клетката и

затвори вратата. Кийн я хвана веднага за ръката и я поведе далеч от мястото.

— Погрижи се, за каквото е нужно — каза на Бък мимоходом, когато го подминаха.

— Не! — дръпна се тя в напразен опит да се освободи. — Аз ще го направя.

— Не, няма — в тона на Кийн имаше спокойна категоричност. — Което стига, стига.

— Не ми казвай какво да правя! — настръхна Джоу, търсейки спасение от мъката в гнева.

— Ще ти казвам — рече той твърдо, без да я пуска.

— Не можеш да ми нареждаш какво да правя — упорстваше тя, а в гърлото ѝ се прокраднаха предателски сълзи. — Остави ме на мира.

Кийн спря, извъртя я към себе си и я стисна за раменете. В очите му се отразяваше бледата лунна светлина.

— И дума да не става, че ще те оставя, когато си толкова разстроена.

— Моите чувства не те засягат!

Както още си говореше, той я хвана пак за ръката и я потегли напред. На нея отчаяно ѝ се искаше да бъде оставена на спокойствие, да изплаче скръбта си насаме. Мъката ѝ принадлежеше, а сълзите бяха лична работа. Сякаш протестите ѝ не съществуваха, Кийн я издърпа вътре във фургона и затвори вратата.

— Няма ли да се махнеш отгук? — озъби се Джоу и преглътна ядно сълзите си.

— Не и докато не се оправиш — беше спокойният му отговор на път за кухненския бокс.

— Напълно съм си добре! — тя дишаше тежко и на пресекулки. — Или ще бъда, ако ме оставиш на мира. Нямах право да си пъхаш носа в моите работи.

— Това вече си ми го казвала — отвърна невъзмутимо той от другия край.

— Просто направих това, което трябваше да се направи — Джоу стоеше сковано изпъната и се бореше със собственото си откъслечно дишане. — Избавих едно болно животно от мъките му. Какво по-ясно? — Гласът ѝ секна. Тя плътно обви ръце около себе си. — За Бога, Кийн, върви си!

Той се върна с чаша вода.

— Изпий това.

— Не искам — извърна се Джоу. Сълзите и преляха и се стекоха надолу по бузите, въпреки усилията да ги спре. Като се мразеше, тя притисна с длан челото си и затвори очи. — Не искам да стоиш тук. — Кийн остави чашата и я обгърна с ръце. — Не, недей! Не искам да ме прегръщаш!

— Жалко — той нежно я галеше по гърба. — Ти извърши нещо много храбро, Джоу. Знам колко обичаше Ари. Знам колко трудно ти е било да го направиш. Сега те боли и аз няма да те оставя.

— Не искам да плача пред теб.

Свитите ѝ в юмруци ръце се опираха в гърдите му.

— Защо?

Продължаваше да я милва нагоре-надолу по гърба и тя сгуши глава на рамото му.

— Защо не ме оставиш? — изхлипа. Самообладанието ѝ напълно я изостави. Конвулсивно го сграбчи за ризата. — Защо винаги губя това, което обичам?

Остави се мъката да я завладее, ръцете му да я успокояват. Така отчаяно, както се беше противила, сега се прилепи до него да търси утеха.

Не възрази, когато я отведе до дивана и сгуши в обятията си. Милваше я по главата, както тя беше галила Ари, за да облекчи болката ѝ от това, което не можеше да се промени. Риданията ѝ постепенно заглъгнаха. Лежеше с опряна на гърдите му буза, косата ѝ падаше върху лицето.

— По-добре ли си? — обади се Кийн в настъпилата тишина. Джоу кимна, като още не можеше да се довери на гласа си. Той помръдна и се пресегна за чашата. — Сега го изпий.

ОСМА ГЛАВА

Джоу усети слънцето върху затворените си клепачи. Лятното утро навън се чуваше възбудено птиче чуруликане. Съзнанието ѝ, което бавно се връщаше към действителността, ѝ подсказа, че трябва да беше понеделник. Само в понеделник тя ставаше след размисване. Това беше единственият от седемте дни, в който циркът нямаше представления. Джоу се протегна лениво, като се чудеше дали да се измъкне от леглото. Можеше да отдели два часа за четене. Или пък да отиде в града на кино. В кой град бяха, всъщност? Със сънлива въздишка се обърна по корем.

Ще навестя и огледам обстойно котенцата си, помисли си тя, може да ги изкъпя с маркуча, ако времето се затопли достатъчно. Внезапно споменът се върна и я разсъни като с удар. Ари! Джоу отвори очи, превъртя се отново на гръб и заби поглед в тавана. Живо си представи как старият лъв умря с очи, вперени доверчиво в лицето ѝ. Въздъхна тежко. Тъгата още беше тук, но не като снощната бурна, отчаяна скръб. Примирение с неизбежното бе заело нейното място. Осъзна, че с настояването си да остане при нея в миговете на най-остра болка и страдание, Кийн ѝ беше помогнал. Благодарение на присъствието му имаше на кого да се опре, кого да се хване в тежкия миг. Спомни си невероятното облекчение, което изпита, сгушена в скута му, сигурността, която почувства, опряла глава на гърдите му. Беше потънала в сън, заслушана в ударите на сърцето му.

Тя обърна глава и хвърли поглед през прозореца, после към светлото петно от слънчевите лъчи върху пода. Не бе понеделник, сети се изведнъж. Четвъртък беше. Надигна се и седна, прокара ръка през косата си, която сякаш се бе разпиляла навсякъде. Какво прави в леглото в четвъртък, когато слънцето вече отдавна е изгряло? Без да си даде време за отговор, Джоу скочи и забърза навън от спалнята. Извика тихо, когато налетя на Кийн.

Той я хвана за рамото и прибра с ръка разпуснатите ѝ коси.

— Чух, че се размърда — каза най-непринудено и се взря в лицето ѝ.

— Какво правиш тук?

— Кафе — отвърна Кийн и продължи да я оглежда загрижено. — Поне до преди малко. Ти как си?

— Добре съм — вдигна тя разсеяно ръка към слепоочието си. — Нещо се чувствам като замаяна. Изглежда съм прекалила със спането. Досега не ми се е случвало.

— Дадох ти приспивателно хапче — каза небрежно той. Прегърна я през рамо и я поведе към кухнята.

— Хапче ли? — премига Джоу. — Не си спомням да съм пила никакво хапче.

— Беше във водата, която ти дадох — върху печката чайникът започна пронизителното си пицене. Кийн го изключи и доправи кафето. — Питаех съмнения, че ще го изпишеш доброволно.

— Не, нямаше — отвърна тя с известно раздражение. — Никога през живота си не съм взимала приспивателни.

— Е, снощи го направи — той ѝ подаде чашката. — Изпратих Джери да го донесе, докато ти беше в клетката с Ари. — Кийн ѝ хвърли бърз поглед. — Не изглежда да ти е навредило. Отгърмя на мига. Отнесох те в спалнята, смених ти дрехите и...

— Смени ми...

Чак сега Джоу осъзна, че бе облечена само в една тънка бяла нощница. Посегна неволно към горното копче, закътано точно над гърдите ѝ. Колкото и да се напрягаше, не можа да си спомни нищо друго, освен че бе заспала в ръцете му.

— Едва ли би прекарала удобно нощта в онзи костюм — отбеляза той. Отпи с удоволствие от кафето и се подсмихна. Тя все така държеше ръка на гърдите си.

— Не ми липсва опит в събличането на жени на тъмно.

Джоу свали ръката си. Жестът съдържаше и яд, и гордост, и високомерие. Погледът му се смекчи.

— Ти имаше нужда от един здрав сън, Джоу. Изглеждаше изтощена.

Без да отговори, тя поднесе кафето към устните си, обърна се и отиде до прозореца. Видя само празните отгъпкани площадки. Трябва наистина да бе спала дълбоко, щом не бе усетила вдигането на лагера.

— Всички потеглиха, освен няколко работника и камиона с генератора. Ще тръгнат, когато не ти е нужно повече захранване.

Джоу почувства непреодолима слабост. На няколко пъти предната вечер бе губила самообладание, което винаги бе било присъща нейна черта. И всеки път именно Кийн се бе оказвал редом с нея. Искаше да е сърдита за нахлуването му в най-личните ѝ чувства, но не можеше. Беше имала нужда от него и го съзнаваше.

— Ти не беше длъжен също да оставаш — каза, вперила поглед навън, където ниско над земята прелетя гарга, кацна при други няколко и закълва нещо заедно с тях.

— Не бях сигурен дали ще си във форма да караш тази сутрин. Близо стотина километра са. Моята каравана я кара Пийт.

Тя повдигна рамене, после се обърна. Слънцето струеше от прозореца и прозираше през леките дипли на нощницата ѝ. Тялото ѝ изглеждаше като крехък силует. Когато заговори тихо, в гласа ѝ звучеше разкаяние.

— Бях ужасно груба с теб снощи.

Той сви рамене.

— Просто беше разстроена.

— Да — очите ѝ отразяваха тъгата. — Ари ми беше много скъп. Мисля, че го смятах за една връзка с баща ми, с моето детство. От известно време насам бях наясно, че няма да изкара този сезон, ала някак не исках да погледна истината в очите. — Джоу сведе поглед към чашата, която стискаше с две ръце. Тънка струя пара се вдигаше от нея, бързо се стопяваше и изчезваше. — Миналата нощ за него бе едно спасение. Той просто се отърва от мъките. Егоистично би било от моя страна, ако исках да е инак. Не бях права да ти се нахвърлям по този начин. Извинявай.

— Не ми трябват извиненията ти, Джоу.

В гласа му тя долови раздразнение и го погледна бързо.

— Ще се чувствам по-добре, ако ги приемеш, Кийн. Ти се държа много мило.

За нейно изумление той изруга полугласно и се извърна към печката. Взе чайника и си доля още кафе.

— Твоята благодарност не ме интересува повече, отколкото извинението ти. Нито едното, нито другото е нужно.

— На мен са ми нужни — възрази Джоу и пристъпи към него. — Кийн...

Остави чашата на масата и го докосна по ръката. Той се обърна, а тя остави да я води вътрешният порив. Сложи глава на рамото му и го прегърна през кръста. Кийн като че се стегна и опря ръце на раменете ѝ, сякаш да я отблъсне. После го чу как издиша дълбоко и се отпусна. В следващия миг я притегли плътно до себе си.

— Никога не знам какво точно мога да очаквам от теб — прошепна. Повдигна брадичката ѝ. Джоу затвори очи. Първо усети как пръстите му се свиха и я стиснаха, после той леко докосна подложените ѝ за целувка устни. — Иди по-добре да се облечеш — каза ѝ и се отдръпна. Тонът му бе кротък и незлобив, но сдържан. — В града ще спрем и ще си купим нещо за закуска.

Озадачена от държането му, ала доволна, че не изглеждаше вече сърдит, тя кимна.

— Добре.

Циркът продължаваше своя път на север, но пролетта вече бе отстъпила на лятото. Слънцето се задържаше дълго, не залязваше до късно и проникваше през големия купол доста след като вечерното представление бе започнало. От време на време се изсипваше проливен дъжд, ала това бяха бързо преминаващи летни бури с гръмотевици и светкавици. През юни пътят на Цирк Колос се виеше като змия през Северна Каролина и западните части на Тенеси.

По време на дългите седмици, когато пролетта се превръщаше в лято, Джоу все по-малко проумяваше отношението на Кийн към нея. Дружелюбното му държане беше естествено и непринудено. Смееше се, когато тя казваше нещо забавно, изслушваше я, ако изразяваше недоволство, но я смущаваше невидимата бариера, която той сякаш поставяше между тях. Понякога се чудеше дали взаимната страст, избухнала в нощта, когато Кийн се бе върнал от Чикаго, действително бе съществувала. Нима желанието му, усетила го върху устните си, е било въображаемо? Близостта, която беше почувствала да разцъфтява помежду им, бе изчезнала. Сега те бяха само собственик на цирка и изпълнителка в трупата.

Още два пъти Кийн летя до Чикаго за това време, ала не ѝ донесе изненадващи подаръци. Нито веднъж през тези дълги седмици не

дойде в нейния фургон. В началото промененото му отношение я смути и обърка. Не беше сърдит или ядосан. В държането му нямаше нито гореща пламенност, нито ледена сдържаност, странно придържане към нещо средно, което Джоу не можеше да окачестви и разбере. Самата тя се измъчваше от любов. С течение на дните бе принудена да признае, че той не изглеждаше заинтересуван от по-близка връзка помежду им.

В навечерието на Четвърти юли Джоу лежеше в леглото, без да може да заспи. Държеше в ръка томчето на Данте, но книгата само напомняше за царящата в душата ѝ пустота. Затвори я и се втренчи в тавана. Крайно време е да се измъкна от това състояние, съветваше се сама. Време е да спра да се заблуждавам, че някога е представлявал част от живота ми. Да обичаш някого, означава да го направиш част от своите желания. Той никога не е говорил за любов, нищо не е обещавал, никога не е предлагал повече от това, което ми даде. Не е сторил нищо, с което да ме нарани. Тя затвори очи и стисна силно книгата. Как бих искала да го мразя заради това, че ми показва какъв може да бъде животът, а после ми го отне, терзаеше се мислено.

Ала не мога, въздъхна унило и отпусна стиснатите си пръсти. Нежно ги прокара по гладката кожена подвързия. Не мога да го мразя, но и не мога да го обичам открито. Как да сложа край на това? Трябва да съм благодарна, че Кийн спря да ме желае. Инак аз щях, исках да се любя с него. Тогава щеше да ми е хиляди пъти по-мъчително. Възможно ли е да ме боли хиляди пъти повече? Известно време Джоу лежа притихнала като се опитваше да укроти душата си.

По-добре е да не знам, каза си сурово. По-добре само да помня, че е бил добър и мил с мен, когато имах нужда от него, и че нямам право да предявявам някакви искания. Лятото не е вечно. Може и никога повече да не го видя, когато то свърши. Ала поне ще ми останат приятните мигове, в които бяхме заедно.

Думите кухо отекнаха в сърцето ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Четвърти юли бе трескав ден, запълнен от край до край. Започна с отпътуване преди разсъмване, пристигане на новото място и опъване на палатките. Следваше улично шествие, после две представления — дневно и вечерно. Ала празникът си беше празник. Слоновете носеха червени, бели и сини помпони върху масивните си глави. Вечерното представление щеше да започне час по-рано, заради допълнителната атракция с фойерверките. По традиция циркът на Прескот уреждаше прекарването на празника в едно и също малко градче в Тенеси. За разрешителното и нужните документи се бяха погрижили предварително, а фойерверките и необходимите съоръжения бяха изпратени по-отрано, за да се приберат на склад. Процедурата беше една и съща от години, а вечерта — най-доходната през сезона. Въпреки празничното намаление на цените.

През целия ден Джоу действаше с решителна жизнерадост. Не позволяваше мисли за Кийн и настъпилото между тях отчуждение да развали един от най-хубавите дни през годината. Беше решила, че размишленията с нищо няма да променят нещата. Настроението на тълпата ѝ помагаше да поддържа духа си бодър. Между двете представления настъпи неизбежното временно отпускане и затишие. Някои от артистите седяха извън фургоните си, бърбеха или се наслаждаваха на слънцето. Други бяха решили да се поупражняват още малко или отработваха някои нови трикове. Свободните общи работници къпеха слоновете, предизвиквайки мини наводнения в оградените площадки.

Джоу весело съзерцаваше водната баня. Така и не ѝ омръзна този забавен момент от цирковия живот, особено ако между работниците се озовеше някой неопитен новак. Неизменно Меги или някой от другите слонове — ветерани поливаше новаците с пълен хобот вода, за да ги подтикне към действие. Джоу беше наясно, че по-старите работници окуражаваха животните в това им занимание, макар да си придаваха забележително невинен вид.

Тя забеляза Дафи, остави слонската баня и се упъти нататък. Видя, че бе погълнат от разговор с някакъв явно местен човек от града. Беше нисък като Дафи, но по-едър, с телосложение, което бе чула Франк веднъж да нарича „благополучно“. Коремът му започваше високо и се издуваше като буре до под кръста. Беше червендалест, с воднисто белезникави очи, силно присвити срещу слънцето. Беше срещала този тип хора. Чудеше се какво ли се опитва да продаде и колко му иска. По това как Дафи пухтеше сърдито, реши, че иска доста.

— Казвам ти, Карлсън, вече платихме за склада. Имам подписана разписка. Освен това плащаме петнадесет за доставката, а не двадесет.

Карлсън пушеше къса цигара без филтър. Пусна угарката на земята.

— Платил си на Майърс, не на мен. Аз купих помещението преди месец и половина — той повдигна широките си рамене. — Не е мой проблемът, че си платил предварително.

Джоу се огледа и видя Кийн, който идваше насам заедно с Пийт. Пийт оживено говореше нещо, а Кийн кимаше. Видя как вдигна глава и хвърли на Карлсън познатия ѝ бърз, преценяващ поглед. Разбра, че на шишкото вече му бе скроена шапката. Кийн улови погледа ѝ, усмихна се и поздрави мимоходом:

— Здравей, Джоу.

Без да се притеснява от любопитството си, тя тръгна редом с него.

— Какво става?

— Ами сега ще разберем — каза той. Спряха пред двамата спореци мъже. — Господа — обърна се непринудено към тях Кийн, — някакъв проблем ли има?

— Този тип — посочи презрително с пръст Дафи в лицето на Карлсън, — иска от нас да плащаме два пъти за съхранението на фойерверките. Освен това иска за докарването двадесет долара, когато сме се разбрали за петнадесет.

— Майърс се е съгласил за петнадесет — заяви Карлсън. — Аз не съм се разбирал за нищо. Ако си искате фойерверките, първо си платете за тях... В брой — добави и хвърли на Кийн бегъл поглед. — Кой е този?

Дафи се напуши от възмущение, ала Кийн сложи успокояващо ръка на рамото му.

— Името ми е Прескот — каза невъзмутимо. — Навярно ще пожелаете да ме осведомите за какво става въпрос?

— Прескот, а?

Карлсън поглаждаше двойната си брадичка и го измерваше с поглед. Младостта и вежливото държание, на отсрещния го накараха да се смята близо до успеха.

— Е, така вече става — рече добродушно и протегна ръка. Кийн я пое без колебание. — Джим Карлсън — представи се мъжът и раздруса енергично ръката му.

— Хубав цирк имате тук, Прескот. Ние с жената го гледаме всяка година. Та така — подхвана той и придърпа нагоре колана си. — Като ви гледам и вас, също сте бизнесмен, съм сигурен, че ще оправим нещата. Проблемът, значи, е, че вашите фойерверки са пазят в моя склад. Та понеже и аз трябва да си изкарвам хляба, те не могат да стоят там безплатно. Купих мястото от Майърс преди месец и половина. Не отговарям за сделка, която сте направили с него, нали тъй? — Карлсън разтегли устни в усмивка, доволен, че Кийн го слушаше толкова учтиво. — Колкото до превоза им, ами... — той разтвори безпомощно ръце и потупа Кийн по рамото. — Знаеш цените на горивото, напоследък, синко. Но това ще го уредим после, след като оправим другия малък проблем.

Кийн кимна в знак на съгласие.

— Звучи разумно — не обърна внимание на недоволното сумтене и пухтене на Дафи. — Изглежда вие наистина имате проблем, господин Карлсън.

— Аз нямам проблем — отвърна Карлсън. Усмивката му започна да се смалява. — Проблемът е ваш, освен ако не си искате фойерверките.

— А, фойерверките ще си ги получим, господин Карлсън — усмихна се на свой ред Кийн. На Джоу това й се стори по-скоро като озъбване, отколкото като израз на дружелюбност. — Съгласно параграф трети, член пети от Правилника за дребния бизнес, наемодателят е законно обвързан с всички контракти, договорености, споразумения, залози и ипотеките, направени от предишния наемодател

за времето, докато всички гореспоменати контракти, договорености, споразумения, залози и ипотеките не изтекат или не бъдат прехвърлени.

— Какво, по... — започна Карлсън вече без всякаква усмивка, ала Кийн продължи безцеремонно.

— Разбира се, няма да доведем нещата до съд при положение, че си получим стоката. Това, обаче, не решава вашия проблем.

— Моят проблем ли? — изфуча Карлсън, а Джоу беше зяпнала от нескрито възхищение. — Аз нямам никакъв проблем. Ако мислите...

— О, не, господин Карлсън, имате, макар да съм убеден, че нарушаването на закона от ваша страна не е било умишлено.

— Нарушаване на закона? — повтори Карлсън слисано и изтри длани в панталоните си.

— Съхраняване на експлозивни материали без разрешително — поясни Кийн. — Освен ако, разбира се, сте си извадили такова след покупката на складовото помещение.

— Ами, не, аз такова...

— Точно от това се опасявах — сбърчи съчувствено вежди Кийн. — Видите ли, в параграф шести от раздел пети на Правилника за дребния бизнес се казва, че всички лицензи, разрешения, удостоверения и пълномощни не подлежат на преотстъпване и прехвърляне. Правото на лицензи, разрешения, удостоверения и прочие се издава след писмена молба от настоящия собственик. Нотариално заверена, естествено. — Кийн изчака малко, за да позволи на Карлсън да схване казаното. — Ако не греша — продължи спокойно, — санкциите са доста тежки в този щат. Разбира се, присъдите зависят от...

— Присъдите? — Карлсън пребледня и взе да попива врата си с носна кърпа.

— Вижте, ето какво ще ви посъветвам — усмихна се с разбиране Кийн. — Докарватے фойерверките тук и по този начин ги махате от ваша територия. Няма защо да привличаме закона за такова нещо. Едно недоглеждане е, в крайна сметка. И двамата сме бизнесмени, нали така? — Твърде притеснен, за да забележи иронията, Карлсън кимна. — Бяха петнадесет за доставката, нали? — Карлсън пъкна носната кърпа обратно в джоба си и без колебание кимна отново. —

Чудесно. Ще ви платя при получаването. Радвам се, че можах да ви помогна.

Отдъхнал си, Карлсън се отправи към пикапа. Джоу успя да запази сериозен израз, докато той запали и потегли извън лагера. Пийт и Дафи едновременно заквичаха в неудържим кикот. Тупаха се по коленете и се превиваха от смях.

— Всичко това вярно ли е? — попита тя и дръпна Кийн за ръкава.

— Кое да е вярно? — наблюдаваше той с леко повдигната вежда врявата, която го заобикаляше.

— Параграф трети от раздел пети на Правилника за малкия бизнес — цитира Джоу.

— Никога не съм го чувал — отвърна благо Кийн, с което хвърли Пийт в нов истеричен пристъп.

— Измислил си го — удиви се тя. — Съчинил си всичко!

— Така излиза — не оспори той.

— Най-гладкото хързулване, което съм виждал от години — изтъкна Дафи и шляпна бащински Кийн зад врата. — Синко, готов си да влезеш в бизнеса.

— Аз съм си вътре — засмя се Кийн.

— Точно адвокат ни е бил нужен винаги — вметна Пийт и бутна шапката си още по-назад върху тила. — Знам къде отиваме довечера. Отбийте се в кухненската палатка след представлението, шефе. Ще се играе покер. Хайде, Дафи, трябва да разправим всичко това на Бък.

Те тръгнаха, а Джоу разбра, че Кийн бе официално приет. Преди той беше законният собственик, но смятан просто за външен човек. Сега бе станал един от тях. Вдигна лице към него.

— Добре дошъл.

— Благодаря.

Беше ясно, че добре разбира недоизказаното.

— Ще се видим по време на играта — добави и леката ѝ усмивка се разшири. — Да не си забравиш парите.

Понечи да си тръгне, ала Кийн я спря. Придърпа я към себе си.

— Джоу — подзе, като я учуди с внезапната сериозност на погледа си.

— Да?

Той се поколеба за миг, после поклати глава.

— Нищо, няма значение. Ще се видим по-късно. — Потърка бузата ѝ с кокалчетата на ръката си, после се обърна и отдалечи.

Джоу безизразно разглеждаше картите в ръката си. От първото раздаване ѝ се бяха паднали четири купи, като ѝ липсваше само една за флош, и сега чакаше някой да отвори играта. Вдигна очи и спокойно обходи с поглед масата. Дафи димеше с пурата си, видимо неразтревожен от топящата се купчинка чипове пред него. Пийт преживяше дъвката си точно толкова безразлично. До него седеше Ейми — жената на гълтача на саби, после Джейми, сетне Раул. Непосредствено до Джоу беше Кийн, който, както и Пийт, непрекъснато печелеше.

Мизата нарастваше. Чиповете потропваха върху масата. Джоу изчисти една карта и със задоволство видя, че вместо спатията получава пета купа. Плъзна я до другите, без да ѝ трепне окото. Франк я беше учил на играта. Преди втория кръг от наддаването Джейми събра с негодувание картите си.

— Изобщо да не бях сядал на мястото на Бък — рече намръщено, когато Пийт вдигна залога.

— Пак леко се отърват, дечко — отвърна горестно Дафи и подхвърли чипове в купа. — Аз съм все вътре и скоро ще ми се отрази върху стандарта на живот. Това е, което прави хазартът с човека — допълни мрачно.

— Три попа — обяви Пийт, когато му дойде редът, и свали картите си.

Сред недоволни възгласи и мърморене останалите шляпнаха своите върху масата.

— Флош от купи — обади се благо Джоу, преди Пийт да загребе пода.

Дафи се облегна назад и избухна в смях.

— Ха така, момичето ми! Браво, Джоу! Омръзна ми да го гледам тоя как непрекъснато ми прибира парите.

През следващите два часа атмосферата в палатката ставаше все по-разгорещена и напоена с миризмата на кафе, бира и цигарен дим. Късметът на Джейми се оказа тъй неизменно лош, че той повика Бък да го смени.

Джоу държеше невзрочен чифт петици. Почти веднага залогът силно нарасна, след като Кийн вдигна високо мизата след първоначалното отваряне на Раул. Любопитството я беше накарало да остане един кръг, но след повторното раздаване се отказа. Хвърли картите и с интерес следеше играта от страни. Подпря се на лакти и внимателно започна да наблюдава всеки от играчите. Кийн играе добре, помисли си. Очите му не издават нищо. Както винаги. Той надигна нехайно шишето с бира на масата до себе си, докато Дафи, Бък и Ейми свиха карти и също се отказаха. Пийт го гледаше изпитателно и премяташе дъвката в устата си. Кийн отвърна на погледа му, стиснал в зъби фасата на пура си. Раул си мърмореше на френски, вторачил се намръщено в картите.

— Може и да блъфира — разсъди на глас Пийт, като видя, че Кийн качва. — Нека да вдигнем с още пет и да видим какво ще се получи.

Раул изруга, повтори го и на английски, после хвърли ядосано картите. Без да бърза, Кийн отброи нужните чипове и ги метна в купа, който представляваше пластмасово хълмче в червено, бяло и синьо. После отдели още няколко.

— Плащам твоите пет — каза безстрастно, — и вдигам с още десет.

Около масата се разнесе оживен шепот. Пийт си погледна в ръката и се замисли. Премести поглед към солидната купчина чипове пред себе си. Можеше да си позволи да рискува още десет. Вдигна очи и се взря в Кийн, който поглаждаше чиповете си. Изведнъж се разсмя.

— Не — каза само и обърна картите си с лицето надолу. — Тази е твоя.

Кийн също свали своите и загреба приличния куп залози.

— Ще ги покажеш ли? — попита Пийт с приветлива усмивка.

Кийн побутна към купа отхвъркнал на страни чип и сви рамене: Със свободната си ръка обърна картите.

Реакцията на околните варираше от изумено ахване до ремък смях.

— Нищо — промърмори Пийт, като клатеше невярващо глава. — Абсолютно нищо. Поздравявам ви, шефе. Имате здрави нерви. — Ухили се широко и обърна и своите карти. — Дори аз съм с двойка седмици.

Раул скръцна със зъби и изруга цветисто на двата езика. Джоу се усмихна, развеселена от невъобразимия му подбор на думи. Изправи се и грабна меката филцова шапка от главата на Джейми. Пъргаво прибра чиповете си в нея.

— Ще ми ги осребрите по-късно — заяви и го целуна звучно по устата. — Само да не играеш с тях!

Дафи се навъси насреца ѝ.

— Не се ли оттегляш много рано?

— Винаги си ми казвал да напускам насред разгара на страстите — отвърна му с усмивка, после помахна с ръка и се изниза през вратата.

— Тази Джоу — рече Раул, докато разбъркваше тестето. — Каква умна сладурка.

— Сладурана — поправи го Пийт и отвори ново пакетче с дъвки. Забеляза, че Кийн бе преместил поглед към затворената след нея врата. — А също и хубавица — допълни. — Не смятате ли, шефе? — попита, когато очите на Кийн бавно се върнаха и спряха върху него.

Кийн събра на купчина раздадените му карти.

— Джоу е прелестна.

— Като майка си — подметна Бък, загледан смръщено в картите си. — Тя беше красавица, нали Дафи?

Дафи изсумтя в знак на съгласие. Чудеше се защо късметът отказва да му се усмихне тази вечер.

— Винаги съм мислил, че е истинско наказание, да умре по този начин. Както и Уайлдър — добави Бък и поклати глава.

— При пожар, нали? — попита Кийн, взе раздадените му карти от масата и ги разтвори в ръката си.

— От електроинсталацията — кимна Бък и надигна бирата. — Късо съединение във фургона. Каква загуба само! Ако не са били заспали, щяха сигурно и досега да са живи и здрави. Фургонът вече беше в пламъци, докато се вдигна тревога. Просто нямаше как да се стигне до тях. Джоу спеше в другия край и за малко да изпуснем и нея. Франк разби прозореца и я измъкна. Горкото дребосъче! Беше се вкопчила в оная стара кукла, сякаш бе единственото ѝ останало нещо. Не помня вече колко дълго я пази след това. Спомняш ли си, Дафи? — Той хвърли поглед на картите си и отвори играта с два бели чипа. — Беше само с една ръка — продължи да разказва, а Дафи изсумтя

отново и остави картите. — Ала Франк имаше подход към момичето, умееше да се справя с нея.

— По-скоро тя се справяше с него — промърмори Дафи.

Раул качи с още пет и Кийн се отказа.

— За мен не раздавай следващия път — каза, стана и се отправи към вратата.

Джейми седна на неговия стол, а един от братята Грибалти зае празното място на Джоу. Джейми вдигна любопитство оставените от Кийн карти. Бяха пет поредни до вале. Той се навъси замислено с поглед в хлопналата се врата.

Джоу се разхождаше навън в топлата нощ. Небето бе обсипано със звезди и тя отново си представи колко красиви бяха фойерверките тази вечер, когато политаха високо и се смесваха със звездите, взривяващи се в многоцветни искрящи светлини. Макар вече да се предусещаше зараждането на новия ден, Джоу продължаваше да чувства магията на нощта, която витаеше във въздуха. Не ѝ се прибираше, пък и още съвсем не ѝ се спеше, затова се отправи към Голямата шатра.

— Здравей, красавице.

Тя присви очи и се взря в тъмнината. Едва различи някакъв силует.

— О, Боб, ти ли си? — позна бързо новака. Спря и се усмихна. — Отскоро си при нас, нали?

Той се приближи.

— Три седмици съм тук.

Беше млад, някъде около нейната възраст, реши Джоу. Набит и едър, с остри черти на лицето. Точно него беше гледала тази сутрин как Меги го обля с душ от хобота си.

Тя пъкна ръце в джобове на късите си панталони и продължи да се усмихва. Мъжът, изглежда, си мислеше, че този срок го прави ветеран.

— Как ти се струва работата със слоновете?

— Бива. Харесва ми да вдигаме шатрата.

Джоу го разбираше.

— На мен също. Там играят карти — махна с ръка към кухненската палатка. — Можеш да отидеш, ако искаш.

— С теб ми е по-хубаво.

Той пристъпи по-близо и я лъхна миризма на бира. Празнува, помисли си тя.

— Добре, че утре е понеделник — каза. — Никой от нас няма да е във форма за каквато и да било работа. А ти май трябва да си лягаш. Или да пийнеш кафе.

— Хайде да идем в твоя фургон — залитна леко Боб и я хвана за ръката.

— Не. Отиваме в кухнята — каза Джоу твърдо и тръгна нататък.

Опитите му да я сваля не я безпокояха. Стояха недалеч от кухненската палатка и ако извикаше, десетина мъжаги щяха да му налетят. Но тя тъкмо това се стараеше да избегне.

— Искам да съм с теб — не млъкваше той, като заваляше думите и я задърпа в обратна посока. — Толкова си хубава в клетката с ония лъвовете. — Обви ръце около нея, ала Джоу усети, че бе по-скоро, за да запази равновесие. — Ще ми се някоя красавица от време на време.

— Ще нахраня с теб лъвовете си, ако не ме пуснеш — закани се тя.

— Бас държа, че си като дива котка — изфъфли Боб и се наведе, протегнал напред устни.

Въпреки че търпението ѝ се изчерпваше, Джоу изтърпя целувката, която попадна някъде край ухото ѝ. Ръцете му обаче се нацелиха по-добре и я сграбчиха за стегнатото обло дупе. Тя кипна и го блъсна силно, но той вече бе намерил опора в нея. С бързо движение Джоу замахна и го удари с юмрук в челюстта. С тих вик на изненада Боб рухна тежко на земята.

— Е, повече нищо не може да се направи за избавлението ти — отбеляза Кийн зад гърба ѝ.

Тя бързо се обърна, оправи косата си и изпръхтя ядосано. Предпочиташе да няма свидетели. Дори в тъмното успя да забележи, че беше бесен. Несъзнателно пристъпи и застана между него и младежа на земята, който седеше, опипваше челюстта си и разтърсваше глава, сякаш да прогони пищенето в ушите си.

— Той... Боб просто се е разгорещил повече от нужното — рече неуверено Джоу и възпиращо сложи длан на ръката му. — Попрекалил е с празнуването.

— Аз също се чувствам малко разгорещен! — заяви Кийн и понечи да я отстрани, ала тя се вкопчи по-здраво.

— Недей, Кийн, моля те.

Той я изгледа свирепо.

— Джоу, би ли изчезнала, за да се разправа с този?

— Добре, но първо ме чуй — мярналото се в очите ѝ пламъче изглежда го разяри още повече, тъй че тя продължи сериозно: — Кийн, моля те, не го закачай. Нищо не ми е направил.

— Само те нападна! — прекъсна я той.

Едва се сдържаше да не я бутне настрани и да сграбчи за яката нещастника, който още седеше на земята.

— Боб всъщност повече се подпираше на мен. Нещо с равновесието не е наред — в гласа ѝ отново се прокраднаха развеселени нотки. — Само се опита да ме целуне — продължи да обяснява, като мъдро пропусна спомене за ръцете му. — Пък и аз май го ударих по-силно, отколкото трябваше. Той е новак, Кийн, не го уволнявай.

Той я изгледа втрещено, после избухна:

— Това е последното, което ми минава през ум за тоя тук!

Джоу се усмихна, неспособна да се сдържа повече.

— Ако смяташ да отмъстиш за честта ми, то знай, че Боб не я е накърнил кой знае колко. Едва ли трябваше да го заколиш на мига. Може би е по-добре да го подложиш на мъчения ден-два.

Кийн изруга под нос, ала на устата му трепна неволна усмивка. Джоу я забеляза и пусна ръкава му.

— Госпожица Уайлдър те помилва временно — обърна се към замаяния Боб с твърд и непрекословен тон, който Джоу си представи, че навярно използва за сплашване и вдъхване на респект у свидетелите. — Тя е по-мекосърдечна от мен. Затова няма да те цапардосам още няколко пъти, както заслужаваш, нито ще те изритам от лагера, както смятах да направя. — Помълча малко, за да даде време на Боб да помисли върху двете възможности. — Вместо това ще ти охладя прекомерната разпаленост... — С рязко движение го сграбчи и изправи на крака. — Но само да съм чул, че още веднъж си се доближил неканен до госпожица Уайлдър или някое друго от момичетата тук, ще се върнем към обещаното по-горе. И преди да те

изхвърля, всички ще узнаят, че си бил повален с един удар от петдесеткилограмова жена.

— Да, господине, да, господин Прескот — смотолеви колкото можа по-ясно Боб.

— Върви да си лягаш — обади се кротко Джоу, видяла, че бе пребледнял. — Сутринта ще се чувстваш по-добре.

— Очевидно не си пила много тази вечер — рече Кийн, когато Боб се отдалечи с несигурна крачка. Обърна се ухилен. — Съмнително е обаче да се почувства по-добре на сутринта. Къде си научила това дясно кроше? — попита, като взе ръката ѝ и започна да я разглежда.

На Джоу ѝ стана приятно, че ѝ говори без тънката, невидима преграда на любезната вежливост. Засмя се и остави пръстите му да се преплетат с нейните.

— Съмнявам се дали щях да го съборя, ако вече сам не беше залитнал в тази посока — лицето ѝ бе обърнато нагоре към него и проблясваше в бледата светлина на звездите. В очите му се мярна израз, който тя не можа да разгадае, после бързо изчезна. — Какво има? — попита го.

Той не отговори. Сърцето ѝ заби бързо в очакване да я целуне.

— Нищо — отвърна ѝ след малко. Мигът беше отлетял. — Хайде, ще те изпратя до фургона.

— Аз не отивах там — хвана го под ръка Джоу. Искаше ѝ се да върне непринуденото му държане. — Ако дойдеш с мен, ще ти покажа една магия. Нали обичаш вълшебствата, Кийн? — усмихна му се подканящо. — Дори един сериозен, улегнал и трезвомислещ адвокат сигурно ги обича.

— С това ли те впечатлих? Като сериозен, улегна и трезвомислещ?

Тя за малко да се разсмее на досадата в гласа му.

— А, не само, макар че отчасти — радваше се на усещането просто да е до нея. — Склонен си донякъде към рисковани постъпки, имаш и доста добро чувство за хумор. Освен това — добави в пристъп на великодушие, — характерът ти не е от най-ужасните.

— Май съм ти напълно ясен.

— О, не! — спря Джоу и се извърна към него. — Съвсем не е така. Знам само какъв си тук. Това, което представляваш в Чикаго, мога единствено да го подозирам.

Той повдигна вежда. Беше събудила любопитството му.

— Там различен ли съм според теб?

— Не зная — сбърчи тя замислено чело. — Не си ли? Условията са други. Вероятно имаш къща или голям апартамент, домашна помощничка, която идва един път... Не, два пъти в... седмицата. — Представила си мислено картината, Джоу зарея поглед напред и продължи да я описва: — Кабинетът ти е с изглед към целия град, имаш способна секретарка и усърден помощник. Ходиш на делови обеда в клуба. В съда си страхотен и бляскаво печелиш дела. Имаш си личен шивач и посещаваш гимнастически салон три пъти седмично. Естествено, театър в края на седмицата, както и някакъв спорт — тенис, да речем, не голф. Или не, хандбал.

Кийн клатеше глава.

— Това ли е вълшебството, което щеше да ми показваш?

— Не — сви рамене тя и продължи да върви. — За това не е нужно да си ясновидец или да имаш много пари, за да си представиш какво правят хората, които ги имат. Ала знам, че към работата си се отнасяш сериозно. Не би избрал професия, която ти е безразлична.

Той крачеше в мълчание. Когато заговори, гласът му бе тих и сдържан.

— Не съм уверен дали ме удовлетворява твоето кратко описание на живота ми.

— Съвсем схематично е — отвърна Джоу. — Трябва по-добре да те опозная и разбера, за да попълня празнините.

— А не си ли?

— Какво? — попита тя. — Дали те разбирам? — Досмеша я от нелепата несъстоятелност на въпроса му. — Естествено, че не те разбирам. Как бих могла? Ние живеем в два различни свята.

Бяха стигнали до Голямата шатра. Джоу отметна платнището на входа и прекрачи в мрака. Щракна ключа и два реда прожектори грейнаха отгоре. Тъмнината отстъпи и намери убежище в ъглите, спотаи се върху задните редове.

— Прекрасно е, нали? — ясният ѝ глас прелетя от край до край и отекна под купола. — И не е безлюдно. Те винаги са тук — артистите, зрителите, животните. — Тръгна към манежа. — Знаеш ли какво е това? — разпери в кръг ръце. — Това е вечно, неостаряващо чудо в променящия се свят. Без значение какво става навън, то е тук. Но

пътуващите циркове като нашия са най-уязвими, оставени сме на благоволенieto на слоновете, в ръцете на механиците, подвластни сме на чувствата и настроенията на тълпата. Ала шест дни от двадесет и девет седмици ние правим чудеса. Сътворяваме своя свят на разсъмване, който изчезва с настъпването на нощта. Това също е част от вълшебството. Тя изчака Кийн да се приближи. — Палатките изникват на голото място, лъвовете и слоновете шестват по главната улица. Ние никога не остаряваме, защото всяко следващо поколение ни преоткрива отново. — Тя стоеше тъничка и изящна в кръг светлина. — Животът тук е фантастичен и вълнуващ. Но също и труден. Локви и кал, часове напрежение, схванати мускули, ала когато приключиш изпълнението си и те обземе онова чувство, че си нещо различно и особено, то нищо друго в света не може да се сравни него.

— Затова ли го правиш? — попита Кийн.

Джоу поклати глава.

— Всичко е само част от едно общо, голямо нещо. Всеки от нас има своите причини, предполагам. Задавал си ми този въпрос и преди. Не съм сигурна дали бих могла да ти обясня. Може би го правим, защото всички ние вярваме в чудеса. — Тя се завъртя и светлините проблеснаха в косата ѝ. — Прекарала съм тук целия си живот. Зная всеки трик, всеки номер. Наясно съм как бащата на Джейми напъхва двадесет клоуна в двуместна кола. Ала всеки път, когато го видя, се смее и вярвам. Не е само възбудата, Кийн, а тръпката на вълнуващото очакване. Да знаеш, че предстои да видиш най-голямото или най-малкото, най-бързото или най-високото.

Джоу изтича в центъра на манежа и разпери ръце.

— Дами и господа! — вирна глава и обяви с възторжен, приповдигнат тон. — За ваша радост и удивление, за ваш късмет и изумление, ще сте свидетели за първи път в Америка на такова невиджано изобилие от огромни, могъщи дебелокожи, в поразително хореографско изпълнение под ръководството на великолепната Сирина! — Тя се засмя и с привично движение отметна косите си на гърба. — Танцуващи слоновете — каза, радостна, че той се усмихва. — А пък да чуеш клоуна в представленията на открито, когато започне речта си. Елате насам! Още, още по-близо! — Джоу сви и размърда примамаващо пръсти. — Вижте повелителката на змиите, смайващата Серпентина и нейните чудовищни, ужасяващи влечуги! Гледайте как

това красиво, младо момиче омагьосва смъртоносната кобра! Вижте я в прегръдката на страшилището, грамадната боа! Не изпускате единствената възможност да видите невероятното по рода си укротяване на отровни, подли и коварни змии!

— Мисля, че Бейби може да те даде под съд за клевета.

Тя се разсмя и застана в средата на арената.

— Да, ама когато зрителите видят дребничката Роуз с боата удушвач около врата ѝ, разбират, че си е заслужавало парите. Ние им даваме това, за което идват — ярки багри и блясък, развихрено въображение, невероятни зрелища. Вълнение. Възторг. Нали видя публиката, когато Вито изпълнява номера си върху високо опъната жица без предпазна мрежа?

— Мрежата ми се струва слаба защита, когато балансира на повече от тридесет метра височина. — Кийн пъхна ръце в джобовете си и се намръщи. — Рисува живота си всеки божи ден.

— Същото прави и полицаят, и пожарникарят — отвърна тихо Джоу и постави ръце на раменете му. Повече от всякога бе необходимо да го накара да разбере мечтата на баща си. — Зная за какво говориш, Кийн, но трябва да ни разбереш. Опасността е присъща, тя съпровожда много от номерата. Ние чуваме как публиката затаява дъх, когато Вито прави задно салто върху въжетото. Щяха да са впечатлени дори и да имаше мрежа, ала нямаше да са ужасени.

— Трябва ли да бъдат?

Сериозният ѝ израз се разведри.

— Ами да! Те имат нужда да бъдат ужасени, очаровани, омагьосани. Включено е в цената на билетите. Това е един свят, състоящ се само от превъзходното, ненадминатото, неповторимото! Ние изпробваме пределите на човешката дързост и с всеки изминал ден те се променят, отдалечават. Знаеш ли колко време е било нужно, докато за първи път бъде изпълнено тройно превъртане на трапеца? А сега е нещо почти обикновено — очите ѝ заблестяха вдъхновено. — Един ден някой ще направи четворно превъртане. Ако днес на този ринг стои човек и жонглира с три горящи факли, то утре някой друг ще го прави, докато язди върху гърба на препускащ кон, а пък по-нататък цяла група ще си ги подхвърлят, докато висят на трапеца. Нашата работа е да правим невероятното, а после, когато сме го постигнали, да направим и невъзможното. Толкова е просто.

— Просто — промърмори той, вдигна ръка и я погали по косата. — Питам се така ли щеше да си мислиш, ако можеше да го наблюдаваш отстрани.

— Не зная. Никога не ми се е случвало.

И другата му ръка се зарови в косите ѝ. Прокарваше пръсти, сякаш я решеше, и като че ли изцяло бе погълнат от тази дейност. Бавно праметна кичур по кичур назад и дланите му обрамчиха лицето ѝ. Стояха под сноп светлина, която неимоверно удължаваше сенките им.

— Толкова си очарователна — прошепна Кийн.

Джоу нито се обади, нито помръдна. Този път имаше нещо различно в начина, по който я докосваше. Нежност и колебание, каквито не бе усещала преди. Макар да гледаха право в нея, не можеше да прочете изражението на очите му. Лицата им бяха съвсем близо и дъхът му я гъделичкаше. Обви с ръка врата му и притисна устни в неговите.

До този момент не бе съзнавала колко празна се чувства, как страшно ѝ се бе искало да го прегърне. Устните ѝ копнееха за него. Притисна се плътно, докато ръцете му престанаха да са нежни. Превърнаха се в нетърпеливи и търсеци, жадни и ненаситни. Бяха забравени седмиците, през които го нямаше, през които бе мечтала за неговото докосване. Тялото ѝ се сгръ и съживи от кипналата кръв. Страстта я освободи от задръжки, езикът ѝ търсеше неговия и увлече целувката в диви и потайни дълбини. Устните им се разделиха, само да за се слоят отново в още по-силен порив. Тя разбра, че всички блянове и желания бяха, в крайна сметка, само едно-единствено — Кийн.

Той се откъсна от нея и допря буза в косата ѝ. В този миг Джоу почувства по-пълно удовлетворение, от когато и да било. Внезапно Кийн се отдръпна.

Тя приглади с ръка разрошените си коси. Наблюдаваше го озадачено как бърка в джоба си и вади тънка пура. Щракна запалката.

— Кийн?

Гледаше го и знаеше, че очите ѝ му предлагаха всичко.

— Имаше тежък ден днес — подхвана той със странен за момента вежлив тон. — Ще те изпратя до фургона.

Джоу наведе глава. Тялото ѝ болезнено тръпнеше.

— Защо правиш това?

Очите ѝ уничително се напълниха със сълзи и я задавиха. Замъглиха погледа ѝ и отразяващите се в тях светлини сякаш я заслепиха. Премига, за да ги спре и върне обратно. Кийн я видя и смръщи вежди.

— Ще те изпратя — повтори.

Безстрастният му тон отприщи цялата ѝ мъка и гняв.

— Как смееш? — избухна тя. — Как смееш да ме накараш да те... — Думата „обичам“ за малко да се изплъзне от устата ѝ, но успя да я преглътне. — Да те желая, а после да се отдръпваш! Бях права за теб от самото начало. Ала помислих, че съм се лъгала. Ти си студен и безчувствен. — Дишаше тежко и накъсано, но нямаше да си тръгне, докато не му кажеше всичко. Лицето ѝ бе пребледняло от вълнение. — Не зная защо съм се надявала да разбереш какво ти е оставил Франк. Нужно е сърце, за да видиш неосезаемото. Ще се радвам да свърши сезонът и да направиш каквото там си си наумил! Ще се радвам никога повече да не те видя! Няма да ти позволя да ми причиниш това още веднъж! — Гласът ѝ трепереше, ала Джоу не направи опит да го успокои. — Никога повече да не си ме докоснал!

Той я изгледа продължително, после внимателно всмукна от пурата.

— Добре, Джоу.

Кроткият тон на отговора му изтръгна хлип от гърлото ѝ, преди да се обърне и побегне далеч от Голямата шатра.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През юли трупата обикаляше Вирджиния, докосна се и до западните ѝ покрайнини на път за Кентъки, после навлезе в Охайо. Температурите се покачваха и зрителите в Голямата шатра си вееха усилено, за да пропъдят задухата, но все така идваха.

От вечерта на Четвърти юли Джоу гледаше да избягва Кийн. Това не беше толкова трудно, колкото би се оказало, ако той не прекара половината месец в Чикаго, зает със своите дела. Джоу вегетираше. Ядеше, защото храната ѝ бе необходима да поддържа силите си. Спеше, защото почивката бе от съществено значение за бдителността ѝ в клетката. Яденето не ѝ се услаждаше, нито пък намираше покой в съня. Понеже повечето ѝ колеги от трупата я познаваха твърде добре, тя по всякакъв начин се стараше да изглежда нормално. Най-вече бе нужно да избегне каквито и да било въпроси, съвети и съчувствие. Налагаше се също, поради характера на работата ѝ, да следи и контролира душевното си равновесие през по-голямата част от деня. След редица опити и провали, Джоу успя да постигне задоволителен успех.

Обучението на Джери продължаваше и той бележеше видим напредък. Допълнителните занимания с него запълниха и малките ѝ пролуки свободно време. Следобедите, в които по график не се предвиждаха дневни представления, те двамата прекарваха на арената. С нарастването на опита и уменията му, тя започна да пуска в клетката и други лъвове, освен Мърлин. Към началото на август вече работеха с пълния им състав.

Единствените други, които репетираха него ден под големия купол, бяха ездачите. От съседния манеж се разнасяше тежкия, глух тропот на копитата. Джоу надзираваше Джери, който в момента редеше животните в пирамида. По даден знак Лазаръс започна да се изкачва по извитата в широка дъга стълба, която увенчаваше върха на пирамидата. На два пъти се спира и на два пъти Джери трябваше за повтори командата.

— Добре — оповести Джоу, когато фигурата беше направена докрай.

— Той се заинати — взе да се оплаква Джери, ала тя го смъмри.

— Не бъди прекалено припрян. Накарай ги да слязат — тонът ѝ беше отсечен и делови. — Внимавай да спазват реда си. Важно е привикнат и да го съблюдават.

С ръце на кръста, Джоу зорко наблюдаваше действията на младежа. Според нея той притежаваше заложби. Нервите му бяха здрави, имаше усет към животните и постепенно се приучваше на търпение. При все това тя се бавеше със следващата стъпка в обучението му — да го остави сам на арената. Дори само с Мърлин ѝ се струваше твърде рисковано. Джери още се държеше прекалено свойски с лъвовете. Все така не си даваше напълно сметка за тяхната хитрост и коварство.

Джоу сновеше из клетката и свикналите с нея зверове не проявяваха безпокойство. Те заеха местата си върху пиедалите, а тя отново се върна и застана до Джери. — Сега тръгваме по редицата. Караш ги да напра вят номера с изправянето, после ги освобождаваме.

Един по един лъвовете се изправяха на задните и лапи и пореха въздуха с предните. Двамата минаваха последователно покрай всеки от тях. Горещината и задухата в шатрата бяха започнали да стават нетърпимо мъчителни и потискащи. Дрехите им лепнеха по гърба. Джоу си мечтаеше за студен душ. Когато стигнаха до Хамлет, той не се подчини на командата, озъби се и изръмжа негодуващо.

Злонравен грубиян, помисли разсеяно тя, докато чакаше Джери да повтори командата. Той така и стори, но едновременно с това направи крачка напред, за да подсили думите си.

— Не, не толкова близо! — предупреди го бързо Джоу. Още докато говореше, видя промяната в очите на Хамлет.

Спусна се несъзнателно към Джери, бутна го назад и го заслони с тяло. Хамлет замахна. Ноктите му стърчаха. В първия миг сякаш нагорещено желязо я жегна по рамото, когато лапата разкъса кожата ѝ. Тя се обърна незабавно с лице към лъва, хвана здраво Джери за ръката и отстъпи заднешком извън обсега на лапите.

— Не бягай! — заповяда, усетила го, че трепери, обзет от паника.

Цялата ѝ ръка бе обляна от шурналата кръв. Като гледаше движенията ѝ да са бързи, ала плавни, взе камшика от Джери с лявата си ръка и силно изплющя с него. Знаеше, че ако Хамлет продължеше непокорството си и нападнеше, положението ставаше безнадеждно. Другите лъвове неминуемо щяха да се присъединят към схватката. Всичко щеше да свърши, преди да може да се предприеме каквото и да било. Абра вече мърдаше неспокойно и оголваше зъби.

— Отворете тунела! — извика Джоу. Гласът ѝ бе леден. — Назад към вратата — нареди на Джери, после даде знак на животните да напуснат арената. — Ще ги изкарам един по един. Движи се бавно — инструктираше го тя — и ако ти кажа да спреш, замръзваш на място. Разбра ли?

Чу го как преглъща, без да сваля очи от големите котки, които започнаха да скачат от пиедалите си и да се отправят към тунела.

— Той те докачи. Силно ли те одра?

Думите бяха едва доловим шепот, напоен с ужас.

— Казах да вървиш! — половината лъвове бяха напуснали арената, но Хамлет беше заковал очите си в Джоу. Нямаше време за губене. Част от съзнанието ѝ регистрира някакви викове извън клетката, ала тя го блокира и се съсредоточи върху звяра. — Хайде, върви — повтори на Джери. — Прави каквото ти се казва!

Той пак преглътна шумно и заотстъпва назад. Секундите се проточиха безкрайно, докато се чу издрънчаването на решетката. Когато дойде неговият ред, Хамлет дори и не помръдна, за да напусне мястото си.

Джоу беше останала сама с него. Подушваше жегата миризмата на дивото и на собствената си кръв. Ръка ѝ тръпнеше от болка. Бавно направи опит да тръгне назад. Вратата на клетката изглеждаше отдалечена на стотици километри. Тялото на лъва незабавно се напрегна и тя спря. Знаеше, че няма да ѝ позволи да прекоси арената. Бе невъзможно да го изпревари, защото той щеше да вземе разстоянието с един скок. Трябваше го склони. Нямаше никакъв друг изход, освен да му се наложи.

— Вън! — заповяда твърдо. — Вън, Хамлет! Той продължаваше да я гледа и Джоу усети струйка да се стича между плешките ѝ. Кожата ѝ лепнеше от студена пот, за разлика от топлата кръв, която течеше от рамото надолу по ръката ѝ. Изведнъж в съзнанието ѝ живо изникна

картината как лъвът влачеше баща ѝ из клетката. Ужас скова гърлото ѝ. Почувства как косата ѝ се изправя и разбра, че ако само за миг се поддадеше на страха, това щеше да я погуби. Стегна се вътрешно и с усилие го пропъди.

Бързината беше от жизненоважно значение. Колкото по-дълго допуснеше лъвът да остане след другите на арената, без да ѝ се подчинява, толкова по-дързък щеше да става. И по-опасен. Засега все още не бе разбрал в какво безизходно положение я държи.

— Вън, Хамлет! — повтори тя и подсили заповедта си с изплющяване на камшика.

Той скочи от пиедестала. Стомахът ѝ се преобърна. Лъвът се колебаеше. Джоу напрегна всеки мускул и отново повтори командата. Звярът изглеждаше объркан и тя знаеше, че това можеше да се окаже нейно предимство или проклятие. Объркан, той можеше да скочи или да се оттегли. Пръстите ѝ се разтрепериха и вкопчиха в дръжката на камшика. Лъвът пристъпяше неспокойно и я наблюдаваше.

— Хамлет! — повиши глас Джоу, като рязко разчлени всяка сричка. — Излез навън!

Към думите добави жест с ръка, който използваше, когато лъвовете още не бяха напълно свикнали с изричаните на глас заповеди.

Сякаш неочаквано сблъскал се с преграда, Хамлет отпусна опашка и се отправи с мека походка към тунела. Преди решетката да се затвори напълно, Джоу рухна на колене. Тялото ѝ започна да се тресе като последствие от изживяния шок. Не бяха минали и пет минути, откакто Хамлет отказа да се подчини на Джери, а всички мускули я боляха, сякаш ги бе напъргала с часове. За момент зрението ѝ се замъгли. Тръсна глава, за да се оправи, и тогава видя Кийн, клекнал на земята до нея.

Чу го да ругае, докато късаше раздрания ръкав на блузата ѝ и го свличаше от ръката ѝ. Изстрелваше някакви въпроси, но тя само клатеше глава и поемаше въздух на големи глътки. Успя да фокусира погледа си върху него. Очите му бяха необикновено тъмни и приковани в лицето ѝ.

— Какво? — чуваше гласа му, ала не долавяше смисъла на думите.

Той изруга пак, достатъчно остро, за да проникне до помраченото ѝ съзнание. После я изправи полека на крака и

внимателно я вдигна на ръце.

— Недей... — умът ѝ се опитваше да си пробие път през мъглата. — Нищо ми няма.

— Млъквай! — процеди Кийн дрезгаво и я изнесе от клетката. — Просто мълчи.

Понеже говоренето ѝ струваше усилия, Джоу се подчини. Затвори очи. В главата ѝ нахлу смесица от възбудени гласове. Ръката ѝ гореше от болка, но това я успокои. Щеше да се уплаши, ако беше безчувствена и не усещаше. Ала още нямаше смелостта да погледне раната. Достатъчно беше, че бе жива.

Когато отново отвори очи, видя, че Кийн я внася в административния фургон. При врявата от съпровождащата ги шумна глъч Дафи се показа от кабинета си и тръгна насреща им.

— Какво, по дяволите... — започна, но млъкна и лицето му преbledня под многобройните ситни бръчки. Спусна се към тях, докато Кийн я настаняваше в един стол. — Колко е зле? — попита.

— Още не зная — измърмори в отговор Кийн. — Донесете кърпа и аптечката за първа помощ.

Бък, който ги следваше, вече носеше нужното. Подаде му нещата, отвори един шкаф и взе бутилка бренди.

— Не е толкова страшно — успя да пророни Джоу. Тъй като гласът ѝ прозвуча донякъде стабилно и не трепереше, тя събра смелост и погледна надолу. Кийн горе-долу я беше превързал с остатъците от ръкава. Макар направената надве-натри превръзка да бе намалила кръвенето, по ръката ѝ още се стичаха струйки и всичко около раната беше твърде омазано, за да се разбере какви са пораженията. Започна да ѝ се повдига.

— Откъде знаеш? — процеди Кийн и се зае да почисти мястото. Изстиска хавлиената кърпа в легена, който Бък беше оставил до стола.

— Вече не тече така силно — превъзмогна Джоу гаденето.

Съзнанието ѝ бе започнало да се прояснява и тя дори намери сили да се намръщи на тона му. Той почувства вторачения ѝ поглед и вдигна глава. В очите му имаше такава ярост, че тя се дръпна назад.

— Стой мирно! — заповяда Кийн грубо и отново насочи вниманието си към ръката ѝ.

Лъвът ѝ беше нанесъл кос удар, приплъзнал се в долната част на рамото, ала дори и при това положение имаше четири дълги и дълбоки

резки. Болката беше пронизваща и Джоу стисна зъби. От безцеремонността на Кийн ѝ стана още по-зле, обаче отчаяно се стараше да не показва видима реакция нито на едното, нито на другото. Но против волята ѝ я нападнаха последиците от преживяния страх. Прииска ѝ се да бъде прегърната и приласкана, галена и утешавана от ръцете, които се грижеха за раната ѝ.

— Ще се наложат шевове — обади се Кийн, без да я погледне.

— И инжекция против тетанус — добави Бък, като ѝ подаде щедра доза бренди. — Изпий това, мила. Ще ти помогне да дойдеш на себе си.

Нежният му глас съвсем я разстрои. Той сложи едрата си длан на бузата ѝ тя се притисна в нея.

— Хайде пий — подкани я отново.

Джоу вдигна питието и глътна. Стаята се завъртя, после пак дойде на фокус. Тя изхлипа тихо и опря чашата до челото си.

— Каж ми какво се случи там — наведе се над нея Бък, докато Кийн правеше от другата ѝ страна временна, по-прилична превръзка.

Джоу свали чашата. Пое си дълбоко дъх и издиша бавно. Заговори уверено.

— Хамлет не се подчини и Джери повтори командата, ала пристъпи напред. Прекалено близко. Видях очите на Хамлет и разбрах. Трябваше да реагирам по-бързо. Трябваше по-внимателно да го следя. Беше глупава грешка.

Тя се вторачи в питието. Продължаваше мислено да се кори и обвинява.

— Ти застана между момчето и лъва — процеди през зъби Кийн.

Завърши превръзката, изправи се и отиде да си налее бренди. Така и не се обърна да погледне към нея. Джоу обидено го гледаше в гърба, после обърна очи към Бък.

— Как е Джери?

Бък повдигна чашата към устните ѝ. Страните ѝ бяха започнали леко да порозовяват.

— Пийт е с него. Оклюмал е, но ще се оправи.

Джоу кимна.

— Ще се наложи, предполагам, да прескоча до града за това тук — кимна към раната и върна чашата на Бък. Чудеше се как ли ще ѝ се отрази опитът да стане на крака. Отново си пое дълбоко дъх и отправи

поглед към Дафи. — Погрижи се да има готовност за влизане, като си дойда.

Кийн се извърна от прозореца. Лицето му бе застинало в твърд, мрачен израз.

— За влизане къде?

Отговорът на Джоу беше леден.

— В клетката — каза и отмести очи към Бък. — Ще трябва да направим една бърза репетиция преди вечерното представление.

— Не! — сепна я гласът на Кийн. В продължение на един дълъг миг те се гледаха втренчено със странна, неприкрита враждебност. — Днес повече няма да влизаш там.

Тонът му беше властен и заповеднически.

— Естествено, че ще вляза — отвърна Джоу, като се стараше да не проличат обидата и ядът ѝ. — И ако Джери иска да стане дресьор на лъвовете, също ще влезе.

— Джоу е права — намеси се Бък и от своя страна се опита да разсее назряващата взривоопасна атмосфера. — Същото е като падането от кон. Чакаш ли да мине прекалено дълго време, преди да го яхнеш пак, значи няма да станеш ездач.

Кийн не сваляше очи от Джоу. Продължи, сякаш Бък не беше се обаждал изобщо.

— Няма да го позволя.

— Не можеш да ме спреш!

От негодувание тя скочи на крака. От рязкото движение ръката я заболя силно и това веднага се отрази в погледа ѝ, както и на усилието ѝ да изтърпи болката.

— Мога и още как — отпи дълга глътка от брeндитo Кийн. — Аз съм собственик на цирка.

Джоу стисна юмруци от тона му, от това невъзмутимо, безцеремонно използване на властта му. Нито веднъж, откакто го видя клекнал до нея в клетката, не бе проявил някакъв жест да я утеши, не бе направил нищо, за да я успокои. Тя имаше нужда да получи нежност и съчувствие именно от него. За да прикрие треперенето на гласа си, заговори тихо.

— Ала не сте мой собственик, господин Прескот. И ако проверите документите си за собственост, ще видите, че не притежавате нито лъвовете, нито реквизита. Аз съм ги купила и ги

поддържам с моята заплата. Сключеният с мен договор не ви дава право да ми казвате дали мога, или не мога да репетирам с животните си.

Лицето на Кийн беше като изсечено от гранит.

— Нито пък дава на теб правото да се разпореждаш под купола без мое разрешение.

— Тогава ще се разпореждам на друго място — сопна се Джоу в отговор. — Но ще го направя! — натърти. — Ще работя още веднъж с лъвовете днес. Няма да рискувам загубата на месеци дресировка.

— Ала ще рискуваш живота си! — изфуча Кийн и тупна чашата върху шкафа.

— Теб какво те интересува? — викна тя, излязла от кожата си. Цялото ѝ самообладание я напусна. Раните в душата ѝ бяха дълбоки като тези върху плътта. Беше минала през страдание по-остро, отколкото изживя при загубата на родителите си. Повече от всичко желаше да почувства ръцете на Кийн, които я прегръщат. Искаше отново да усети сигурността, която изпита, когато той я остави да изплаче мъката си по Ари в обятията му. — За теб аз нищо не означавам! — мятеше глава и косите ѝ се пилееха.

В гласа ѝ назряваше нервен пристъп и Бък сложи ръка на рамото ѝ.

— Джоу... — предупреди я с ниския си, боботещ глас.

— Не! — дръпна се тя и продължи бързо: — Той няма право! Не можеш да ми се бъркаш в живота! — изстреля яростно към Кийн с горящи от възбуда очи. — Аз зная какво съм длъжна да правя! И ще го направя! За теб какво значение има? Не носиш отговорност, ако бъда разкъсана! Никой няма да те даде под съд!

— Стига, Джоу — този път Бък говореше твърдо. Хвана я за здравата ръка и усети как цялото ѝ тяло се тресе. — Много е разстроена и не знае какво приказва — обърна се към Кийн.

Лицето на Кийн се беше превърнало в безизразна маска, скриваща всяко чувство.

— Напротив, мисля, че добре знае какво приказва — възрази той спокойно. За няколко секунди се чуваше само тежкото дишане на Джоу и звукът от наливането на бренди в чашата. — Прави каквото смяташ, Джоу — каза, след като отпи. — Напълно вярно е, че нямам никакви

права по отношение на теб. Отведи я в града — рече на Бък, после отново се извърна към прозореца.

— Хайде, Джоу — побутна я към вратата Бък, като я прикрепяше за кръста.

Щом излязоха навън, видяха Роуз, която тичаше насреща им откъм лагера.

— Джоу! — лицето ѝ бе преbledняло от вълнение. — Джо, току-що научих! — Впери поглед в превръзката с широко отворени, уплашени очи. — Много ли е зле?

— Само драскотини. Наистина — успокои я Джоу. Добави за убедителност и най-ведрата усмивка, която бе в състояние да постигне. — Бък ще ме заведе в града за един-два шева.

— Бък? — вдигна Роуз поглед към върлинестия мъж. — Вярно ли е?

— Няколко шева — уточни той, но добави утешително: — Ще се оправи, не е чак толкова зле.

— Искаш ли да дойда с теб? — заситни Роуз редом, когато двамата пак тръгнаха.

— Не, благодаря ти, Роуз — усмихна се Джоу този път по-истински. — Всичко ще е наред.

Усмивката действително поуспокои Роуз.

— Когато чух, помислих, че... Ами, представих си какви ли не страхотии. Радвам се, че не си пострадала лошо — бяха стигнали до караваната на Бък и тя се повдигна на пръсти да я целуне по бузата. — Всички толкова те обичаме — пророни.

— Зная — стисна ръката ѝ Джоу, после остави Бък да ѝ помогне да се качи в кабината на пикапа.

Когато той подкара и излезе от лагера, тя облегна глава на седалката и затвори очи. Не си спомняше някога да се бе чувствала по-грохнала и съкрушена.

— Боли ли те? — попита Бък, щом излязоха на асфалтирания път.

— Да — призна Джоу откровено, като имаше предвид както ръката, така и душата си.

— Ще се почувстваш по-добре, когато те закърпят.

Тя продължаваше да седи със затворени очи. Знаеше, че някои рани никога не зарастват. Или ако зараснат, оставят белези, които се

обаждат в най-неочакван миг.

— Не трябваше така да му се нахвърляш, Джоу.

В гласа на Бък се прокрадна лек упрек.

— Той не трябваше да се меси! — отвърна тя сопнато. — Не е негова работа. Аз не съм му грижа.

— Джоу, не ти приляга да си тъй рязка.

— Рязка ли? — отвори тя очи и се обърна. — А той? Да не би да беше любезен? Нима показа и най-малка следа от съчувствие? Трябваше ли да ми говори така, сякаш съм някакъв престъпник?

— Джоу, човекът беше стреснат. Ти гледаш едностранчиво на нещата. — Бък се почеса по брадата и въздъхна шумно. — Не си представяш какво е да наблюдаваш безпомощно отстрани, когато някой, който ти е скъп, го грози смъртна опасност. Трябваше едва ли не да го просна в безсъзнание, за да не му дам да влезе в клетката, докато не успеем да му втълпим в главата, че със сигурност ще те погуби, ако го направи. Беше много уплашен, Джоу. Всички бяхме уплашени.

Тя поклати глава, убедена, че Бък преувеличава поради привързаността си към нея. Джоу много добре помнеше, че гласът на Кийн беше груб, погледът му ядосан.

— На него не съм му скъпа — възрази тихо. — Не като на вас. Ти не викаше и не ми се караше. Не се държеше студено и грубо.

— Джоу, хората по различен начин... — подхвана Бък, ала тя го прекъсна.

— Зная, че не е искал да пострадам, Бък. Той не е безчувствен и жесток.

Джоу въздъхна. Цялата сила на гнева ѝ се беше стопила, страхът ѝ също бе отминал и бе оставил тялото ѝ съвсем празно.

— Моля те, не искам да говорим за него.

По гласа ѝ Бък усети колко бе смазана и угнетена. Потупа я по ръката.

— Добре, душице, само се успокой. Всичко ще се оправи за нула време.

Няма всичко да се оправи, помисли унило тя. Далеч не всичко.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С течение на времето ръката на Джоу заздравяваше добре. Нямахте я вече скованата вдървеност, останали бяха само тънки белези, които обещаваха още да избледнеят, но не и да изчезнат напълно. Тя обаче откри, че някаква искра бе напуснала живота ѝ. Постоянно я измъчваше смътно, трудно обяснимо неудовлетворение, с което не можеше да се пребори. Нищо — нито работата, нито приятелите, нито книгите — не ѝ носеха задоволството, с което бе израснала. Беше се превърнала в жена и потребностите ѝ се бяха променили. Джоу знаеше, че проблемът се коренеше в Кийн, ала това не беше равнозначно на неговото решение. Той отново беше напуснал цирка, и то още същата вечер след случилото се с нея произшествие. Четири седмици по-късно още не се бе върнал.

На три пъти тя беше сядала с намерението да му пише, защото изпитваше нужда да смекчи някак вината си за грубите, жестоки неща, които му бе казала. И трите пъти ядосано късаше листа. Както и да пренареждаше думите, те бяха неточни. Изостави писането и се вкопчи в надеждата, че Кийн пак ще се появи, че ще дойде поне още веднъж. Ако можеха да се разделят като приятели, без горчилка и тежки думи, Джоу би се примирила с раздялата. С тази мисъл тя съумя да се върне към обичайния си начин на живот с известно смирение. Репетираше, участваше в представленията, изпълняваше всекидневните си допълнителни задължения. И чакаше. Керванът на цирка се движеше към Чикаго.

В късния августовски следобед Джоу стоеше под кипящия като кошер купол. Голямата шатра бе пълна с репетиращи. Тя също, облечена в трико, тренираше с братята Бейрът. Ежедневните гимнастически упражнения значително ѝ бяха помогнали да възстанови ръката си, да върне и поддържа подвижността ѝ. Вече можеше да изпълнява много неща, без да усеща болка в пострадалото място.

— Чувствам се чудесно — каза на Раул, докато репетираха. — Наистина чудесно.

Направи бърза серия от премятания.

— Танцуването с крачка няма нищо общо с рамото ти — възрази наставнически Раул. — С акробатика във въздуха трудно ще го приведеш във форма.

— И рамото ми е добре — заяви Джоу и като доказателство се изви гъвкаво в мост назад и направи стойка на ръце. Наклони краката си под четиридесет и пет градуса и постави едното стъпало върху коляното на другия крак. — Ето, в идеална форма си е — обади се с главата надолу, после плавно се изви и застана на крака. — Силна съм като бик! — изтъкна наперено, след което направи два бързи отскока, завършили със задно салто.

Призема се в краката на Кийн.

Водопадът от чувства, който я връхлетя, се отрази в широко отворените ѝ очи, но това трая кратко, преди да се окопити и възвърне що-годе разклатеното си душевно равновесие.

— Аз не... Не знаех, че си се върнал.

Веднага съжали за празните, нищо неозначаващи думи, ала не ѝ идваха други. Цялото ѝ съзнание бе обзето единствено от дивия копнеж да се хвърли в обятията му. Чудеше се дали той не усеща това нейно желание, което сякаш се излъчваше от всяка пора на тялото ѝ.

— Току-що пристигам — очите му останаха приковани в нея, а ръцете му висяха отпуснати встрани. — Това е майка ми — добави. Джоу едва сега премести поглед върху жената, която стоеше редом с него. — Рейчъл Лоринг, Джоувилет Уайлдър — представи ги той една на друга.

Ако бе видяла Рейчъл Лоринг в многохилядна тълпа, пак би познала, че е майката на Кийн. Имаше същите, но по-изящни черти. Веждите ѝ бяха две разперени крила, извити в краищата, като на Кийн. Косата ѝ бе мека и бухнала, сресана назад и откриваща нежния овал на лицето, без сребристи нишки, които да нарушават златното ѝ съвършенство. Ала това, което потресе Джоу, бяха очите. И през ум не ѝ бе минавало, че ще види някога други такива, като на Кийн. Същите. Златисти, зареяни и сякаш отнесени, едновременно с това изпитателни и зорки. Беше облечена семпло, в скромен, но добре скроен елегантен костюм, който говореше за вкус и богатство. Нямаше обаче в нея нищо

от хладната сдържаност, която Джоу винаги бе приписвала на жената, взела сина си и напуснала Франк. Усмивката върху устните ѝ беше мила и привлекателна.

— Джоувилет, толкова хубаво име! Кийн ми е говорил за вас — тя протегна ръка и Джоу я пое, готова за бегло, безлично здрависване. Ала Рейчъл Лоринг постави дланта на другата ръка върху нейната и добави топло: — Кийн ми каза, че сте били много близки с Франк. Навярно бихме могли да си поговорим.

Доловеното в гласа ѝ вълнение смути Джоу.

— Аз... Да... Щом желаете — заекна в отговор.

— Много бих желала — стисна тя отново ръката ѝ, преди да я пусне. — Дали ще имате, време да ме разведете наоколо? — Придружи въпроса си с усмивка, при която на Джоу ѝ стана още по-трудно да се държи резервирано. — Навярно има доста промени, откакто за последен път бях тук — забеляза Рейчъл Лоринг и се обърна към Кийн. — Сигурна съм, че Джоувилет ще се погрижи за мен. Нали, скъпа?

Без да дочака някой от двамата да ѝ отговори, тя хвана Джоу под ръка и тръгна. Кийн остана на място и ги проследи с поглед.

— Познавах родителите ви — продължи Рейчъл. — Макар и не много добре, за съжаление. Те дойдоха същата година, когато аз си тръгнах. Но си спомням, че бяха великолепни артисти. Кийн ми каза, че сте наследили професията на баща си.

— Да, аз... — Джоу се поколеба, почувствала някакво странно неудобство. — Да — довърши лаконично.

— Толкова сте млада — усмихна ѝ се нежно Рейчъл. — Колко смелост навярно притежавате!

— Не... Всъщност, не. Това ми е работата.

— Да, разбира се — засмя се Рейчъл, като че на някакъв свой спомен. — Чувала съм го и преди. — Бяха вече навън и тя спря, за да се огледа. — Струва ми се все пак, че греша. Не се е променило особено, поне не толкова, като за тридесет години. Чудесно място, нали?

— Защо си отидохте? — в мига, в който думите бяха изречени, Джоу съжали. — Извинете — добави бързо.

— Не трябваше да питам.

— Защо да не попитате? — въздъхна Рейчъл и я погали по ръката. — Съвсем естествено е. Дафи е още тук, както ми каза Кийн.

Джоу разбра, че със смяната на темата се избягва отговор на въпроса ѝ.

— Да, мисля, че той вечно ще си остане тук.

— Може ли да прием някъде кафе или чай? — усмихна се пак Рейчъл. — Толкова много път е от града дотук. Наблизо ли е вашият фургон?

— Точно отсреща, в началото на лагера.

— Ах, да — възкликна спътничката ѝ и тръгна отново. — Редът не се променя и след хиляди километри. Чували ли сте историята за кучето и кокала? — попита.

Джоу премълча, макар да я знаеше.

— Един работник в цирка всяка вечер хвърлял на кучето си кокал. То го заравяло под караваната, а на следващия ден отивало да си го търси. Кокалът обаче го нямало. Намирал се на сто километра далеч, в предишния лагер. Кучето така и не разбрало какво става. — Тя тихо се засмя, като на себе си.

Бяха стигнали и Джоу отвори вратата. Чувстваше се неловко. Нима това бе жената, от която цял живот се бе възмущавала? Как можеше това да е студената, безсърдечна жена, която бе напуснала Франк? Рейчъл изглежда се чувстваше съвсем непринудено в тясното пространство на фургона.

— Колко все пак са удобни и функционални — оглеждаше се тя с интерес и одобрение. — Човек едва забелязва, че е на колела. — Рейчъл вдигна и разлисти томче на Торо, което лежеше върху плота под прозореца. — Кийн ми спомена още, че проявявате жив интерес към литературата. И езиците също — добави и вдигна поглед от книгата.

Очите ѝ бяха златисти и прями като на сина ѝ. Джоу внезапно бе отпратена назад в спомена за първата сутрин на турнето, когато погледна нагоре и срещна прикованите в нея очи на Кийн.

Смути се, че той така подробно бе разказвал на майка си за нея.

— Ще направя чай — каза и се отправи към кухнята. — По-малко рисковано е от кафето.

— Става — съгласи се Рейчъл и я последва. — Ще поседна тук, докато го пригответе.

Настани се на малката масичка срещу бокса.

— Боя се, че нямам какво друго да ви предложа — каза Джоу, без да се обръща, докато ровеше из шкафа.

— Разговор на чаша чай е предостатъчно — отвърна меко Рейчъл.

Джоу въздъхна и се обърна с лице към нея.

— Извинете. Държа се невъзпитано — тя наведе глава. — Просто не зная какво да ви кажа, госпожо Лоринг. Изпитвала съм неприязън срещу вас откакто се помня. Сега сте тук и се оказвате съвсем не такава, каквата си ви представях. — Успя да се усмихне, макар и неохотно. — Не сте надменна и безразлична, толкова много приличате на...

Джоу млъкна, ужасена, че едва не бе изтървала името на Кийн. За миг очите ѝ се разшириха и се почувства напълно беззащитна.

Рейчъл заглади неловкостта.

— Не ме учудва негодуванието ви, след като сте били толкова близки с Франк, както Кийн ми каза. — Замълча, после попита тихо: — Франк също ли ме мразеше?

Джоу неволно се поддаде на тъжната нотка.

— Не. Поне доколкото го познавах. Не мисля, че Франк беше способен на омраза.

— Вие добре сте го разбирали, нали? — наблюдаваше я Рейчъл, докато тя наливаше горещата вода в чашите. — Аз също го разбирах — продължи, щом Джоу ги донесе и остави на масата. — Той беше невероятен мечтател, един свободен, волен дух. — Рейчъл седеше с наведена глава и разсеяно бъркаше чая. Разяждана от любопитство, Джоу се настани срещу нея и зачака да чуе историята, която предчувстваше, че ще последва. — Бях на осемнадесет, когато го срещнах. Бях дошла на цирк с братовчед си. „Колос“ по онова време беше по-малък — припомни си тя с усмивка, — ала все едно, пак си беше същият. О, да, каква магия! — поклати глава и въздъхна. — Влюбихме се един в друг на мига, оженихме се, въпреки всички възражения и несъгласието на моето семейство и се отправихме на път. Беше вълнуващо. Усвоих номера с паяжината, помагах и в гардероба.

Джоу се ококори.

— Участвали сте в представленията?

— О, да! — отвърна не без гордост Рейчъл и бузите ѝ леко поруменяха. — И ме биваше при това. После забременях. Двамата с Франк бяхме като две деца, които очакват подарък за Коледа. Дори нямах деветнадесет, когато се роди Кийн. Бях прекарала в цирка близо година. През следващия сезон нещата се утежиха. Бях млада и малко уплашена от бебето. Изпадах в паника дори само ако кихнеше и непрекъснато дърпах Франк да ходим в града на лекар. Какво търпение е проявил, като си помисля сега. — Тя се наведе напред и хвана Джоу за ръката. — Можете ли да разберете колко тежък е такъв живот за някой, който не е пригоден за него? Осъзнавате ли, че извън неговата магия и възторжени вълнения има трудности, неволи, страхове, невъзможни изисквания? Самата аз бях почти дете вече с дете на ръце, за което трябваше да се грижа, без да притежавам издръжливостта, способностите и всецялата отдаденост на професионалните артисти в трупата, без майчински опит и увереност в себе си. Изкарах още една година пряко сили, живях в непрекъснато нервно напрежение. — Тя въздъхна тихо. — Когато сезонът приключи, се върнах в Чикаго.

За първи път Джоу можеше да види нещата от нейна гледна точка. Разказът на Рейчъл я накара живо да си представи състоянието на момиче, по-младо от нея самата, попаднало в непривичен и възискателен свят, при това с бебе, което трябва да гледа. През годините беше видяла немалко хора, които се опитваха да водят този суров живот и издържаха не повече от няколко седмици.

— Струва ми се, разбирам колко трудно ви е било — каза смутено, но все пак не всичко ѝ беше ясно. — Ала защо, след като с Франк сте се обичали, не сте измислили нещо?

— Какво? — на свой ред попита горчиво Рейчъл. — Да наемем някъде къща и да живеем заедно половин година? Със сигурност щях да го намразя. Или той да изостави живота си тук и да заседне с мен и Кийн на едно място? Това щеше да унищожи всичко, заради което го обичах. — Тя поклати глава и се усмихна кротко. — Ние наистина се обичахме, Джоувилет, но не достатъчно. Компромисите невинаги са възможни и никой от нас двамата не бе в състояние да се нагоди към нуждите и желанията на другия. Аз опитах. Франк също щеше да опита, ако го бях помолила, ала всичко щеше да пропадне, преди още да бе започнало. Направихме най-мъдрото при дадените обстоятелства. — Тя се взря в очите на Джоу. Видя там самоуверения израз на

младостта. — Навярно ти се струва безсърдечно и жестоко, но нямаше смисъл да запазваме това болезнено положение и да продължаваме да се измъчваме. Той ми подари Кийн и двете прекарани заедно години, които винаги съм ценяла като съкровище. Аз му дадох свободата без горчивина и разкаяние. Десет години по-късно отново намерих щастие. — Рейчъл се усмихна при спомена. — Обичах Франк и тази любов остава млада и сладка, както в деня, в който го срещнах.

Джоу преглътна. Търсеше начин да поиска прошка за подхранваната цял живот ненавист.

— Той... Франк пазеше тетрадка с изрезки за Кийн. Следеше чикагските вестници.

— Наистина ли? — грейна Рейчъл. Облегна се назад и вдигна чашата с чая. — Напълно в негов стил. Каж ми, Джоувилет, той беше ли щастлив? Имаше ли това, което искаше?

— Да — отвърна без колебание Джоу. — А вие?

Рейчъл я изгледа. В първия момент замислено, после погледът ѝ се стопли.

— Какво добро сърце имаш, благородно и състрадателно. Да, имах, каквото желязах. А ти, Джоувилет, ти какво искаш?

Без вече гнетящото я чувство за неловкост, Джоу се усмихна и тръсна глава.

— Повече, отколкото мога да получа.

— Бива си те — заключи Рейчъл, като я изгледа открито и преценяващо. — Мисля, че ти си боец, а не фантазьор — мечтател. Когато дойде време да избираш, няма да се задоволиш с по-малко от всичко. — Усмихна се и стана. Лицето на Джоу беше застинало в напрегнато изражение. — Ще ми покажеш ли своите лъвове? Не можеш да си представиш с какво нетърпение очаквам да те видя на арената.

— Да, разбира се — Джоу също се изправи, ала застина нерешително. После протегна ръка. — Радвам се, че дойдохте.

Рейчъл пое протегнатата ръка.

— Аз също.

През останалата част от деня Джоу търсеше Кийн, но безуспешно. След срещата и разговора с майка му беше станало още по-наложително да говори с него. Нямаше да намери покой, докато не

направеше опит да се помирят. До началото на вечерното представление още не го бе открила.

Номерата се нижеха един след друг и ѝ се струваха безкрайни, докато се терзаеше душевно и с мъчително нетърпение очакваше финала. Той би трябвало да е с майка си някъде сред публиката и несъмнено щеше да го намери след края на представлението. А то се точеше и опъваше до скъсване нервите ѝ.

Най-сетне спектакълът свърши и тя застана до задния изход, като се чудеше дали да чака, или да отиде във фургона му. Олекна ѝ и едновременно я обзе тревожно притеснение, когато ги видя и двамата да приближават.

— Джоувилет — заговори първо Рейчъл и я хвана за ръцете. — Ти беше прекрасна и изумителна! Разбирам защо Кийн казва, че имаш дива, неопитомена красота.

Джоу слисано го погледна, ала срещна безстрастните му кехлибарени очи.

— Радвам се, че ви е харесало.

— О, не мога да ти опиша колко! Този ден ми навя някои много скъпи спомени. Разговорът ни следобед също бе от голямо значение за мен. — Наведе се и за изненада на Джоу я целуна. — Надявам се отново да те видя. Отивам да се сбогувам с Дафи, преди да ме откараш, Кийн — продължи тя. — Ще те чакам в колата. Довиждане, Джоувилет.

— Довиждане, госпожо Лоринг — Джоу я изпроводи известно време с поглед, после се обърна към Кийн. — Тя е чудесен човек. Кара ме да се срамувам.

— Не е нужно — той пхна ръце в джобовете си, без да сваля поглед от нея. — Двамата с теб сме имали причини за негодувание, но и двамата сме грешали. Как ти е ръката?

— А-а — несъзнателно пипна мястото Джоу. — Добре е. Белезите едва личат.

— Хубаво.

Последва мълчание. Тя усети как смелостта я напуска.

— Кийн — подзе Джоу и се застави да го погледне право в очите. — Искам да ти се извиня за ужасния начин, по който се държах след злополуката.

— Веднъж вече ти казах — заяви той сухо, — че не ми трябват извинения.

— Моля те — потисна тя гордостта си и докосна ръкава му. — Твърде дълго го държа в себе си и то ме измъчва. Не мисля всички онези неща, които ти наговорих — додаде бързо. — Надявам се да ми простиш.

Не беше убедителното извинение, каквото си беше наумила, ала само толкова успя. Изразът му не се промени ни най-малко.

— Няма нищо за прощаване.

— Кийн, моля те! — сграбчи го за ръката Джоу, когато той се обърна да си тръгне. — Не ме оставяй с чувството, че не си ми простил. Зная, че изрекох ужасни неща. Имаш пълното право да ми се сърдиш, но не можеш ли... Не може ли отново да бъдем приятели?

Нещо трепна върху лицето му. Кийн вдигна ръка и я докосна с опакото на дланта по бузата.

— Имаш навика да ме поставяш в трудно положение, Джоувилет — свали ръката си и я пъхна в джоба. — Оставил съм нещо за теб при Дафи. Желая ти щастие.

Отдалечи се, а тя остана онемяла, поразена от безвъзвратната окончателност на тона му. Гледа след него, докато не изчезна от поглед.

Не чувстваше нищо от това, което си бе представяла. Нямахше нищо. Нито болка, нито сълзи, нито отчаяние. Не беше подозирала, че едно човешко същество може да бъде толкова празно и все още живо.

— Джоу — приближи се с тремавата си походка Дафи и й подаде дебел плик. — Кийн ти остави това.

После продължи по-нататък, за да се погрижи всички окъснели и размотаващи се наоколо местни жители да бъдат проведени извън лагера.

Всички чувства я бяха напуснали. Хвърли отсъстващ поглед на пакета в ръката си и унило се отправи към фургона. Влезе и без желание отвори обемистия плик. Остана права, докато вадеше съдържанието му. Отне й известно време да проумее юридическата терминология. Два пъти препрочете множеството документи, преди да седне.

Дава го на мен, гледаше вцепенено, като още не можеше да схване значението на случилото се. Той ми дава цирка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Летището гъмжеше от хора и оживена смесица от звуци. Почти изгубила се сред тази суматоха, Джоу си пробиваше път сред тълпата с надеждата да се добере до такси. Отначало само зяпна при вида на обилния сняг, който валеше навън, досущ като глуповато втрещил се зрител, който за първи път вижда гълтача на саби. После взе да му се радва, макар да трепереше под кадифеното палто, което специално бе купила за пътуването. Градът беше красиво побелял под снежната пелена, която продължаваше да се сипе, и отвлече временно ума ѝ от целта на предприетото пътешествие. Никога не беше идвала на север толкова късно през годината. Чикаго през ноември ѝ се стори вълнуваща гледка.

След като беше поотминал първоначалният шок, тя узна, че Кийн ѝ бе предоставил не само цирка, но и свързаните с него задължения. Почти веднага трябваше да се започне подписването на нови договори. Джоу се зарови в купища писмена работа, принудена в значителна степен да разчита на опита на Дафи, докато същевременно ѝ се налагаше да полага сериозни усилия за възстановяване на душевното си равновесие. След приключването на сезона десетина пъти направи опит да се свърже с Чикаго. Всеки път затваряше телефона, преди да набере докрай номера на Кийн. Реши, че бе по-разумно да се види с него лично. Отложи пътуването с няколко седмици, заради сватбата на Джейми и Роуз.

Именно тогава, по време на самата церемония, когато стоеше в ролята си на шаферка, Джоу разбра какво трябваше да направи. Имаше само едно нещо, което тя истински желаше, и то беше да е с Кийн. Като гледаше лицето на Роуз, докато младоженците си разменяха брачните клетви, Джоу си върна непоколебимата решимост да спечели мъжа, когото обичаше.

Така ли ще стоя бездейно тук, запита се на хиляди километри далеч от него. Не! С разтуптяно сърце начерта плана си. Щеше да отиде в Чикаго и да се срещне с него. Той нямаше да я върне. Някога я

беше желал, щеше да го накара отново да я пожелае. Нямахте да изживее дните си, без поне една малка част от живота ѝ да бе част от неговия. Не бе нужно да я обича. Достатъчно беше, че тя го обичаше.

Трепереща от непривичния за нея студ, Джоу се пъкна в едно такси и потегли из града. Отупа с премръзнали пръсти косата си от снега и се упрекна как можеше да е толкова загубена, та да забрави да си купи шапка и ръкавици. Ами ако не си бе вкъщи, хрумна ѝ внезапно. Ако беше в Европа, Япония или Калифорния, да речем? От притеснение започна да ѝ прилошава, ала бързо пропъди тревожните мисли. Трябваше да си е у дома. Днес бе неделя, Кийн си седи вкъщи, чете нещо, може би готви някоя своя реч за пред съда или пък... Е в компанията на жена, представи си ужасена. Трябва да спрем и да се обадя, помисли трескаво. Трябва да кажа на шофьора да ме закара обратно на летището! Тя стисна очи и се помъчи да запази спокойствие. После впери поглед през прозореца в преминаващите край нея сгради и тротоари. Започна да диша бавно и дълбоко и постепенно почувства как надигналата се паника я напуска.

Няма от какво да се страхувам, внушаваше си сама. Не ме е страх, опитваше да си повярва. Но Джоу, която цял живот бе прекарала сред лъвове и си изкарваше хляба с дресировка на опасни, диви хищници, сега примираше от страх. Ами ако я отблъсне? Няма да му позволя да ме отблъсне, каза си и вирна самоуверено брадичка. Ще го прелъстя. Тя хвана с две ръце главата си. А как ще го направя? С какво да започна? Не, трябва да кажа на шофьора да обръща.

Ала преди да успее да проговори, таксито намали ход и спря до бордюра. Механично, като робот, Джоу плати, като остави от объркване и вълнение твърде голям бакшиш, после слезе.

Дълго, след като колата замина, стоя пред входа, вдигнала поглед към внушителното, изобилстващо от стъкло здание. Снежинките танцуваха край нея и обсипваха косата и раменете ѝ с блестящи кристалчета. Забързан пешеходец, свил глава в яката на палтото си, я блъсна и извади от съзерцанието. Тя вдигна куфарите си и бързо влезе във входа на сградата.

Фоайето вътре беше огромно, с опушено стъкло и дебел, пухкав килим. Като не знаеше, че трябва да се обади на портиера, Джоу се насочи към асансьорите заедно с група от обитателите и неволно се скри от погледа му, така че той не можа да я забележи и спре. Вече в

кабината, натисна с треперещ пръст бутона за най-горния етаж. Бърборенето на останалите пътници се регистрираше от съзнанието ѝ като далечно, глухо бръмчене. Дори не забеляза кога асансьорът беше спрял и те бяха слезли.

Когато кабината спря за втори път и вратите се плъзнаха настрана, тя остана вторачена в празното пространство цели десет секунди. Сепна се от вцепенението, щом тръгнаха обратно да се затварят. Натисна бързо копчето, за да ги върне и излезе в коридора. Краката ѝ се подкосяваха, но Джоу ги застави да се движат напред. Спря пред апартамента на Кийн, остави багажа си на земята и застина нерешително. От страх я полазиха тръпки. Коленете ѝ трепереха. Опря чело на вратата. Спомни си, че Рейчъл Лоринг я беше нарекла борец. Пое си дълбоко дъх, изправи се и почука. Вратата се отвори безмилостно скоро. Видя как в очите на Кийн премина изумление. Стоеше и я гледаше втрещено.

Спускащата се по раменете ѝ коса беше цялата посипана със сняг. Лицето ѝ пламтеше от студа, а очите ѝ блестяха почти трескаво от възмущение и усилието да се владее. Устните ѝ трепнаха, преди да проговори.

— Здравей, Кийн.

Той продължаваше да стои безмълвен, само очите му пробягваха по нея невярващо.

Отслабнал е, помисли тя, вперила напрегнат поглед в лицето му. После забеляза, че бе облечен в джинси и тениска. Краката му бяха боси. Беше небръснат и за малко ръката ѝ сама да посегне, за да го докосне по наболата брада.

— Какво правиш тук? — не отвърна Кийн на усмивката ѝ.

Гласът му беше дрезгав и ѝ се стори, че долавя нотки на учудено недоволство.

Джоу се постара да изглежда спокойна и самоуверена, ала усмивката ѝ се пречупи.

— Може ли да вляза? — попита.

— Моля?

Въпросът сякаш го поразил. Веждите му се свъсиха.

— Може ли да вляза? — повтори тя, като едва устояваше на желанието да се обърне и да избяга.

— Ах, да, естествено. Извинявай.

Той прокара ръка през косата си, отстъпи назад и посочи с жест навътре.

Още с влизането краката ѝ потънаха в мъхнат светлобежов мокет. Джоу си позволи да огледа за момент обстановката, като използва това време за допълнителната цел да си възвърне самообладанието. Помещението беше просторно, с ярко контрастиращи цветове. Тъмнокафяв диван и разположена редом хромирана масичка за кафе със стъклена повърхност. Три кресла с високи облегалки в нежно кремаво, освежени от наситено сини възглавнички. По стените висяха картини, в една, от които разпозна Пикасо. Видя също и скулптура, за която бе сигурна, че бе Роден.

В противоположния край на стаята имаше приповдигнат на две стъпала подиум. Зад огромния, отгоре до долу прозорец се разкриваше Чикаго. Джоу приближи с нескривано любопитство. Опасенията ѝ някак необяснимо бяха изчезнали. Сякаш веднъж прекрачила прага, се бе гмурнала с главата надолу и вълните я бяха понесли по предназначения път. Вече не се страхуваше.

— Прекрасно е! — възкликна и се обърна отново към Кийн. — Удивително, невероятно е да имаш целия град в краката си всеки ден. Сигурно се чувстваш като цар и владетел.

— Не съм го поглеждал от тази страна.

Той я наблюдаваше през половината дяляща ги стая. Тя изглеждаше малка и крехка на фона на оживения град зад гърба ѝ.

— А аз бих го сторила — заяви Джоу и този път усмивката дойде сама. — Ще стоя до прозореца и ще се чувствам царствено величествена.

Най-сетне и неговите устни се отпуснаха и трепнаха.

— Джоувилет — рече Кийн тихо. — Какво търсиш в моя свят?

— Искан да говоря с теб — каза тя просто. — Затова и дойдох тук.

Той се приближи бавно, без да сваля очи от нея.

— Трябва да е нещо важно.

— Така мисля.

Той повдигна вежди, после сви рамене.

— Е, в такъв случай да поговорим. Но дай първо да си махнеш палтото.

Премръзналите ѝ пръсти трудно се справяха с копчетата и Кийн пак се намръщи.

— Господи, направо си премръзнала! — хвана ръцете ѝ в шепи и започна да ѝ се кара като ядосан родител. — Къде са ти ръкавиците? А шапката? Навън като нищо е минус двадесет.

— Забравих да си купя — отвърна Джоу, почти замаяна от божественото усещане на допира от ръцете му, които я сгряваха.

— Луда! Толкова ли не нямаш ум в главата, та да дойдеш в Чикаго през ноември без шапка и ръкавици?

Тя отвърна на гнева му с лъчезарна усмивка.

— Никога не съм била в Чикаго през ноември. Приказно е!

Той прикова поглед в лицето ѝ. Съзерцава я един дълъг миг, после го чу как въздъхна.

— А почти бях успял да се убедя, че съм се излекувал.

В очите ѝ се мярна тревога.

— Болен ли си бил?

Кийн се засмя и поклати глава. Отбягна въпроса и отново заговори оживено.

— Хайде, дай да те съблечем. След това отивам да сложа кафе.

— Не е нужно да се притесняваш — започна Джоу, докато той сам разкопчаваше палтото ѝ и го сваляше от раменете.

— Ще се чувствам по-спокоен, като знам, че кръвта продължава да тече в жилите ти и не се е превърнала в буца лед.

Кийн замълча и взе да я разглежда, както стоеше, праметнал палтото ѝ през ръка. Тя беше облечена в сива пола от тънък вълнен плат, който меко очертаваше хълбоците и бедрата ѝ, а зелената ангорска плетена блуза със седефени копчета, пухкаво се диплеше върху гърдите ѝ. Обувките ѝ бяха леки, напълно неподходящи за времето.

— Нещо има ли ми?

— Никога преди не съм те виждал да носиш друго, освен цирковия костюм и джинси.

— А-а! — засмя се Джоу и прокара пръсти през мократа си коса. — Сигурно ти изглеждам доста различна.

— Да — изхриптя той и свъси поглед. — Сега приличаш на ученичка, върнала се от колежа за ваканцията. — Докосна краищата на спуснатите ѝ коси после отдръпна ръка. — Сядай. Ще направя кафе.

Малко озадачена от променливото му държане, тя тръгна из стаята, накрая подмина всички места за сядане и коленичи върху една от възглавничките до панорамния прозорец. Макар дебелият мокет да заглушаваше стъпките на Кийн, Джоу го усети, когато той се върна.

— Колко е хубаво да имаш истинска зима, та дори и само заради снега! — обърна сияещо лице към него. — Винаги съм се чудила каква ли е Коледата с преспи и ледени висулки.

Пред погледа ѝ изникна представата за танцуващи във въздуха снежинки, затрупана от бял пух елха. Видя го, че носи две димящи чаши, стана и взе едната.

— Благодаря.

— Стопли ли се вече? — попита я Кийн след малко.

Тя кимна и седна в едно от двете кресла срещу дивана. Новостта на непознатия град правеше задачата, заради която бе дошла, да изглежда като необикновено приключение. Кийн се настани до нея и известно време пиха кафето в мълчание.

— За какво искаш да говориш с мен, Джоу?

Тя преглътна, като се постара да не обръща внимание на трепването под лъжичката.

— За две неща. Циркът е първото — извъртя се в креслото с лице към него. — Не ти писах, защото смятам, че е твърде важно. По същата причина не ти и телефонирах. Кийн... — Цялата внимателно подготвена реч излетя от ума ѝ. — Не може просто така да подаряваш цирка. Аз не мога да го приема.

— Защо? — повдигна той рамене и отпи от кафето. — И двамата знаем, че тъй и иначе отдавна е твой. Един лист хартия не променя особено нещата.

— Кийн, Франк го остави на теб.

— А пък аз ти го давам на теб.

Джоу изпръхтя с леко раздражение.

— В случай, да речем, че имах възможност да ти платя за него...

— Някой ме беше попитал преди време каква е цената на една мечта и стойността на човешкия дух. Тогава така и не получих отговор. Сега да го знаеш?

Тя го погледна безпомощно. Въздъхна и поклати глава.

— Не зная какво да ти кажа. „Благодаря“ едва ли е подходящата дума.

— Нито пък е необходима — отвърна той. — Просто връщам това, което тъй и тъй си е твое. Кое е второто, Джоу? Каза, че са две неща.

Ето това е, рече си тя наум. Остави внимателно кафето на масата и се изправи. Гърлото ѝ се бе свило.

Направи няколко крачки из стаята, пое си дълбоко дъх и се обърна. Погледна го в очите.

— Искам да стана твоя метреса — каза абсолютно спокойно.

— Моля?!

Лицето и гласът му изразяваха крайно изумление. Джоу преглътна и повтори.

— Искам да бъда твоя метреса. Това е правилната дума, нали? Или е твърде остаряла? Любовница по-съвременно ли звучи? Не зная, досега не ми се е случвало.

Кийн бавно постави чашата си до нейната и също стана. Не се приближи, само я гледаше напрегнато.

— Джоу, ти чуваш ли се изобщо какво приказваш?

— О, да! — прекъсна го тя. — Може и да не се оправям много с терминологията, ала добре зная какво имам предвид — продължи бързо и направи крачка към него. — Искам да ме любиш. Искам да живея с теб, ако ми позволиш, или поне някъде наблизо.

— Джоу, говориш глупости! — рязко пресече той речта ѝ. Извърна глава, пхна ръце в джобовете си и ги сви в юмруци. — Не си даваш сметка какви ги дрънкаш!

— Не те ли привличам вече?

Кийн се извърна, ядосан от нотката на любопитство в гласа ѝ.

— Как можеш да питаш подобно нещо? Разбира се, че да! Не съм нито мъртъв, нито престарял и немощен!

Тя дойде още по-близо.

— Тогава, щом аз те желая и ти ме желаеш, защо да не бъдем любовници?

Той изруга невъздържано и я сграбчи за раменете.

— Да не мислиш, че мога да те имам за една зима и после безгрижно да те оставя да си тръгнеш? Смяташ ли, че мога да се откъсна от теб в началото на сезона и най-спокойно да гледам как си отиваш от живота ми? — при всеки въпрос Кийн силно я раздрусваше,

като не ѝ даваше възможност да му отговори и я оставяше без дъх. — Ти ме влудяваш!

Внезапно я привлече до себе си. Устата му я жулеше, ръцете му я притискаха, пръстите се впиваха в плътта ѝ. Главата ѝ се замая от вълнение, болка и захлас. Струваше ѝ се, че от векове не бе усещала вкуса на устните му. Той със стон се откъсна от нея. Извърна се и се отдалечи, а тя самата бавно идваше на себе си, докато стаята около нея се въртеше шеметно.

— Какво да направя, за да се отърва от теб?!

Думите бяха изречени с нисък, сподавен от гняв глас. Джоу издиша шумно.

— Не мисля, че да ме целуваш по този начин е добро начало.

— Това ми е ясно — промърмори Кийн. Повдигна рязко рамене. — Полагах усилия да го избегна още с отварянето на вратата.

Тя отиде до него и мълчешком постави ръка на гърдите му.

— Целият си напрегнат — каза и го погали кротко. — Извинявай, ако съм подходила неправилно. Мислех, че да ти го кажа направо е по-добре, вместо да те прелъстявам. Не смятам, че ме бива много в това.

Той издаде някакъв среден звук между прихване и сумтене.

— Джоувилет... — рече, преди да се обърне и да я вземе в прегръдката си. — Как да ти устоя? Колко пъти да си тръгвам, докато се освободя от теб? Дори само мисълта за теб ме подлудява!

— Кийн... — тя въздъхна и затвори очи. — От толкова време жадувам да ме прегърнеш. Искам да ти принадлежа, дори съвсем за малко.

— Не — дръпна се той леко и повдигна с показалец брадичката ѝ. — Нима не разбираш, че веднъж е прекалено много, а цял живот не е достатъчно? Обичам те твърде силно, за да те оставя да си идеш, и достатъчно, за да зная, че съм длъжен да го направя. — Смайването я лиши от дар слово. Само го гледаше втренчено, а Кийн продължи: — Беше различно, когато не знаех, когато си мислех, че съм... Как го каза ти? Омаян — изкриви леко устни в усмивка при това определение. — Бях сигурен, че ако се любя с теб, ще мога да те пропъдя от ума си. Но после, в нощта, когато Ари умря, те държах в ръцете си, докато ти спеше, и разбрах, че те обичам, че съм влюбен в теб от самото начало.

— Ала ти... — Джоу тръсна глава, сякаш да я проясни. — Ти нищо не ми каза, беше толкова сдържан и отчужден.

— Не можех да те докосна, без да те пожелаю — той я притисна пак и зарови за миг лице в косата ѝ. — Но и не можех да стоя далеч от теб. Давах си обаче сметка, че ако искам да те имам, истински да те имам, един от нас ще трябва да изостави това, което прави, да се откаже от себе си. Питях се дали аз ще мога да го сторя, да оставя правото — единственото нещо, с което наистина някога съм искал да се занимавам. Разбрах, че повече искам теб.

— О, Кийн... — сведе тя глава.

Той неочаквано я отдръпна от себе си. Отиде до прозореца и се загледа навън. Снегът се стелеше като пелена.

— После обаче осъзнах, че и това няма да свърши работа. Всеки път, когато влизаше в клетката, аз влизах в ада. Мислех, че може би с времето ще свикна, ала ставаше само по-лошо. Опитвах да се махна, идвах си тук, но така и не можех да се отърся от теб. Продължавах отново да се връщам. В деня, в който ти пострада... — Кийн замълча и Джоу го чу как си пое шумно дъх. Когато продължи да говори, гласът му беше дрезгав: — Видях те да заставаши пред момчето, за да поемеш удара върху себе си. Не мога да ти опиша какво почувствах в онзи момент, нямам думи. Единственото, което помня, бе, че исках да се добера до теб. Не знам дали Пийт ти е казал, че го проснах на земята, преди Бък на свой ред да ме докопа и повали. Той го понесе много добре, като се замисля. След това трябваше... Само да стоя там и да гледам как звярът те дебне. Никога преди не съм изпитвал подобен страх. Страх, който те изпразва целия — телом и духом. — Кийн потъна в мълчание. — Когато всичко свърши — продължи след известно време, — влязох при теб. Беше бяла като платно. Държах те в ръцете си и гледах как кръвта ти тече. — Той изруга под нос и отново замълча. После тръсна глава. — Исках да подпаля това място, да удуша проклетите лъвовете с голи ръце. Каквото и да е, само да те да махна оттам! Исках да те прегърна, но не можех да преодолеея страха и безумната ярост, че съм бил безпомощен. Ръцете ми още трепереха, когато ти започна да мислиш как пак да влезеш в проклетата клетка. Искаше ми се да те убия и с това да се свърши.

Кийн бавно се обърна и се върна при нея.

— Седмици след това картината още беше пред очите ми. Не можех да ги затворя, без отново да преживея всичко. Мога точно да ти покажа къде са белезите — той прокара пръст по ръката ѝ там, където ноктите на лъва бяха разкъсали кожата. — Нямам сили да гледам как влизаш в клетката, Джоу — вдигна пак ръка и я погали по косата. — Ако сега ти позволя да останеш при мен, няма да съм в състояние да те пусна да се върнеш повече към предишния си живот. А не мога да искам от теб това.

— Ще ми се да го направиш — тя стоеше със сериозен израз в очите. — Много би ми се искало.

— Джоу... — Кийн поклати глава и се извърна. — Зная какво означава циркът за теб.

— Не повече, отколкото твоята професия за теб, предполагам — рече тя живо. — А нали сам каза, че си бил готов да я изоставиш.

— Да, но...

— Е, добре тогава — отметна коса Джоу. — Щом ти не се каниш да ме попиташ, ще те попитам аз. Би ли се оженил за мен?

Той се обърна и я изгледа намръщено.

— Джоу, не можеш...

— Разбира се, че мога. Сега сме в двадесети век. Щом искам да те попитам дали ще се ожениш за мен, значи ще го направя — заяви тя. — И го направих.

— Джоу, аз не...

— „Да“ или „не“, адвокате. Въпросът не е лесен — тя пристъпи напред, докато не застанаха лице в лице. — Обичам те, искам да се омъжа за теб и да имам много деца. Съгласен ли си?

Кийн отвори уста и я затвори. Усмихна се странно сложи ръце на раменете ѝ.

— Доста е неочаквано.

Обзе я невероятен пристъп на радост.

— Сигурно е така. Ала ти давам една минута за размисъл. Трябва да те предупредя също, че отрицатели отговор не приемам.

— Изглежда нямам голям избор.

— Никакъв — поправи го Джоу.

Прегърна го през врата и наклони главата му към устните си. Целувката ѝ беше трескаво нетърпелива. Както бяха притиснати един до друг, бавно се наведоха към килима. Един дълъг, дълъг миг устните

им бяха слети и говореха на език, който бе твърде сложен, за да се изрази с думи. После, сякаш за да се убеди, че тя бе истинска, той плъзна ръка по познатите, жадувани извивки на тялото ѝ.

— Защо ли съм си мислил, че бих могъл да живея без теб? — прошепна и устата му отново се впи отчаяно в нейната. — Бъди сигурна, Джоу, бъди сигурна... — гласът му бе станал хрипкав от вълнение. — Никога няма да те пусна да си идеш. Искам всичко от теб.

— Прегърни ме по-силно. Целуни ме пак — отрони настоятелно тя. — Целувай ме още.

Не знаеше дали сладостният стон беше неин, или негов. Не бе подозирала, че една целувка може да бъде така дивно вълнуваща, толкова неудържимо възбуждаща. Не, помисли си, тръпнеща от съзнанието, че Кийн я обича. Той не иска всичко, той го дава.

— Оставям нещо в миналото — обади се Джоу, когато устните им се откъснаха изнемощели, — и го заменям с друго, безкрайно по-важно. — Зарови лице на гърдите му. — Когато разбереш колко те обичам, тогава ще ти стане ясно.

Кийн се отдръпна и прикова поглед в нея. Понечи да каже нещо, но от устните му се отрони само името ѝ. Не беше звук, а въздишка. Тя се усмихна и го погали по бузата.

— Ако има някаква възможност, ако съществува начин за компромис... — подзе той.

— Не — поклати глава Джоу, спомнила си думите на майка му. — Понякога няма място за компромиси. Обичаме се достатъчно един друг, за да ни е нужен. Моля те, не мисли, че правя жертва. Не е така. — Усмихна се леко и потърка с длан наболата четина на брадата му. — Не съжалявам за нито един миг от живота си. Не съжалявам и да го променя. Нали ми даде цирка, така че той винаги ще бъде част от мен. — Усмивката ѝ се стопи и очите ѝ станаха сериозни. — Ще ми принадлежиш ли, Кийн?

Той хвана ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Вече ти принадлежа. Обичам те, Джоувилет. Цял живот ще те обичам.

— Не е достатъчно дълго — каза тя. — Искам повече. Искам вечно.

Бавно, с нарастваща страст ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Без да бърза, разкопча едно по едно копчетата на блузата. Устните му

се долепиха до шията ѝ и тръгнаха надолу към нежната падинка между гърдите.

Дъхът ѝ секна от тази ласка, от усещането на тази нова близост.

— Трепериш — прошепна Кийн и устните му отново намериха нейните. После я взе в обятията си. — Харесва ми, че мога да те накарам да тръпнеш в ръцете ми. От толкова време исках да съм с теб, да те прегръщам, просто да те прегръщам. Не помня дали е имало миг, в който да не съм го искал.

С доволна въздишка Джоу се сгуши в него.

— Кийн... — промълви.

— Ъ-ъ?

— Ти не ми отговори.

— За кое? — целуна той затворените ѝ клепачи и зарови пръсти в косата ѝ.

Тя отвори очи. Веждите ѝ се извиха въпросително.

— Ще се ожениш ли за мен, или не?

Кийн се разсмя, претърколи я на гръб и запечата бавна, дълга целувка върху устните ѝ.

— Утре достатъчно скоро ли е?

Издание:

Нора Робъртс. Опасен огън

Редактор: Людмила Харманджиева

Оформление на корицата: Кръстьо Кръстев

ИК „Коломбина прес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.